

ปฐมบท

หน้าที่และคนมีเคราะห์

ร่างสูงใหญ่แบบลูกผสมหลายสัญชาติในชุดกาวันสีขาวเดินออกจากห้องตรวจ ใบหน้าหล่อเหลาเป็นที่สะดุดตาต่อผู้พบเห็น และนี่เป็นเรื่องปกติหลังเจ้าตัวเข้ามาทำในงานโรงพยาบาลของตระกูลเต็มตัว ตอนนี้มีขยายสาขาไปหลายประเทศ เขาคือหมอคัลยกรรรมกระดุก รับภาระหน้าที่ต่อจากผู้เป็นบิดา มีญาติผู้พี่ลูกของคุณลุงดำรงตำแหน่งผู้อำนวยการโรงพยาบาล เพราะรุ่นคุณพ่อวางมือหมดแล้ว ให้พวกท่านได้พักผ่อน

หมอบาเรน อัลราฟาล คือชื่อของเขา ใบหน้าถอดแบบมาจากบิดาผสมมารดา แต่ค่อนข้างไปทางบิดาเสียมากกว่า ใบหน้าหล่อเหลาของเขาไม่เพียงมีความดึงดูดต่อเพศตรงข้าม แม้กับคนใช้บางคนบาเรนเองก็ยังคงหัวใจเขาถึงชอบสวมหน้ากากอนามัยเวลาทำงาน

ดวงตาสีมรกตของเขาเหมือนทางคุณทวด เห็นพ่อบอกว่าอย่างนั้นมันเป็นเอกลักษณ์ของเขาที่มีติดตัวมาตั้งแต่เกิด หากเป็นสมัยก่อนคงยากจะยอมรับ แต่เมื่อยุคสมัยเปลี่ยนไป ประเทศเปิดกว้าง จึงไม่ใช่เรื่องใหญ่ เขาสนใจมิให้เจ้าหน้าที่ที่ยืนยิ้มหวานส่งให้อย่างเชื่อเชิญ

นายแพทย์หนุ่มเดินเลยมาเข้าลิฟต์เพื่อกลับห้องพักของเขา วันนี้ลงเวรแล้วเขาว่าจะกลับบ้านเลย บ้านหลังเล็กๆ ส่วนตัวที่เขาซื้อไว้และเพิ่งเสร็จเมื่อต้นปีอยู่ห่างจากโรงพยาบาลไม่มากนัก แม้ในโรงพยาบาลจะมีห้องพักให้ เรียกได้ว่าหรูหราไม่ต่างจากโรงแรมห้าดาว แต่นิสัยของบาเรนคือชอบความสงบ เขามักใช้เวลาไปกับการอ่านหนังสือเพื่อเพิ่มพูนความรู้ใหม่ๆ ให้ตัวเองอยู่เสมอจนติดเป็นนิสัย

“คุณบาเรนจะกลับเลยไหมครับ”

“อืม เตี้ยวฉันขับรถกลับบ้านเอง”

อามัทคือคนสนิทคอยติดตามบาเรนมาตั้งแต่เด็ก เป็นลูกชายมือขวาของบิดา เติบโตและเรียนมาด้วยกัน จะต่างตรงที่อามัทเลือกเรียนศิลปะ การต่อสู้ ไม่ได้เรียนหมอ ตระกูลของอามัททำงานให้กับตระกูลของเขามาตั้งแต่สมัยบรรพบุรุษ ยาวนานมาจนถึงตอนนี้

“ผมขับให้ดีกว่าไหมครับ”

“ไม่ต้อง ฉันไหว วันนี้มีเคสผ่าตัดเคสเดียว ไม่ล้าอะไร”

วันนี้มีผ่าตัดคนไข้แค่คนเดียวตอนเช้า ช่วงบ่ายเข้าเวร ตอนนั้นบ่ายสี่โมงจึงอยากพักผ่อน แม้จะอายุเพียงสามสิบสอง แต่บาเรนมีประสบการณ์อันแน่น อาจด้วยเขาเป็นคนหัวดีจึงเรียนไว บิดาส่งเขาไปเรียนโรงเรียนประจำยังประเทศอังกฤษ เขาจึงต้องแข่งแกร่งทุกเรื่อง พอจบมัธยมก็เข้าเรียนมหาวิทยาลัยชื่อดัง สะสมประสบการณ์การทำงานกับโรงพยาบาลในอังกฤษถึงห้าปีก่อนกลับมาทำงานที่ประเทศบาหลี ส่วนเรื่องศิลปะการต่อสู้ไม่ต้องพูดถึง เขาถูกฝึกมาตั้งแต่เด็ก

“ให้ผมขับให้ดีกว่านะครับ”

“แกนี่นะ เอาเวลามาดูฉันจนไม่มีเมีย” และแน่นอนโสดทั้งหมดบาเรนและอามัท มันก็น่าขำดีเหมือนกัน พวกเขาผ่านการมีคนรักสมัยเรียน แต่พอกลับมาอยู่บาหลีกลับไม่ถูกใจสตรีสักคน ยังไม่มีใครทำให้รู้สึกอยากเป็นเจ้าข้าวเจ้าของจนอยากยกขึ้นมาเป็นนารายาคูชีวิต ซึ่งสองเจ้านายลูกน้อง

ก็ไม่เดือดร้อน

“คงเหมือนคุณบาเรนละครับ”

อามัทเป็นคนเดียวที่ไม่เรียกบาเรนว่าหมอ แต่เลือกเรียกชื่อแทนเป็นแบบนี้มาตั้งแต่เด็ก แม้จะได้รับความเมตตาจากอีกฝ่ายประหนึ่งพี่น้อง แต่อามัทก็ไม่เคยตีตัวเสมอคนเป็นเจ้านาย เขาเว้นระยะห่างเพียงเล็กน้อยของสถานะเพื่อไม่ให้คนภายนอกมองไม่ดี

“อืม จั๋งไปเตรียมรถ เตียวฉันทลงไป”

หมอบาเรนถอดเสื้อกาวน์แขวนไว้บนไม้แขวนเสื้อ ซึ่งจะมีเจ้าหน้าที่นำไปซักทุกวัน พຽງนี้เป็นวันหยุด เขาตั้งใจจะแวะไปหาแม่สักหน่อย สลับดำทักก่อนแวะไปรับประทานอาหารด้วย แต่ไม่ได้พัก แม่คงคิดถึงเขาใช้แล้ว แม่พริก แม่ผู้แสนใจดีที่สั่งสอนอบรมให้เขาเป็นคนดี

“นายหญิงคงคิดถึงคุณบาเรนมากนะครับ”

“แม่ฉันน่ารักเสมอ”

“อนาคตคนรักของคุณบาเรนคงเหมือนนายหญิงใช้ไหมครับ” อามัทหัวเราะเบาๆ เขาทำหน้าที่ขับรถด้วย เพราะคนที่บาเรนไว้ใจที่สุดก็คืออามัท แม้จะมีคนติดสอยห้อยตามมากมาย แต่เขาก็ชอบความเป็นส่วนตัว โลกมาไกลแล้ว เขาไม่ใช่มาเพื่อหรือผู้ยิ่งใหญ่ที่จะต้องมีคนมาคอยตามติดเป็นโขนง

“คนไม่ใช่ ยังไงก็ไม่ใช่”

อามัทมันรู้ว่าท่านพ่อกับท่านแม่ของเขาพยายามนัดดูตัวลูกท่านหลานเธอ ทั้งเพื่อนในประเทศและต่างประเทศ หวังให้บาเรนทำความรู้จักสนิทสนมเพื่อพัฒนาเป็นคู่ชีวิต แต่...ไม่มีใครสักคนที่ชายหนุ่มอยากใช้ชีวิตด้วย หลายครั้งบาเรนพยายามทำความรู้จักเธอเหล่านั้น แต่เพียงเริ่มเขาก็รู้สึกแล้วว่าไม่ใช่ เมื่อไม่ใช่ก็ไม่อยากยื้อ มันฝืนความรู้สึก นานไปจะทำให้ฝ่ายหญิงเสียหายดูไม่ดี

“ถามฉันแล้วแกล้งอามัท”

“ผมไม่มีเวลาครับ”

“แกแกลังไม่มีเวลามากกว่า แกไม่จำเป็นต้องตัวติดกับฉันก็ได้ หาเวลาให้ตัวเองบ้าง ฉันโสดไม่ได้แปลว่าแกต้องมาโสดเลียนแบบ”

คุณหมอมห่มงเหยหน้าจากเล็บที่อโปสบตากับคนสนิทผ่านทางกระจกมองหลัง เขาเลือกให้คนขับรถตัวเองกลับ ส่วนเขามากับอามัท เขาหัวเราะเบาๆ ซึ่งปกติมาดของคุณหมอมห่มคือความเรียบร้อยสมกับอาชีพ น้อยนักจะเห็นมุมนกสนุกรานหัวเราะในแบบที่อามัทได้เห็น

“ทำให้คุณบาเรนหัวเราะได้ ผมก็ยินดีครับ”

“ไอ้เนี่ย”

“ว่าแต่ เห็นว่าจะมีแขกมาที่บ้านใหญ่ นะครับ”

“ไม่พ่นเรื่องเดิมๆ” คุณหมอมห่มถอนหายใจ เขาเป็นลูกคนโต ต้องสืบทอดธุรกิจของครอบครัว ที่ตอนนี้ไม่ใช่แค่โรงพยาบาล แต่รวมถึงโรงแรมหลายแห่งที่เป็นหุ้นส่วน และในความเป็นพี่ทำให้เขาถูกจับตามอง ลูกของคุณลุงแต่งงานมีครอบครัวกันหมด เหลือแต่ฝั่งลูกของคุณพ่อ เขากับน้องยังโสดด้วยกันทั้งคู่

“แต่สุดท้ายก็อยู่ที่คุณบาเรนนะครับ”

“ฉันเข้าใจท่านพ่อท่านแม่”

“ลองเปิดใจสิครับ”

“แกก็รู้ว่าฉันลองและพยายามแล้ว แต่มันไปไม่รอด งานที่ทำก็รัดตัวมาก ถ้าจะมีใครสักคนเข้ามาในชีวิต นอกจากเขาจะรับในสิ่งที่ฉันเป็นได้แล้ว เขาต้องรักฉัน และฉันต้องรักเขา”

และปัญหามันติดตรงที่ว่าเขาไม่รู้สิรักใคร่ อย่าว่าแต่รักเลย หัวใจเต้นแรงก็ไม่เคย พ่อเคยหยอกเย้าเขาว่าเขาเป็นหมอที่ไร้หัวใจ

อืม... บางทีอดเอาคำพูดของพ่อมาคิดไม่ได้จริงๆ ว่าตัวเองเป็นแบบนี้

“อย่าเพิ่งกลับบ้าน”

“อ้าว ทำไมล่ะครับ”

“แเวะห่าง อยากรู้ซื้ออะไรไปฝากท่านแม่”

“ได้ครับ” อามัทหัททวงมาลัยเข้าถนนวนอีกเส้น เพื่อลัดไปยัง
ห้างสรรพสินค้าชื่อดัง แน่نونว่าห้างแห่งนี้ก็มีตระกูลอัลราฟาเป็น
หุ้นส่วนใหญ่ด้วย

ร่างบอบบางตื่นกระสับกระส่าย หัวคิ้วเรียวผูกเข้าหากัน มือบางกำ
ชยุ่มผ้าห่มในมือแน่น เม็ดเหงื่อผุดพรายเต็มหน้าและลามมาถึงเนื้อตัวทั้งที่
ในห้องเปิดแอร์คอนดิชันเย็นหน้า ปากอิมเผยอส่งเสียงเรียกใครสักคนหนึ่ง
ใครก็ไม่รู้ เป็นชื่อแปลกๆ ที่ไม่เคยเห็น เหมือนเธอกำลังอยู่ที่ไหนสักแห่ง
ที่ไหนก็ไม่รู้

“บาเรน บาเรน!”

เฮือก!

“ฝันอีกแล้วหรือ ฝันบ้าอะไรวะเนี่ย”

คนบนเตียงสะดุ้งตื่นพึมพำกับตัวเอง ว่าแต่เสียงที่เปล่งเรียกชื่อนั้น
มันคืออะไร เป็นอย่างไรมาตั้งแต่เธออายุเข้าสิบห้า ไม่ได้ฝันทุกคืน แต่ฝัน
บ่อยๆ ไม่เห็นหน้าตาคนในฝัน มันเลื่อนรางมองไม่ชัด แต่เธอกลับเลือก
เปล่งชื่อนั้น มีคำถามผุดพรายมากมายในหัวของเธอซึ่งยังหาคำตอบไม่ได้

บุษราคัม วงศ์อัณมณี คือชื่อของเธอ หรือที่ใครๆ เรียกเสมอว่าซีตาร์
ชื่อเล่นที่พ่อเป็นคนตั้งให้ ความฝันนี้ไม่อาจมีใครตอบได้นอกจากตัวเธอเอง
มือบางสองข้างยกขึ้นลูบหน้าเบาๆ ตีสี่แล้ว จะข่มตานอนให้หลับมันก็ใช่ที่
ตัดสินใจลุกจากเตียงเดินออกจากห้องนอนไปยังห้องครัว เปิดตู้เย็นหยิบ
น้ำขวดมาเปิดดื่ม

วิถีชีวิตของเธอไม่มีอะไรซับซ้อน เป็นครูสอนภาษา ทำงานให้กับ
โรงเรียนสอนภาษาชื่อดังในกรุงเทพฯ เธอพูดได้ถึงสี่ภาษา ซึ่งก็ถือเป็น
ความสามารถ เธอทำงานเป็นฟรีแลนซ์ ไหนจะเป็นครูสอนเปียโนให้กับ

โรงเรียนที่มีเพื่อนเป็นเจ้าของ ที่เลือกทำงานแบบนี้เพราะบุษราคัมชอบท่องเที่ยว หนึ่งปีเธอจะต้องแพ้กระเป๋าไปเที่ยวต่างประเทศอย่างน้อยครึ่งเดือน

เป็นความชอบส่วนตัว ไม่ต้องแปลกใจว่าอายุจะยี่สิบห้าแล้วแต่บุษราคัมก็ยังไม่มีแฟน แน่แน่นอนว่าเพื่อนสนิทของเธออย่างน้อยหนึ่งคนก็ไม่มีแฟนเช่นกัน โสัดและชอบเที่ยวจนกลายเป็นนิสัย เคยมีคนมาจีบ แต่ลองคบหาพอไม่ใช่ก็ไม่อยากยุ่งจึงตัดสัมพันธ์

“เฮ้อ ตอนตอนนี้จะหลับไหมเนี่ย ยังไม่เข้าเลย” สาวเจ้าพึมพำกับตัวเอง ยกน้ำขึ้นดื่มก่อนเดินมาทิ้งตัวลงนอนบนเตียง ห้อยขาระแทกกับพื้นมองเพดานห้องในความมืด มือบางยกขึ้นทำท่าจะเอื้อมคว้าดาว เพราะเธอติดดาวกับดวงจันทร์เรืองแสงไว้บนเพดานห้อง

“อยากเห็นดาวเยอะๆ แบบนี้จัง” ในกรุงเทพฯ เมืองศิวิไลซ์ แสงดาวสวยๆ ถูกบดบังด้วยแสงสีของตึกสูงไปหมด เป็นอีกเหตุผลว่าทำไมบุษราคัมเลือกที่จะออกเที่ยวต่างจังหวัดและสถานที่ที่มีแต่ความเป็นธรรมชาติ เพราะมันเหมือนร่างกายได้รับการชาร์จแบต

“เฮ้อ คิดถึงพ่อกับแม่”

พ่อกับแม่ทำงานเป็นนักโบราณคดี พ่อของเธอเป็นลูกครึ่งญี่ปุ่น ส่วนแม่เป็นคนไทย ตอนนี้พวกท่านอยู่เชียงใหม่ ชื่อบ้านริมน้ำและปลูกผักเลี้ยงสัตว์เล็กๆ ใช้ชีวิตบั้นปลายอย่างมีความสุข นานๆ ไปเที่ยวต่างประเทศและบ้านเกิดของพ่อที่ญี่ปุ่น ในจำนวนประเทศที่บุษราคัมไปเที่ยวบ่อยสุดก็คงเป็นประเทศญี่ปุ่น เพราะไปมาตั้งแต่จำความได้

“เอ หรือเราจะไปหาพ่อกับแม่ดี”

ปกติว่างก็จะบินไปบ่อยๆ ช่วงนี้งานรัดตัวเพราะเด็กปิดเทอมจึงมาลงเรียนกันเยอะ แต่กระนั้นบุษราคัมก็ยังดูแลตัวเองเสมอ เธอยังไปฝึกยิงปืน เทควันโด ต่อยมวย และฝึกยิงธนู แห่ละ เพราะเธอเป็นอดีตนักกีฬาเยาวชนไปได้เหรียญทองตอนสมัยเรียนด้วย คือความภาคภูมิใจ แม่ทุกวันนี้

ไม่ได้เป็นนักกีฬา แต่เธอก็ฝึกปรืออยู่เสมอจนเป็นนิสัย

“เฮ้อ ว่าแต่ทำไมเราต้องฝันประหลาดๆ แบบนี้ด้วยเนี่ย หากำตอบไม่ได้สักที” สาวเจ้านอนกลิ้งไปกลิ้งมา พยายามข่มตาให้หลับ จนแล้วจนรอดเวลาล่วงเลยเกือบหกโมงเช้า เสียงนาฬิกาปลุกดังขึ้น

“ไปวิ่งสวนลุมดีกว่า”

เช้าๆ แบบนี้อาม่าอาจเยอะเยาะไม่ต้องกลัวจะเหงา แถมวันนี้วันหยุดด้วย เธอคิดว่าน้อยหน้าไว้ตอนลิบเอ็ดโมงที่ห้างสรรพสินค้า มีเวลาถมเถ ผู้หญิงยุคใหม่ต้องรักสุขภาพ ว่าแล้วก็เดินไปเปลี่ยนชุดเป็นกางเกงขาสวมส่วนกับเสื้อยืดสำหรับออกกำลังกาย ผมย่าวถูกรวมมัดยกดสูง พร้อมนาฬิกาจับเวลา และมีถือพกไปเรียบร้อย แล้วจึงออกจากห้อง วิ่งซำๆ ไปยังสวนลุมพินีซึ่งอยู่ไม่ไกลจากคอนโดฯ เท่าใดนัก

น้อยหน้าหรืออาจารย์เป็นลูกสาวของเจ้าของโรงเรียนสอนพิเศษ พ่อของเธอเป็นผู้บริหารของโรงเรียนมัธยมชื่อดัง น้อยหน้ากับเธอมีความเหมือนกันในหลายเรื่อง เว้นก็แต่บุษราคัมอารมณ์ร้อนกว่า แต่ไม่น่าเชื่อนะ บอกเลยว่าใจร้อนแบบนี้ แต่ถ้าเป็นเรื่องเย็บปักถักร้อย บุษราคัมมีฝีมือมาก

สองสาวนัดไปดูหนังเพิ่งเข้าใหม่ หนังมีรอบบ่าย พวกเธอจองบัตรมาก่อนแล้ว มาถึงหนังเข้าฉายพอดี ไม่ลืมซื้อน้ำกับป๊อปคอร์นเข้าไปข้างในด้วย สองชั่วโมงกว่าหนังก็จบ น้อยหน้าจึงชวนเพื่อนไปบ้านสวนของยาย ซึ่งอยู่ฝั่งธนบุรี บุษราคัมไม่ปฏิเสธเพราะเคยไปหลายครั้งแล้ว

“ซีตาร์ท แกวางแผนไว้ยังว่าจะไปเที่ยวไหน”

“ว่าจะไปประเทศทะเลทราย”

“เฮ้ย เอาจริงดิ”

“อ้าว ก็พูดจริง เรายังไม่เคยไปแถวตะวันออกกลางเลย ญีปุ่นก็ไปจนเบื่อ เกาหลีก็ไปทำครั้งแล้ว แถวเอเชียไม่มีอะไรแล้วนะฉันว่า ลองเปลี่ยน

บรรยากาศบ้างหะอะ ปีที่แล้วก็ไปยุโรป” บุษราคัมรีบดักไว้ก่อน เพราะ
น้อยหน้าชอบยุโรป โดยเฉพาะสวีตเซอร์แลนด์ แต่ก็เพิ่งไปมาเมื่อปีที่แล้ว
ยี่สิบวัน เล่นเอากลับมารอบเลยทีเดียว เพราะแบ็กแพ็กไปกันสองคน ใช้
วีซ่าเซงแก่นเสียคุ่มค่า

รถยนต์ของบุษราคัมแล่นตัดเข้าถนนสายรอง ก่อนจะมุ่งหน้าไปยัง
หมู่บ้านริมคลอง ซึ่งเป็นบ้านสวนคุณยายของน้อยหน้า เส้นทางแคบลง
วันนี้สองสาวจึงตั้งใจจะมานอนสักคืน ส่วนลึปดาห์หน้าบุษราคัมว่าจะบิน
ไปเชียงใหม่หาพ่อกับแม่แล้วก็พี่ๆ คิดถึงหลานๆ ด้วย

สองสาวหอบหิ้วกระเป๋าเข้าของฝากลงจากรถ คุณยายในวัยเจ็ดสิบแต่
ก็ยังดูแข็งแรงนั่งตะบันหมากเคี้ยวหับๆ ส่งยิ้มหราวอดฟันดำๆ ให้สองสาว
เจ้าตัวขยับลุกเพื่อจะเดินมาหา แต่สองสาวร้องห้ามไว้เสียก่อน รีบเดินเร็วๆ
เข้าไปในบ้านทรงไทยแบบทรงสูง เป็นบ้านเก่าแบบโบราณ มีใต้ถุนสูงไว้
รับลมเย็นๆ

“สวัสดิ์จ๊ะยาย”

“เออๆ ไหว้พระเถอะนั่งหนู เอ็งมาด้วยรินน้ำเสีย”

“ซี้ต๋าร์จ๊ะยาย” น้อยหน้าแอบส่งค้อนให้คนเป็นยาย ท่านหัวเราะไป
เข็ดน้ำหมากรุกไป สองสาวเข้าไปจับแขนพาไปนั่งที่เดิม เด็กรับใช้ที่แม่เธอจ้าง
มาอยู่ด้วยรินน้ำใส่แก้วแล้วนำมาเสิร์ฟ ยายอยู่กับลุง แต่ตอนนี้ลุงกับ
เมียไปดูสวนยางที่ภาคใต้ อีกสามสี่วันถึงจะกลับ น้อยหน้าจึงชวนซี้ต๋าร์
มาด้วย

“ก็ยายพอใจจะเรียกแบบนี้”

“เอาที่ยายจำสบายใจเลยจ๊ะ” บุษราคัมยิ้มอวดฟันขาว ไบหน้า
เรียวสวยมีแก้มยิ้มจนแก้มจะแตก คนเป็นยายก็มองสองสาวด้วยความ
เอ็นดู

“เห็นไหม เพื่อนเอ็งยังไม่เดือดร้อนเลยน้อยหน้า แล้วเอ็งจะมาว่า
ยายทำไม”

“ไม่ได้ว่า แต่หน้าอยากให้อยายเรียกให้ถูกเฉยๆ หรือก”

“เหอะ ซีตาร์ทก็เสียใหม่ละ แก่ๆ บ้านๆ เคี้ยวหมากอย่างนี้ แต่ยายก็รู้
ความหมายภาษาปะกิตนะเว้ย” คนเป็นยายยึดตัวเล็กน่อยชอบบอกชอบบใจ

“ภาษาอังกฤษจะยาย” น้อยหน้าส่ายหน้าเอือมๆ พุดไม่ถูกแต่ยายก็
ยังอยากพุด นี่คงฟังใครพุดมาอีกทอดเป็นแน่

“แล้วนี่มาบอกพ่อแม่กันหรือยัง”

“บอกแล้วจะยาย ซีตาร์ทจะขอมานอนที่นั่นกับน้อยหน้าด้วย”

“ได้ๆ ห้องที่เคยนอนกันนั่นละ ให้คนทำความสะอาดทุกวัน คงนอน
กันได้ใช่ไหม นึกว่าจะมีฟังมีแฟนจนลืมคนแก่เสียแล้ว” มีความตัดพ้อ
เล็กน้อย ด้วยครึ่งปีมานี้พวกเธอแะมาหาแค่ครั้งเดียวก็ไม่ได้แะมาอีก

“ยายจำ ซีตาร์ทกับน้อยหน้าคงจะกอดคอกันขึ้นคานแล้วละจ๊ะ”
คุณยายของน้อยหน้าเป็นคนสมัยเก่า แต่ท่านก็เข้าใจวัยรุ่นนะ มาที่ไร่ก็
ถามเรื่องนี้ประจำ คงแปลกใจว่าหลานสาวกับเพื่อนก็ได้ซักริวซั้เหร่ แต่
ทำไมยังไม่ม่มีแฟนกับเขา

“ตายๆ ยายจะได้เห็นเหลนใหม่เนี่ย”

“ยายก็เห็นของพวกพี่ๆ ไปแล้วนี่” น้อยหน้าแอบทำปากยื่น

“อยากเห็นลูกๆ ของเอ็งสองคนไ้ ว่าแต่อายุเท่าไรกันแล้วละ”

“อีกไม่กี่เดือนก็เบญจเพสแล้วจ๊ะ” น้อยหน้าเป็นคนตอบยาย ผู้สูงวัย
ซังกปากที่กำลังเคี้ยวหมาก ท่านยกมือแล้วเหมือนกำลังใช้นิ้วนับอะไร
สักอย่างพึมพำเบาๆ ก่อนหันมาจ้องหน้าหลานสาว และโดยเฉพาะเพื่อน
หลานสาว จ้องเขม็งคล้ายมีเรื่องอะไรในใจ ทำเอาบุษราคัมใจคอไม่ดี สีหน้า
ซู้เล่นสนุกสนานของยายเปลี่ยนไป

“มีอะไรหรือเปล่าจะยาย จ้องซีตาร์ทแปลกๆ” หญิงสาวเอียงคอมอง
ท่านจ้องเขม็งนับมืออีกแล้ว ก่อนจะพ่อนลมหายใจคล้ายโล่งอกอะไรสักอย่าง

“เอ็งมีเคราะห์นะนั่งเสือน้อย” ท่านซี้้นี้มา ยังบุษราคัม ทำเอาเจ้าตัว
หน้าเหวอ หันมองเพื่อนสลับมองหน้ายายที่ไม่ย้ายสายตาไปทางอื่นแบบนี้

ก็ยิ้มไม่ออกเหมือนกันนะ

“ยายก็ พูดเป็นเล่นไป เเคราะห์เคอะอะไรเล่า” น้อยหน้าพยายามพาเปลี่ยนบรรยากาศ

“บ๊ยะ นางหลานคนนี้อย่ามาเถียงยาย ยายอาบน้ำร้อนมาก่อน ไหนๆ เอ็งลองบอกวันเดือนปีเกิดมาซิ” คราวนี้ยายสีหน้าจริงจังกว่าเดิม สองสาวที่พยายามจะคิดว่าเป็นเรื่องตลกเริ่มยิ้มไม่ออก ส่วนน้อยหน้านั้นรู้ดีว่ายายมีวิชาเกี่ยวกับดวงพวกนี้

บุษราคัมบอกวันเดือนปีเกิดให้ยาย คนแก่นับมือนับไม้พิมพ์มาแล้วหลับตา ก่อนลืมตาขึ้นมาใหม่ สีหน้าท่านก็ดีขึ้น ไม่ได้แลดูน่ากลัวตกใจเหมือนตอนแรก สองสาวจ้องเขม็งอย่างรอคอยว่ายายจะพูดอะไร ยิ่งยายนิ่งมากเท่าไรก็ยิ่งความสงสัยเพิ่มพูนแก่สองสาว

“อ้าว ยายอย่าเงิบสิ”

“ใช่ๆ จะยาย ชีตาร์ทอายุจะแย่แล้ว” บุษราคัมเสริมคำพูดเพื่อน

“เหมือนเดิม เอ็งมีเคราะห์” คนแก่ยืนยันคำเดิม

“เคราะห์อะไรยาย พูดให้เคลียร์ แบบนี้หน้ากับชีตาร์ทจะนอนหลับไหมเนี่ย เล่นมาทั้งปริศนาอะไรเอ่ยไว้แบบนี้” ประชดประชันในตอนท้ายไปอีก น้อยหน้าจึงได้มะเหงจากผู้สูงวัย

“ยาย หน้าเงิบนะ” เอ่ยพลางยกมือคลำหัวตัวเองบ่อยๆ

“ใจร้อนกันจริงวุ้ยเด็กพวกนี้ เเคราะห์ที่ว่ามิทั้งเคราะห์ดีและเคราะห์ร้าย พวกเอ็งสองคนต้องเดินทางไกล แต่นั่งเสื่อมันจะไปก่อนเคราะห์มันหนักเลยเชียว” น้ำเสียงหนักแน่นพร้อมสีหน้าจริงจังของยายทำเอาไบหน้าเนียนเหวอหนัก บุษราคัมเป็นเด็กรุ่นใหม่ แต่เธอก็ไม่คิดจะลบหลู่คำพูดของผู้สูงวัย อย่างน้อยก็ฟังไว้

“เอ็งไม่เชื่อยายรี”

“เปล่าจ๊ะ ชีตาร์ทเชื่อ แต่ก็...”

“อย่ากังวล มันเป็นเคราะห์ร้ายที่อยู่ในเคราะห์ดี ก็คือมีทั้งเรื่องร้าย

เรื่องดีในเวลาเดียวกัน จะเปลี่ยนชีวิตเอ็งไปตลอดกาลนังเสื่อ หีๆ เตรียมใจ ตั้งรับไว้” คนถูกเรียกนังเสื่อถอนหายใจ แล้วอะไรคือยายหัวเราะชอบใจ เเคราะห์แบบไหนทำให้ยายหัวเราะได้ เอ็ม สองสาวซังกงเสียวแล้วลี

“ยาย เอาให้เคลียร์” น้อยหน้ามองหน้ายาย คือก็ยังไม่ค่อยเข้าใจ อยู่ดี ยายเหมือนจะรู้แต่ก็ไม่ยอมพูดมาให้หมด ปล่อยพวกเธอไว้กลางทาง ค้างคาเรื่องที่พูดในหัว อยากเอาให้กระจ่างเข้าใจไปเลยตามนิสัยวัยรุ่นที่ชอบอะไรชัดเจน

“อย่าคิดมาก ไม่มีใครหนีความจริงหรือหนีพรหมลิขิตได้ ปล่อยให้มันเป็นไปตามทางของมัน” ผู้เป็นยายเคี้ยวหมากต่อ มองสองสาวสลับไปมา มีสีหน้าครุ่นคิดต่อคำเตือนของท่าน

“ที่บอกก็เพื่อจะเตือนว่าให้ใช้ชีวิตกันอย่างมีสติ หากไม่ประมาท ทุกอย่างจะดีเอง อาจมีเลือดตกยางออกก็อย่าได้กังวล ทุกอย่างถูกลิขิตไว้แล้ว” ตนพูดได้เท่านี้ เพราะวันเดือนปีของเพื่อนหลานสาวมันชัดเจนว่าต้องเดินทาง ซึ่งการเดินทางนั้นจะนำความโชคดีในความโชคร้ายมาให้ ท่านมองไม่เห็นแต่พูดไปตามตำรา ส่วนหลานสาวตัวเองไม่มีเคราะห์ใด แต่เรื่องเดินทางมีแน่นอน

“ยายพูดเสียชนลูกเลยจ๊ะ”

บุษราคัมไม่ได้พูดเกินจริง แต่เธอรู้อีกแบบนั้น เหมือนมีลมเย็นๆ พัดผ่าน เหมือนมีเสียงเรียกอะไรไม่รู้แว่วๆ ในหู อ่อย นี่คงไม่เกี่ยวกับเคราะห์หรือโชไ้ใหม่ ขอให้มันเป็นแค่อาการหูแว่วหรือเรียกว่าหูหาเรื่องไปเอง สาวเจ้ายกมือกอดอกลูบแขนตัวเองเบาๆ

“แล้วเชื่อไหมล่ะ”

“เอ่อ...” สองสาวหันมองหน้ากัน ก่อนจะยิ้มแห้งๆ ให้ผู้สูงวัย จะว่าไม่เชื่อก็ไม่เชิง แต่จะว่าเชื่อมั่นก็ไม่เต็มใจเสียทีเดียว

“ยายเข้าใจ แต่ทั้งนี้ทั้งนั้นสิ่งที่ต้องพึงระลึกไว้เสมอคือความมีสติ ใคร่ครวญไตร่ตรองให้รอบคอบไม่ว่าจะอยู่ในสถานการณ์แบบใด โดยเฉพาะ

ยามคับขัน” น้ำเสียงของท่านเป็นงานเป็นการจนสองสาวใจหาย แต่กระนั้น ก็ยังฉีกยิ้มกว้างพยกหน้ารับอย่างเข้าใจ

“ซีตาร์ทจะจำไว้ค่ะ”

“หน้าก็เหมือนกันค่ะ”

“ว่าแต่ สองเราคนมีโปรแกรมเดินทางไปไหนอีกไหมล่ะ”

“ก็ว่าจะไปเที่ยวค่ะ แต่ยังไม่ได้ขอวีซ่า น่าจะอีกสองสัปดาห์ กลับจากบ้านยายก็ว่าจะไปขอวีซ่าเลย” บุษราคัมเป็นคนตอบ ด้วยเธอตั้งใจแล้วว่า จะไปตระเวนออกกลาง ส่วนเพื่อนรักนั้นจะไปด้วยหรือไม่แล้วแต่เจ้าตัวของแบบนี้บังคับไม่ได้

“ยังไงก็ดูแลตัวเองดีๆ อย่างที่ยายเตือน”

“ค่ะยาย” สองสาวตอบพร้อมกัน

“มาๆ เดินทางมาเหนื่อยๆ พักผ่อนกันก่อนไหม หรือจะเข้าสวนยายจะได้ไปด้วย เก็บผักมาทำกับข้าวกินเย็นนี้” เจ้านานชวนเปลี่ยนเรื่อง ก่อนสองสาวจะคิดมากไปกว่านี้

“ได้จะยาย ซีตาร์ทพร้อมมาก”

“หน้าก็พร้อมจ๊ะ” ทั้งหมดจึงพากันเข้าไปในสวนหลังบ้าน ซึ่งมีเนื้อที่กว่าสองไร่ปลูกผัก กล้วย มะม่วง ส้มโอ และมะพร้าว น้ำหอม สองสาวแวะมาบ้านสวนที่ไรก็ไม่พ้นเรื่องกิน

ลองสาวนอนบนเตียงกว้างมีมุ้งสีขาวกางครอบเตียงไว้ ต่างคนต่างไม่หลับ และตกอยู่ในภาวะจิตตามคำพูดของยายเมื่อตอนบ่าย ปกติพวกเขาไม่ใช่คนคิดมากหรอก หากน้ำเสียงจริงจังของยายต่างหาก พวกเขาจึงไม่สามารถปิดความรู้สึกออกจากหัว พลังถอนหายใจพร้อมกัน

“ยังไม่หลับหรือซีตาร์ท”

“อืม สงสัยผิดที่” จึงมาตอบเพื่อน แล้วถอนหายใจอีกครั้ง เธอไม่ใช่คนซึ่ขลาดตาขาว แต่เ้าคำว่าเคราะห์ดีและเคราะห์ร้ายในเวลาเดียวกัน

แถมบอกว่าจะเปลี่ยนชีวิตไปตลอดกาลนี่มันคืออะไร เรื่องหมอดูหมอดูเขา
ชีวิตนี้ไม่เคยสนใจไยดี แต่มันคงไม่มีอะไรหรอก

“ไม่ใช่คิดเรื่องที่ยายของฉันบอกหรือไม่ใช่ไหม แต่ปกติเธอไม่ค่อย
สนใจเรื่องแบบนี้ี่นา”

“ก็ใช่ แต่ยายจริงจังมากตอนพูด”

“เฮ้ย เราลืขิตอะไรไม่ได้หรอก อะไรจะเกิดมันก็ต้องเกิด คงไม่ใช่
เรื่องคอขาดบาดตาย เอ...หรือเพื่อความสบายใจฟุ้งนี้ก่อนกลับเราไป
ทำบุญกันใหม่ ชวนยายไปด้วย” น้อยหน้าเสนอ บุษราคัมเห็นด้วย อย่างน้อย
ก็เพื่อความสบายใจของตัวเอง เพราะที่หนักจะได้กลายเป็นเบา

“โอเค”

“นั่นก็นอน” สองสาวพยักหน้าให้กัน หลับตาลง ต้องใช้วิธีการนับแกะ
เข้าช่วย และด้วยความอ่อนเพลียพวกเธอจึงเข้าสู่ห้วงนิราในที่สุด

ถามว่าอาชีพหมอน่าเบื่อหรือเปล่า บาเรนตอบได้เลยว่าไม่เบื่อ เขา
มีความสุขกับการได้พูดคุยกับคนไข้ ได้ถามไถ่สารทุกข์สุกดิบ เพราะถ้า
ไม่ชอบเขาคงไม่เรียนด้านนี้ตั้งแต่แรก ท่านพ่อท่านแม่ไม่เคยบังคับเขากับ
น้องชาย บางอย่างมันอยู่ในสายเลือดไม่เคยเจือจาง เขาซึมซับความเป็นหมอ
จากท่านพ่อมาตั้งแต่เด็ก โรงพยาบาลแห่งนี้เขาเคยวิ่งเล่นเข้าออกนอกใน
ตั้งแต่จำความได้ จนเหมือนกลายเป็นส่วนหนึ่งในชีวิตของบาเรนไปแล้ว

แม้มีธุรกิจอื่นเพิ่มเติมเข้ามา หากเขาก็ยังให้ความสำคัญกับที่นี่เป็น
อันดับหนึ่ง เช่นเดียวกับน้องชายของเขา ส่วนธุรกิจอื่นครอบครัวเขาเพียง
ถือหุ้นแล้วให้ลูกชายของคุณลุงราชีบริหาร ตระกูลอัคราฟาลาร์รายติด
อันดับต้นๆ รองจากผู้นำประเทศ ซึ่งก็เป็นเครือญาติฝ่ายทางบิดา พวกเขา
จึงก่อตั้งมูลนิธิขึ้นมาเพื่อช่วยเหลือผู้ยากไร้

“บาเรนตื่นแล้วหรือลูก”

“ครับแม่พริก” ชายหนุ่มชอบเรียกแม่ว่าแม่พริกเวลาอยู่ด้วยกัน

เหมือนที่ท่านพ่อชอบเรียก แม่พริกของเขาสวยน่ารัก เป็นผู้หญิงในแบบที่เขาชอบ เรื่องราวความรักของพ่อกับแม่ถูกเล่าให้ฟังตั้งแต่เขาอยู่ชั้นประถม แม่บอกว่าแม่เป็นฝ่ายรักจีบท่านพ่อก่อน และพ่อบอกว่าพ่อก็ประทับใจที่แม่มีความกล้า จนบางทีบาเรณอดคิดไม่ได้ว่าวันหนึ่งถ้ามีผู้หญิงมาเป็นฝ่ายรักแล้วเขาจะเป็นอย่างไร

“วันนี้วันหยุด ลูกจะออกไปไหนหรือเปล่า”

“ไม่ครับ”

“งั้นอยู่ช่วยแม่ซิมขนมหน่อยนะลูก”

“หมายถึง...”

“แม่จะทำเค้กจ๊ะ เป็นเค้กแย้มและเค้กมะพร้าว ไกลวันเกิดท่านพ่อแล้ว แม่ว่าจะทำเอง วันนี้ท่านพ่อออกไปหาเพื่อน ลูกช่วยเป็นคนซิมให้แม่หน่อยนะจ๊ะ” รอยยิ้มของแม่ยังสวยแม้ผ่านกาลเวลา ท่านไม่ได้อ้วนแต่เรียกว่ามีน้ำมีนวลดีกว่า เขานะเห็นท่านพ่อกอดหอมแม่จนชินแล้ว

“เป็นแผนของแม่พริกหรือเปล่าครับ”

“ลูกชายแม่เนี่ยรู้ใจจริงๆ” พริมรตายิ้มกว้าง แ่นละเธอแกล้งบอกเพื่อนของเธอให้โทร.ชวนออกไปไตรฟีกอล์ฟ เพื่อว่าวันนี้เธอจะได้มีเวลาทดลองทำเค้กสูตรใหม่ไว้เอาใจสามี ความที่หมอรามาจนรวยอยู่แล้ว ไม่จำเป็นต้องซื้อของให้ ฉะนั้นการทำขนมเค้กมอบให้ด้วยใจน่าจะมีความหมายที่สุด

“แม่พริกของผมเจ้าเล่ห์ที่สุดแล้วครับ”

“พ่อของลูกมากกว่าที่เจ้าเล่ห์ แม่เชื่อว่าพ่อต้องรู้ทัน แต่แกล้งทำเป็นไม่รู้” ผู้เป็นแม่หัวเราะเบาๆ จับมือลูกชายคนโตให้เดินไปห้องครัวขนาดใหญ่ ท่านเตรียมเครื่องปรุงไว้หมดแล้ว เหลือแต่ลงมือทำ บาเรณเห็นเป็นหมอบแบบนี้ แต่บอกเลยเขามีฝีมือทำอาหารมาก

“เค้กแย้มของแม่จะมีเนื้อผลไม้ ช่างในไส้ฟักทอง พ่อของลูกคงชอบ”

“แค่คิดก็อยากกินแล้วครับ” ไม่ได้พูดเกินจริง แต่ฝีมือทำอาหารของแม่เขาร่อยถูกปากทั้งกับข้าวและขนม

“งั้นมาเป็นลูกมือให้แม่นะลูก”

“ครับผม” โมเมนต์ยิ้มกว้างแบบนี้บอกเลยว่าน้อยคนจะได้เห็น เพราะ มาดของคุณหมอมเวลาอยู่โรงพยาบาลจะนั่งมาก แต่ในความนั่งก็มีความ อ่อนโยนแฝงอยู่ การวางตัวของเขาก็เหมาะสมกับอาชีพที่เขาทำ

“เสียชีวิตน้องไม่อยู่”

“ปล่อยไว้หมอนั่นไปเถอะครับ คงยังอยากบุกป่าฝ่าดง” ไม่พูดเปล่า ยังหัวเราะน้องชายของตน ที่ตอนนั้นเข้าไปประจำโรงพยาบาลชายแดน เป็น หมอทหารประจำการที่นั่น

“ฟังพูดเข้าไม่ท่วงน้องหรือไง” ถามทั้งที่รู้ว่าพี่น้องคู่นี้เขารักกันมาก แค่นี้ บาเรนหัวงโย ถึงตัวไกลก็โทร.หาตลอด แต่ภาษาสต่างหากที่ชอบ เฝ้ายหายเข้ากลีบเมฆ ทำตัวเป็นสายลับทั้งที่ตัวเองคือหมอ แล้วตอนนี้ก็ กลายเป็นหมอทหารเต็มตัวหลังเข้ารับราชการเมื่อสองปีก่อน

“โทร.ไปแต่เลขฯ หมอนั้นรับแทนครับ ไปกับกองลาดตระเวน เห็น ว่าจะข้ามไปฝั่งโน้นด้วย”

“แม่คงห้ามไม่ได้”

“เกินเยียวยาครับ” บาเรนหัวเราะในลำคอ คนเป็นแม่ได้แต่สายหน้า ในความบ้ำาระทำของบุตรชายคนเล็ก แต่จะว่าไป ใจนี้สลับแบบนี้เหมือนเธอ ตอนสาว ๆ ไม่มีผิด

ทหลังกลับจากบ้านสวนของเพื่อน ตอนนั้นบุษราคัมกำลังนั่งรถยนต์ แล้วร้องเพลงเสียงดัง จนคนขับได้แต่สายหน้า หันมองแล้วมองอีก ส่วน สาวเจ้าถามว่ารู้ตัวไหม บอกได้เลยว่ารู้ตัว แต่ใครสนกันล่ะ พี่ชายของเธอ นะฟังเธอร้องเพลงมาตั้งแต่เด็ก ก็ควรต้องฟังต่อไป

“มองเพราะน้องสวยใช้ไหมล่ะพี่เพชร” ใช้แล้ว เขาคือพี่ชายคนรอง ของเธอชื่อพี่เพชร ส่วนพี่ชายคนโตชื่อไพฑูรย์ ส่วนเธอก็บุษราคัม อัญมณี ล้ำค่าทั้งนั้นลูกบ้านนี้

“นี่คือสวยแล้ว? มันหน้าไปอีก”

“อ๋อ ย ก็สวยจริงๆ สวยทุกมุมเลย” เธอยื่นหน้าเข้าไปใกล้ คนเป็นพี่ยกมือดันหัวน้องสาวออกห่าง

“เหม็นขี้ฟัน” คนเป็นน้องทำหน้าที่อยู่ใส่ มีอย่างที่ไหนมาว่าบุษราคัมว่าเหม็นขี้ฟัน ปากแบบนี้ไปถึงไหนคานมาจนอายุสามสิบสอง ซิ ว่าแล้วก็สะบัดหน้ามองวิวทิวทัศน์สองข้างทาง

“ปากไม่ดี ไม่รักแล้ว”

“ไม่เอาหน้า รักกันๆ” พอเธอทำท่างอนพี่เพชรที่ยืนนี้วก้อยมา แบบนี้ประจำตั้งแต่เด็กจนโต คนงอนจึงงอนได้ไม่นานก็ยอมใจง่ายก็ยกอภัยดีด้วย

มันทำให้บุษราคัมอดนึกถึงเรื่องตอนเด็กๆ ไม่ได้ พวกเรามีกันสามพี่น้อง พ่อแม่สอนให้รักเป็นห่วงเป็นใย ยิ่งเธอเป็นน้องเล็กด้วยแล้ว นอกจากความรักที่ได้รับ ทุกคนก็พลอยเอาใจจนเกือบเสียนิสัย โดยเฉพาะไอ้นิสัยเอาแต่ใจไม่ยอมคนเนี่ย บอกเลยติดตัวมาตั้งแต่เกิด

“แม่ทำกับข้าวไว้รอเราเยอะมากไอ้น้องรัก”

“จะกินให้พุงกางเลยคอยดู ว่าแต่ท่านอัยการมาใหม่คะเย็นนี้”

“มาสิ ยกครอบครัวมาเลย” เพชรหันมาบอกน้องสาว ไพฑูรย์พี่ชายคนโตเป็นอัยการ แต่งงานมีครอบครัวแล้ว มีลูกสองคน ส่วนเขายังไม่มีใครเป็นตัวเป็นตน นอกจากทำอะไรทำสวน เพราะตอนนี้เขาดูแลไร่ชาของตระกูลอยู่อีกอำเภอหนึ่ง ไม่ได้อยู่ในตัวเมืองเหมือนพ่อกับแม่ แต่ถ้าน้องสาวมา ท่านจะโทร.หาเขาให้คอยมารับ จะได้พร้อมหน้าพร้อมตา

“ดีจังจะได้เจอหลาน”

“เห็นพ่อบอกว่าเราจะไปเที่ยวอีกแล้ว”

“ใช่ค่ะ ไปประเทศแถวๆ ตะวันออกกลาง” คำพูดของน้องทำเอาคนเป็นพี่ต้องละสายตาจากถนนหันมามองด้วยความตกใจ

“เฮ้ย นี่เราคิดดีแล้วใช่ไหมซีตาร์ท ไปทำไม แถวๆ นั้นยิ่งสู้รบกับอย่างกับสนามประลองอาวุธสงคราม คิดผิดคิดใหม่เปลี่ยนใจยังทันน้องรัก”

ไม่พูดเปล่ายังเอามือมาลูบศีรษะของเธอเบาๆ

“ไม่ได้รับกันทุกประเทศนะคะ แล้วประเทศที่ซีต้าร์จะไปก็อยู่ไหนๆ ดูไปค่ะ เป็นประเทศกลางๆ ไม่ใช่ใหญ่และไม่เล็ก สถานที่ท่องเที่ยวตามที่เสิร์ชดูก็โอเคอยู่ เขาเปิดประเทศรับนักท่องเที่ยว ชนบทรรมนิยมไม่ได้เคร่งจนน่ากลัว” จะเดินทางไปประเทศไหนบุษราคัมต้องหาข้อมูลก่อนเสมอ เธอไม่ชอบไปตายเอาดาบหน้า ทุกการเดินทางมีความเสี่ยง แต่เธอต้องเสี่ยงให้น้อยที่สุด อย่างน้อยเราก็ควรเตรียมพร้อมเรื่องข้อมูล

“มองโลกในแง่ดีเกินไป”

“พีเพชร์ต่างหากที่คิดเยอะคิดมากเป็นตาแก่”

“ว่าพีแก่? เดียวเถอะ เชื้อใหม่ว่าพ่อกับแม่ต้องห้ามเราแน่ๆ ไม่ใช่ไปหรรอก มันเสี่ยง” คนหวงน้องหันมาพูด แล้วจึงหันไปมองการจราจรบนท้องถนนต่อ

“มันไม่ได้น่ากลัวขนาดนั้น พ่อกับแม่ต้องเข้าใจ พ่อกับแม่เคยเดินทางไปทะเลทรายมาแล้วนะ” แต่ไม่รู้ประเทศไหนเพราะแม่ไม่ได้บอก พวกเขาเป็นขาเที่ยวตัวขงเหมือนกัน จึงถ่ายทอดทางสายเลือดมาสู่เธอ ยิ่งพวกเขาเป็นนักโบราณคดีมาก่อนด้วยแล้ว โคตรจะสมบุกสมบัน

“เหมือนกันที่ไหน ยังไงพีก็ไม่เห็นด้วย”

“แล้วพีเพชร์เคยห้ามซีต้าร์ได้หระอะ” เจ้าตัวยิ้มแบนเส้น ยกคิ้วเมื่อพีเหลือบตามามองส่งเสียงฮึดฮัดขัดใจ เป็นจังหวะรถเลี้ยวเข้าเขตรั้วบ้านพอดี

บ้านของเธอชั้นบนทำด้วยไม้อย่างดี ชั้นล่างเป็นปูน อยู่ในเขตพื้นที่กว่าสามไร่เศษ มรดกตกทอดจากคุณตา เมื่อก่อนพ่อกับแม่ก็อยู่กรุงเทพฯ แต่สุดท้ายท่านก็ย้ายมาอยู่ที่นี้ เมื่ออายุมากจึงมาอยู่ในที่อากาศดีๆ เย็นสบาย ปลุกผักทำไร่นาสวนผสมขายบ้างกินบ้างมีความสุข

1

การเดินทาง

เสียงลูกสาวดังมาแต่ไกล คนเป็นพ่อกับแม่ยิ้มกว้าง เดินออกมาต้อนรับ เจ้าตัวพลลงจากรถของพี่ชายมาได้ก็วิ่งมากอดหอมแก้มหลายพอดกับพ่อก็ไม่น้อยหน้า หอมแก้มแล้วกอด กอดพากันเดินเข้ามาในบ้านยังห้องรับแขก มีเพชรถือกระเป๋าเดินทางของน้องตามเข้ามาที่หลัง

“สวัสดิ์ค่ะพ่อ สวัสดิ์ค่ะแม่”

“จ๊ะ เป็นไงบ้าง เดินทางมาเหนื่อยไหม”

“ไม่เลยค่ะ สบายมาก ซิต้าร์ก็เดินทางแบบนี้ประจำนี่คะ” บอกยิ้มๆ ยังกอดแม่เหมือนเด็กน้อยครั้งวันวานทั้งที่อายุอานามก็ยี่สิบสี่จะยี่สิบห้า อยู่แล้ว

“ทำตัวเป็นเด็กติดแม่ จะประจบอะไร” คุณนภาเอ่ยอย่างรู้ทัน พลองหันไปทางคุณเคน ซึ่งสามีมองลูกสาวแล้วส่ายหน้ายิ้มๆ รู้หรือว่าคงมีอะไรจะพูดแน่ๆ เลี้ยงมากับมือมีหรือจะอ่านไม่ออก

“ว่าไงเลือซิต้าร์ บอกแม่สิลูก”

“ก็...ไม่มีอะไรมากค่ะ ซิต้าร์แค่มาบอกว่าจะไปเที่ยวครึ่งเดือนค่ะ

เลยแวะมาหาพ่อกับแม่แล้วก็พี่ๆ ก่อน” ทำตาปริบๆ ยังไม่ได้เอ่ยว่าจะไปประเทศไหน แต่พอเหลือบมองพี่ชายก็ต้องย่นจมูก คนอย่างบุษราคัมไม่มีทางเด็ดขาดที่จะยอมให้ฝันพัง ยังไงหริบนี้ต้องสำเร็จ

“เปิดประสบการณ์อีกแล้วสิตัวแสบของพ่อ”

“ก็คงเหมือนคุณพ่อแหละค่ะ นะๆ ให้ซีตาร์ท์ไปนะคะ”

“ทุกครั้งไม่เคยอ่อน ปกติบางทีบินไปแล้วเพิ่งบอกก็มี ครั้งนี้มาแปลก”

คุณน้าหรือตามองอย่างจับผิด บุษราคัมกลืนน้ำลายเหนียวๆ ลงคอ เกรงเหลือเกินว่าพ่อกับแม่จะไม่อนุญาต ถึงโตแล้วแต่เวลาเดินทางไปไหนมาไหนเธอจะบอกพ่อกับแม่เสมอ ท่านทั้งสองจะได้ไม่เป็นห่วง

“พ่อซักรังสิย หรือว่าเง้าเพชร” พ่อหันไปเลิกคิ้วถามพี่ชายที่ตอนนี้กอดอกจ้องเขม็งมองเธอประหนึ่งเป็นพ่อคนที่สอง

“ถามเจ้าตัวสิครับว่าจะไปที่ไหน”

“นั่นสิ ลูกไปที่ไหนหรือซีตาร์ท์” คุณน้าหันมาถามคนในอ้อมแขนที่มีความกระอักกระอັก

ทุกคนมุ่งสายตามายังบุษราคัมอย่างรอคอยคำตอบ มันคงไม่ยากหากประเทศที่จะไปไม่ใช่ประเทศทะเลทรายแถวตะวันออกเฉียงเหนือ เอวอะพุดเป็นพุด ความจริงก็คือความจริง ไปเที่ยวอะไม่ได้ไปรบ จะต้องกลัวอะไร ไม่อยากกังวลจนเกิดเหตุ สาวเจ้าสูดลมหายใจลึกๆ

“แถวตะวันออกเฉียงค่ะ”

“ตะวันออกเฉียงหรือลูก” พ่อกับแม่หันมองหน้ากัน สายตาของท่านเต็มไปด้วยความกังวล พอเหลือบไปมองพี่ชายฝ่ายนั้นก็ยิ้ม คงสะใจสิ พ่อกับแม่ต้องค้ำหน้าๆ หัวใจของเธอตกไปอยู่ที่ตาตุ่ม แต่แอบภาวนาลึกลับขอให้ได้ไป ในเมื่อประเทศที่ไปไม่ได้มีการสู้รบ แคมยังอยู่ทางตอนใต้ของตะวันออกเฉียง

“ค่ะ ซีตาร์ท์จะไปประเทศบาชาร์” ชื่อประเทศที่หลุดจากปากของลูกสาวทำเอาสีหน้าของเคนเป็นกังวลมากขึ้น ใบหน้ายิ้มแย้มเปลี่ยนชัดเจน

นภาแหม้มปากไม่กล้าพูดอะไรออกมา ทำเอาบุษราคัมใจคอไม่ดีหันมองพ่อ กับแม่สลับกัน พวกท่านเหมือนมีอะไรจะพูด

“ทำไมต้องเป็นที่นี่” คุณนภาเอ่ยออกมาในที่สุด แต่น้ำเสียงแผ่วเบา มาก คนเป็นสามมีขยับมานั่งข้างๆ จับมือภรรยามาบีบเบาๆ อย่างให้กำลังใจ

“ก็...ประเทศนี้เขาเปิดประเทศค่ะ แล้วก็นำไปเที่ยวมากๆ ด้วยค่ะ เป็นประเทศเล็กๆ” หญิงสาวยังเล่าต่อ เพื่อพ่อกับแม่จะหายตกใจ

“อะไรทำให้ตัวแสบของพ่ออยากไป”

“ก็...ไม่รู้สิคะ”

“ทุกอย่างคงถูกลิขิตไว้แล้ว” เคนเพิ่มพำหั้นมาทางภรรยา ไม่ว่าจะอะไร จะเกิดขึ้น เขาก็เชื่อว่ามันต้องเป็นเรื่องดี ในเมื่อคนจากอีกภพเคยบอกเขา ว่ามันจะเป็นเรื่องดี ท่านไม่เคยเล่าอะไรให้ลูกสาวฟัง แต่เจ้าตัวก็อยากไปที่นั่น เขาทำงานด้านนี้มานาน พบเจอสิ่งลึกลับมาไม่ใช่หน่อย

“พ่อพูดอะไรนะคะ”

“ลูกจะไปให้ได้ใช่ไหม ถ้าพ่อกับแม่ห้ามล่ะ” เคนหยิ่งเชิง ลูกสาว หน้านัวควมวดทั้นที เจ้าตัวเป็นคนทีกล้าได้กล้าเสียไม่เกรงกลัวอะไร เขา ไม่อยากเชื่อ แต่ในเมื่อครั้งหนึ่งตัวเองเคยหลงเข้าไปเช่นกัน เขาก็เชื่อว่า จะต้องมีส่วนอย่างนำพาให้ลูกสาวของเขาไปที่นั่น

“ซีต้ารอยากไปค่ะ ขอไปนะคะ สัญญาว่าจะติดต่อกาตลอด”

“แต่พี่ไม่อยากให้เราไป” เพชรเอ่ยขึ้น ดวงตาจิกเข้มบอกความ ไม่พอใจ จ้า...นี่พ่อคนที่สองจริงๆ บุษราคัมก่อกตามองบน เชื่อว่าสักวัน พี่ชายมีลูกคงจะหวงมาก

“พี่เพชรใจร้ายอะ ใครๆ เขาก็ไปเที่ยวกัน ไม่ใช่มีแค่น้องสักหน่อย”

“ยังไงเราก็เป็นผู้หญิง” ความห่วงใยนี้เพชรก็ไม่รู้จะห้ามอย่างไร รู้ แต่ไม่อยากให้อั้วตัวแสบไป เขาตั้งใจๆ ในความรู้สึก กลัวน้องเป็นอันตราย ถ้าเป็นแบบนั้นเขาจะช่วยอะไรได้ แล้วก็ถอนหายใจเมื่อหันไปทางบิดา ที่ดูเหมือนว่าอยากอนุญาต ส่วนแม่สีหน้ากังวลเห็นชัดมาก

“น้องเคยไปเที่ยวมาหลายประเทศแล้ว อายุยี่สิบสี่จะยี่สิบห้าไม่กี่เดือน ไม่ใช่เด็กน้อยวัยใส พี่เพชรห่วงเวอร์ไป” คนเป็นที่ลูกลมั่งบนพนักวางแขน แล้วยกมือเชกหัวเหม่งน้องสาว

“พี่เพชร น้องเจ็บนะ”

“ห้ามเพราะรักหรือก ถ้าแกไม่ใช่น้องสาวพี่จะห่วงทำอะไรอะไร คิดให้มันเยอะๆ อย่าเอาแต่ใจให้มันมากนัก เดี่ยวจะเชกหัวให้แตก” ว่าแล้ว มีการยกมะ هنگขึ้นอีก สาวเจ้าเลยหลบ

“นภา คุณว่าไงที่รัก”

“ก็...คงแล้วแต่ลูก อย่างที่คุณบอกนะคะ ว่าบางทีทุกอย่างอาจถูก กำหนดไว้แล้ว”

เอ๋ม พ่อกับแม่พูดอะไรช่วยอธิบายให้ลูกสองคนฟังหน่อยได้ไหม จึงงำจับใจความไม่ได้ เหมือนไม่อยากจะไปแต่ก็ให้ไปงั้นแหละ บุขราคัมหันมองหน้าพี่ชายที่แบมือไหวไหล่

“พ่ออนุญาต” คำตอบของพ่อทำเอาเพชรถึงกับขมวดคิ้ว พ่อก็น่าจะรู้พอๆ กับเขาว่าประเทศแถวๆ นั้นมีการสู้รบบ่อยๆ มีบุคคลหลายกลุ่มต่อสู้ แบ่งฝักแบ่งฝ่ายเต็มไปด้วยอันตราย ให้ตายเหอะ เขาไม่อยากจะให้น้องสาวคนเดียวเอาชีวิตไปเสี่ยง

“คุณพ่อ ผมไม่อยากจะไป”

“แกคิดว่าจะห้ามตัวเองได้หรือ ยื่นเรื่องขอวีซ่าไปแล้วแบบนี้ ตัวเครื่องบินก็คงซื้อแล้ว”

เพชรถอนหายใจยกแขนพาดคอกน้องน้อยที่ตอนนี้เอียงหน้ายักคิ้ว ให้แบบเป็นต่อ ประมาณว่ายกนี้น้องชนะได้ไปต่อ

“น้องเราไม่เป็นไรหรอก พ่อเชื่ออย่างนั้น” เคนหันมาทางภรรยา ที่พยักหน้าตอบไม่พูดอะไร ด้วยรู้ดีถึงความลึกลับบางอย่างตั้งแต่ลูกสาวเกิดมา เจ้าตัวมีปานสีแดงรูปหยดน้ำอยู่ตรงบ่าด้านซ้าย เป็นปานที่ไม่ใหญ่ แต่สวยเหมือนทับทิม ทับทิมสีเลือดที่มีคนให้สามีมา ตอนนั้นทับทิมเม็ดนั้น

ถูกทำเป็นลือกเกิดกับสร้อยเงิน

“ตามพ่อมาลูก”

“มีอะไรหรือเปล่าคะ” บุษราคัมหันมาทางมารดาเหมือนจะขอความเห็น จู่ๆ บิดาก็บอกให้ตามไป

“ตามไปเถอะจ๊ะ” คุณนภาพอกลูก เมื่อสามีลุกขึ้น ลูกสาวจึงลุกเดินตามไปแบบงงๆ

“มีอะไรที่ผมไม่รู้หรือเปล่าครับแม่” เพชรเห็นสายตาของพ่อกับแม่ก็พอดูออก พวกท่านกังวลแต่ก็ยังให้ไป มันต้องมีอะไรมากกว่านั้น

“น้องคือคนที่ถูกลีอก พ่อของลูกเคยบอกแม่แบบนี้”

“แม่กำลังหมายถึงอะไรครับ ผมงงไปหมดแล้ว”

“ไว้ให้พ่อเป็นคนเล่าดีกว่า แต่เราเปลี่ยนอะไรไม่ได้ ลูกก็รู้ว่าพ่อกับแม่ทำงานด้านโบราณคดี พ่อของลูกพบเจอกับสิ่งทีวิทยาศาสตร์อธิบายไม่ได้มาเกินครึ่งชีวิต แม่รู้ว่าเพชรเป็นคนรุ่นใหม่ แต่เพชรต้องรู้แน่กว่าบางอย่างไม่เชื่อก็อย่าลบลู่ น้องของลูกยังงี้ก็ต้องไปประเทศบารซา”

คำพูดของแม่ชวนสงสัยใคร่รู้ไปอีก แต่ดูเหมือนท่านไม่อยากจะเล่าเท่าไร คนที่จะให้คำตอบได้น่าจะเป็นพ่อ แต่ตอนนี้พ่อกับน้องหายขึ้นไปชั้นบนด้วยกัน ในฐานะพี่เขาไม่อยากจะให้น้องไปอยู่ดี สายใยความผูกพันของสายเลือดมันบอกว่าที่นั่นอันตราย หรือเป็นเพราะเขาเสพข่าวเกี่ยวกับการก่อการร้ายมากไป เลยเอามาปะปน ไม่ๆ เจ้าตัวสะบัดหัวไปมา

“อย่าคิดมาก น้องเราเก่งจะตาย เทียวมาตั้งแต่เรียนแล้ว”

“ก็หวังให้เป็นแบบนี้แหละครับแม่”

บุษราคัมเดินตามบิดาเข้ามาในห้องนอน ท่านเดินไปยังโต๊ะตัวใหญ่ หยิบกุญแจมาไขเปิดกล่องไม้สักอย่างดี พอเปิดออกมาก็มีกล่องไม้อีกใบซ่อนอยู่ ท่านเปิดออกเบาๆ เป็นลือกเกิดสีเงินไม่ใหญ่ไม่เล็กกำลังพอเหมาะสวยงาม คงสั่งทำเป็นพิเศษ สร้อยสีเงินคงทำจากทองคำขาว

“สร้อยอะไรคะพ่อ”

“สร้อยเส้นนี้พ่อทำไว้นานแล้ว ตั้งแต่ลูกยังไม่เกิดด้วยซ้ำ พ่อเคยคิดว่ามันเป็นเรื่องมงาย แต่พ่อก็อยากทำไว้ให้ลูกสาวของพ่อสวมติดตัวไว้”
ท่านพูดเพียงแค่นั้นก่อนจัดการสวมสร้อยเส้นนั้นให้เธอ มันสวยมาก สวยแบบเก๋ๆ

“ในลือกเกตุนี้มีอะไรคะ รูปพ่อกับแม่หรือ” อดถามไม่ได้ ใช้มือจับตัวลือกเกตุที่เป็นแบบฝาเปิดด้วยความสนใจ พลิกไปพลิกมา

“ไว้ถึงเวลาลูกจะรู้เอง แต่ห้ามเปิดเด็ดขาด เพราะของข้างในมันมีมูลค่าสูงในแบบที่เงินมากมายก็เทียบค่าไม่ได้ รับปากพ่อได้ไหมว่าจะสวมติดตัวไว้”

“พ่อทำหน้าที่จริงจัง ซีตาร์ทักลั่นนะคะเนี่ย” เจ้าตัวบอกว่ากลัวแต่ยิ้มทะเล้น ไม่คิดอะไรนอกจากเชื่อว่าข้างในนี่คงเป็นพระเครื่องสักกรุ่น เพื่อให้สิ่งศักดิ์สิทธิ์ปกป้องเธอขณะเดินทาง

“พ่อก็ไม่รู้ว่ามီးอะไรอยู่ แต่พ่อคิดไว้เพื่อความสบายใจ อยากให้ลูกติดตัวไว้”

“ได้ค่ะ จะสวมติดตัวตลอดไม่ถอดออก ไม่เปิดด้วย” พ่อสั่งสอนอะไรบุษราคัมพร้อมทำตาม แม้จะสงสัยอยากรู้ก็ถะ

“ลูกต้องเดินทางไกล พ่อจึงอยากให้สิ่งนี้ สัจญานะว่าไปเที่ยวต้องดูแลตัวเองดีๆ และมีสติอยู่เสมอ” คำตักเตือนของพ่อเหมือนคำพูดของยายเพื่อน บังเอิญเกินไปหรือเปล่า

เอ...หรือเป็นเราที่คิดมากเกินไป เพราะคำพูดแปลกๆ ของยายยังวนเวียนในหัว พอเลื่อนรางไปก็เจอคำพูดแปลกๆ ของพ่ออีกแล้ว

“พ้อมีอะไรจะบอกซีตาร์ทหรือเปล่า แบบว่า อธิบายเพิ่มเติมไรเงี้ย”
คนเป็นลูกทำตาปริบๆ เข้ามาสวมกอดแขน เคนยกมือลูบศีรษะลูกสาวเบาๆ ด้วยความเอ็นดู ตอนแรกเขาก็ไม่เชื่อ จนวันที่ลูกสาวของเขาเกิดและในคืนเดียวกันจู่ๆ เขาก็ฝันถึงเรื่องราวในอดีตตอนถูกตั้งให้หย่อนเข้าไป

ยังนครโบราณ เมืองนั้นที่เคยมั่งคั่งเจริญรุ่งเรืองอยู่ในยุคหนึ่ง

พอลูกสาวของเขาอายุได้ประมาณสักสี่ขวบ ตอนกลางคืนซีต้าร์จะ
พึมพำอะไรสักอย่างบ่อยๆ โทมาก็เหมือนจะหายไปบ้าง แต่เขาไม่รู้ว่่าตอนนั้น
เจ้าตัวยังละเมอหรือฝันแบบนั้นอยู่ไหม

“ซีต้าร์ ลูกฝันบ้างไหมช่วงนี้”

“เออ ฝันประหลาดเทรอะคะ ก็มีเมื่อหลายวันก่อนคะ”

“เอาเถอะ จะอย่างไรก็แล้วแต่ ไม่ว่าจะเกิดอะไรขึ้น ลูกสาวพ่อต้องเอา
ตัวให้รอด เข้าใจหรือเปล่า” มาพูดจาชวนคิดเยอะอีกแล้ว พ่อณะพ่อ

“เข้าใจครับผม!” ไม่พูดเปล่ายังทำท่าตะเบะเหมือนตำรวจทหาร
นี่แหละลูกสาวของเคน ขี้เล่นเสมอไม่ว่าสถานการณ์ไหน เขาก็ได้แต่หวังว่า
จะมีแต่เรื่องดีๆ ตามมา

“อ้อ พ่อมีเพื่อนรู้จักอยู่ที่โน่น ถ้าลูกจะไปบาศาร์ พ่อฝากของไปให้
เขาหน่อยได้ไหม” หัวคิ้วเรียวขมวดเข้าหากัน

“หรือว่าประเทศทะเลทรายที่พ่อเคยเล่าให้ซีต้าร์ฟังตอนเด็กคือ
ประเทศบาศาร์คะ”

ท่านไม่ตอบ แต่พยักหน้ายิ้มๆ

“ว้าว เซอร์ไพรส์มาก”

ใบหน้าเนียนอ่อนใสเหมือนเด็กยิ้มกว้าง ยิ้มที่โลกหม่นๆ สดใสขึ้น
ทันตา เคนมองลูกสาวยิ้มๆ เจ้าตัวโตแล้ว ท่านหวงมากและรักมาก แต่...
เมื่อพรหมลิขิตขีดเส้นเอาไว้ เขาก็อยากจะพิสูจน์เหมือนกันว่าความลึกลับนั้น
จะนำมาซึ่งสิ่งใด มันอาจจะดูแปลกทั้งที่เป็นพ่อ แต่เขากลับปลั่งใสไม่ห้าม
ลูก นั่นก็เพราะเขาเชื่อในเรื่องของศรัทธา เขาเชื่อในความดีของลูกสาว ว่า
จะต้องกระทำการบางอย่างให้ลุล่วง

“ลงไปข้างล่างกันดีกว่าลูก พ่อได้ยินเสียง เจ้าใหญ่คงมาแล้ว” เจ้าใหญ่
ของพ่อก็คือพี่ฑูร์ย์ พี่ชายคนโต พ่อเดินลงบันไดก็ได้ยินเสียงเจ็ยแจ้วของ
หลานๆ แ่ววเข้ามา

ร่างใหญ่กำมือแน่น เขาตื่นนอนและยกมือขึ้นเหมือนต้องการคว้าอะไรสักอย่าง หากก็คว้าได้เพียงอากาศ ภาพผู้หญิงในความมืดนั้นเขาไม่อาจมองเห็นว่าหน้าตาของเธอเป็นเช่นไร มันเลื่อนรางไปหมด หมอบาเรนพยายามห้าม แต่เจ้าตัวก็กลับถอยไปด้านหลังเรื่อยๆ จังหวะที่เธอเกือบจะหายไป เขาก็พุ่งตัวเข้าไปกอดเธอไว้

เฮือก!

บาเรนสะดุ้งสุดตัว เม็ดเหงื่อโซมกายเลยครวญนี้ จะนอนหลับต่อก็คงไม่ได้ เป็นเวลาที่ห้าเศษใกล้เช้า ปกติเขาจะตื่นประมาณหกโมงกว่าๆ เขายกสองมือลูบหน้าเบาๆ ก่อนหันออกไปมองทางกระจกซึ่งตอนนี้มีแสงจันทร์สาดส่องเข้ามา มันเป็นคืนข้างขึ้น ดวงจันทร์สวยมาก แต่กลับไม่เอื่อยชื่นชมดวงใจ มีความลับบางอย่างที่ติดตัวเขามาตั้งแต่เกิด ก็คือ เขามักจะฝันถึงเด็กผู้หญิงคนหนึ่ง ไม่เคยเห็นหน้า แล้วพอโตขึ้นเขาก็ฝันถึงผู้หญิง ไม่รู้ว่าเป็นคนเดียวกันหรือเปล่า เขาเห็นเพียงรางๆ เลือนๆ เท่านั้น

“บ้าจริง ฝันอีกแล้ว”

เขารีบลุกจากเตียงเดินออกไปยังระเบียงห้อง วันนี้เขานอนบ้านใหญ่ไม่ได้กลับบ้านพัก ปกติวันหยุดเขามักกลับมาบ้าน หากไม่ได้มีตารางงานต้องเดินทางไปอบรมที่ไหน

“ทำไมต้องฝันถึงคนแปลกหน้า เธอคือใครกันแน่”

มือหนาเสยผมที่ปรกด้านหน้าไปด้านหลัง เผยใบหน้าหล่อเหลาแบบลูกผสม เขาไม่ได้เป็นตะวันออกกลางแท้ เพราะคุณย่าของเขาเป็นฝรั่ง พ่อได้เชื้อมาจากย่าเต็มๆ พ่อมาผสมกับแม่ที่เป็นคนไทย เขาจึงเหมือนลูกครึ่งมากกว่า ใบหน้าของเขาก็ขาวแบบสุขภาพดี บาเรนชอบออกกำลังกาย เขาชอบวิ่งมากๆ อย่างเมื่อวานเขาก็เพิ่งเล่นฟิตเนสในบ้าน ให้ร่างกายแข็งแรงอยู่เสมอ เป็นหมอกก็ต้องหมั่นดูแลตัวเองให้ดี

เมื่อนอนไม่หลับจึงตัดสินใจเดินเข้าห้องน้ำเพื่ออาบน้ำ ห้องน้ำแยก

เป็นโชนสำหรับไว้อาบน้ำ อ่างจากซุซึขนาดใหญ่ มีตู้เฟอร์นิเจอร์ไม้สำหรับเก็บผ้าขนหนูที่แม่บ้านนำมาเติมทุกวัน แม่ไม่ได้อยู่ประจำ แต่ห้องนอนของเขาก็ได้รับการดูแลทำความสะอาดอยู่ตลอดเวลา

“ทำไมเราต้องฝันแบบนี้” เขาแค่อายากเห็นผู้หญิงคนนั้น หลอนเหมือนจะชวนเขาไปไหนสักแห่ง เสียงของเธอเอ่ยเรียกชื่อเขาทุกครั้งที่ฝันถึง จนอยากนี้รู้ว่าหากมีตัวตนจริงๆ หน้าตาเธอจะเป็นอย่างไร

ก่อนจะสลัดภาพผู้หญิงในฝันออก แชน้ำอุ่นสักพักก็ขึ้น แต่งตัวลงมาด้านล่าง วันนี้เขาเลือกสวมเสื้อเชิ้ตสีครีมกับกางเกงสีด้ายห้อย เวลาทำงานเขาแต่งตัวให้เกียรติสถานที่เสมอ แต่เมื่อเป็นเวลาส่วนตัว บาเรนก็เหมือนผู้ชายแบบๆ คนหนึ่ง ชอบเที่ยวและแข่งรถเป็นชีวิตจิตใจ

“อ้าว ลงมาแล้วหรือลูก”

“ครับแม่”

“พ่อมีเรื่องวานให้ลูกช่วยหน่อย” เสียงของหมอรามานดังมาจากด้านหลัง ท่านเพิ่งเดินลงบันไดมาเหมือนกัน โอบบ่าบุตรชายไปนั่งยังห้องนั่งเล่น เพราะยังไม่ได้เวลาอาหารเช้า

“มีอะไรครับท่านพ่อ”

“คือลูกของเพื่อนพ่อที่ไม่ได้เจอกันนานจะเดินทางมาเที่ยวประเทศของเรา พ่ออยากให้ลูกช่วยดูแล พຽງนี้ถ้าไปรับด้วยตัวเองไม่ได้ ก็ให้อำมหไปรับแทน” เพราะลูกของเพื่อนก็เปรียบเสมือนลูกสาวของรามาน เขาได้รับการติดต่อมาเมื่อคืน เขากับเคนไม่ได้เจอกันนาน ครั้งล่าสุดก็น่าจะตอนที่บาเรนลืบขวไปได้กระมัง พวกเขาหนีไปเจอกันที่ญี่ปุ่น ถือเป็นโอกาสพักผ่อนไปในตัว แล้วก็มาเจอตอนหึ่งคู่มาเที่ยวที่นี้ก่อนเดินทางไปยุโรป ซึ่งมันก็ผ่านมาเกือบหกปีแล้ว

“ได้ครับ ว่าแต่มาไฟลต์กี่โมงครับ”

“น่าจะมาถึงตอนบ่ายนะลูก” ปุบปับมากๆ แต่ตอนนี้ท่านก็สั่งเด็กให้เตรียมห้องพักสำหรับลูกสาวเพื่อนเรียบร้อยแล้ว

“ได้ครับ แล้วมาก็คนครับ”

“มาคนเดียว ลูกคงจำน้องได้” คำพูดของพ่อทำเอาบาเร็นต้องหันไปมองท่านด้วยสายตาเป็นคำถาม คำว่าจำน้องได้นี่คืออย่างไร หมออย่างเขาต้องจำอะไรได้เหนือนอกจากรายชื่อคนไข้ในชาร์ต พยายามครุ่นคิดและแววตาของคนเป็นพ่อเริ่มไม่น่าไว้วางใจ พอหันมาทางแม่ ท่านก็อมยิ้ม

ไม่ปกติ ไซ้ บรรยากาศไม่ปกติ

“น้องไเหน ผมมีบาฮาสเป็นน้องคนเดียวนะครับพ่อ”

“คงลืมไปแล้วสินะ จะว่าไปก็น่าลืมหรือ ผ่านมายี่สิบกว่าปีไม่เจอกันเลย”

“แล้วลูกชายเราจะจำได้หรือคะ” พริ้มรตาเอ่ยยิ้มๆ ความจริงเธอไม่ได้คิดอะไรมากมาย แต่สามีของเธอลืพุตขึ้นเมื่อคืน บอกว่าบางทีนี่อาจเป็นพรหมลิขิตก็ได้ ความจริงถ้าสาวน้อยไม่กระตือรือร้นอยากมาเที่ยวประเทศบาฮาร์ สองคนนั้นก็คงจะไม่มีโอกาสเจอกัน

“นั่นสิครับท่านพ่อ น้องที่ไเหน” สมองของเขานอกจากรายงานอาการคนไข้เขาก็แทบจำอะไรไม่ได้ เพื่อนฝูงมีมากมาย ญาติก็มีเยอะ

“หนูชี้ตัวไร ลูกจำได้ไหม”

ชี้ตัวไรนั่นหรือ คุณๆ เหมือนเคยได้ยีนที่ไเหนแต่ก็ไกลมาก เหมือนจะเลื่อนราง ใครกันชื่อชี้ตัว พยายามนึกระลึกชาติถึงคนชื่อนี้ สมองกำลังประมวลผล

“น้องตัวแสบไปงั้น ตอนครอบครัวเราไปเที่ยวญี่ปุ่น” คำบอกเล่าของมารดาเรียกให้หัวคิวคุณหมอหนุ่มต้องขมวดเข้าหากัน

“ตัวแสบหรือครับแม่ ผม...”

พลันนั้นหมอบาเร็นก็ต้องวางในลำคอ เขาจำได้แล้ว เด็กแสบผมสั้นหน้าม้าตาโตคนนั้น แสบสั้นถึงทรวง ยายเด็กนั้นแย่งหุ่นยนต์ของเขาไปทั้งหมด เขาจะไม่ให้ก็เอาแต่ร้องอแงเข้าดราม่าเพื่อเรียกร้องความสนใจ จนเขาต้องยอมให้หุ่นยนต์ในที่สุด เขาลืมไปแล้ว ลืมไปนานมาก ไม่ได้สำคัญ

จนต้องจดจำ

“นี่ก็ออกแล้วไซ้ใหม่ลูก”

“ครับแม่พริก ผมนี่ก็ออกแล้ว” นี่ก็ออกเป็นฉากๆ เลยด้วย ยายเด็กเอาแต่ใจ เขาไม่ชอบคนเอาแต่ใจ เขาไม่ชอบคนไร้เหตุผล เพียงรู้ว่าต้องไปรับเด็กคนนั้นหมอบาเรนท์ก็ต้องถอนหายใจ ไม่ได้รังเกียจหรอกนะ แต่เซ็นส์มันบอกว่าชีวิตของเขากำลังจะวุ่นวาย

ซึ่งอาการถอนหายใจของบุตรชายทำเอาพริ้มรตาต้องอมยิ้ม ลูกชายของเธอคงจำวีรกรรมของเด็กน้อยในตอนนั้นได้ดี มันอดทำให้พริ้มรตามองย้อนกลับมาเรื่องตัวเองไม่ได้ สาวน้อยซีตาร์ทแก่นแก่นน่ารักพูดจาฉะฉาน จนพี่บาเรนท์ต้องยอมใจในความพูดมากยกตักตักตัวโปรดให้

“คุณหมอบาเรนท์ของแม่จะไปรับน้องด้วยตัวเองไซ้ใหม่จ๊ะ”

“แม่พริกพูดขนาดนี้ผมคงต้องไปรับเอง”

“เดี๋ยวแม่เอารูปให้ดูลูก” ท่านกฤษฏ์จ่อหยิบมือถือ แต่คุณหมอมั่นหม่อมห้ามไว้ เอาตรงๆ คือไม่เอายากเห็นหรอกว่าเด็กนั้นจะเป็นอย่างไร แค่ทำหน้าที่ตัวเองให้ดี ไปรับให้จบๆ ไปก็คงพอ ไม่มีความจำเป็นอะไรต้องรู้จักมักจี่กับยายเด็กคือแสนแสบ วีรกรรมของเธอเนเขาจำไม่ลืม ขนาดไปเที่ยวได้เจอหน้ากันเพียงสิบวันเขายังรู้ลึกรำคาญ ไม่รู้จะตามติดอะไรเขานักหนาหวังว่ามาเที่ยวที่บาหลีจะไม่เอานิสัยมาใช้ที่นี่

“ไม่ต้องครับแม่”

“อ้าว สนามบินใหญ่โต ลูกจะรู้หรือว่าน้องคนไหน น้องโตขึ้นมากนะลูก สวยด้วย”

“จะสวยสักแค่ไหนกันครับ” ไม่ได้ดูถูก แต่เขานึกหน้ายายเด็กเผือกนั้นไม่ออกจริงๆ ผิวขาวจัด ตาโตๆ หน้าม้าเต่ๆ เหอะ ไม่เอายากนี่เลยพับผ้า

“คุณหมอบาเรนท์ของแม่พูดจาไม่น่ารักเลย”

“ผมจำได้ครับ” ชายหนุ่มยังมั่นอกมั่นใจ ว่าอย่างไรชะตอนโตกับ

ตอนเด็กก็คงไม่ต่างกันมากนักหรอก

“แน่ใจนะลูกพ่อ ว่าจำน้องได้” หมออรามานหัวเราะเบาๆ จ้องบุตรชาย เขาไม่อยากพูดหรือกว่าไอ้อาการแบบนี้เขาก็เคยเป็นมาก่อน ทำเป็นไม่สนใจแล้วไงล่ะ กลายเป็นรักหมดหัวใจจนถึงทุกวันนี้

“ครับท่านพ่อ ไม่น่ามีอะไรเปลี่ยนแปลง” บาเรนยังมั่นใจ เจ้าของดวงตาสีมรกตไม่แสดงอาการใดๆ ออกมา ความจริงแล้วเขาไม่อยากไปรับเด็กคนนั้น ไม่อยากเจอ ไม่อยากเสวนา แต่พ่อบอกให้เขาช่วยดูแลคือแบบ เขาไม่ใช่คนชอบผลักรถอะไร แต่ก็จะดูแลเท่าที่ดูแลได้

“ยังไงพ่อกับแม่ฝากน้องด้วยนะลูก พู่นี่พอไปรับก็พามาที่บ้านเราเลย”

“แม่จะเข้าครัวทำอาหารไทยไว้ต้อนรับน้อง” พ่อกับแม่เห็นดีเห็นงามยังจำตอนนั้นได้ เด็กซีต้าร์ได้รับการเอาอกเอาใจจากพ่อกับแม่ของเขา ที่อยากมีลูกสาวแต่ไม่มี ที ยังไม่ทันเดินทางมาถึงเลยก็เรียกความสนใจจากทุกคน

“ลูกไม่มีเศษผ้าตัดอะไรใช้ไหมช่วงนี้”

“มีวันละเศษครึ่งรับท่านพ่อ ไม่ยุ่งยากอะไร ผมเข้าผ้าตัดร่วมกับอาจารย์หมอ” หมออรามานพยักหน้า ลูกชายของเขาเก่งทั้งคู่ เรียกได้ว่ามีความเก่งสมกับเกิดมาเป็นลูกหมอ ทุกอย่างอยู่ในสายเลือดจริงๆ

“พ่อภูมิใจในตัวลูกนะบาเรน”

“ขอบคุณครับ”

“แม่ก็ภูมิใจในตัวลูก ยังไงพู่นี่ต้องไปรับน้องให้ได้นะลูก แม่ไม่อยากให้คนอื่นไป คนกันเอง เขาฝากฝังให้ดูแลลูกสาว แม่กับพ่อก็อยากดูแลให้ดีที่สุด”

น้ำเสียงอ่อนโยนของแม่ทำเอาเขาพูดอะไรไม่ออก นี่ต้องลงานพาซื้อลูขุมทะเลทรายเลยไหม คุณหมอหนุ่มคิดอย่างเบื่อน่าย แต่ก็นั้นแหละ เขาจะพูดอะไรออกไปได้ ก็ลูกเพื่อนสนิท พ่อบอกว่าพ่อกับพ่อของเด็กซีต้าร์

เคยร่วมผจญภัยกันมา จึงสาบานเป็นเพื่อนกันนับจากนั้น

สีนามบินคลาล่าไปด้วยผู้คน ร่างบอบบางสูงเพรียวในชุดกางเกง ยีนส์สีซีดกับเสื้อกล้ามตัวไนลีนดำและสวมเสื้อเซ็กซี่ขาวพับแขนมาถึง ข้อศอก สวมแว่นตากันแดด ผมยาวเคลียไหล่ตรงปลายงุ้ม กรอบใบหน้า เรียวสวยมีแก้มป่องๆ สีระเรื่อ ใบหน้าปราศจากเครื่องสำอาง ทาเพียง แป้งพัฟฟ์เล็กน้อยและทาลิปกลอส เจ้าตัวสะพายเป้ไว้บนหลัง และลาก กระเป๋าเดินทางขนาดยักษ์ใบนี้ออกมาจากช่องผู้โดยสารออกชั้นหนึ่ง

ดวงตากลมโตสอดสายหาคนมารับ พอบอกว่าคุณหลงหมอส่งคนให้ มารับเธอ ที แต่เรื่องอะไรจะไปด้วย ถ้าไปด้วยก็ไม่มีความเป็นส่วนตัวสิ สาวเจ้ายิ้มกริ่มรีบเดินแยกไปอีกด้านที่มีคนเยอะแยะมากมายกำลังเดินออก แล้วดวงตาก็หันไปเห็นบุรุษสูงใหญ่หน้าตาอาหรับแท้ยืนถือป้ายโดยเขียน เป็นภาษาอังกฤษว่า ยินดีต้อนรับซีต้าร์

“บ้าเปล่าเนี่ย ต้องเอิกเกริกขนาดนี้หรือไง ไม่ไปด้วยหรอก” ว่าแล้ว ก็สาวเท้าเรวๆ เดินออกไปด้านนอก

ระหว่างหันรีหันขวางมองหาแท็กซี่ ร่างเล็กก็ชนเข้ากับร่างใหญ่โต ของผู้ชายคนหนึ่ง เซจนเกือบล้มและคิดว่ากันต้องจำเอาไว้ให้อายชาวบ้าน แน่ๆ แต่จู่ๆ ก็มีอ้อมแขนแกร่งรัดเอวของเธอไว้

“อึ้ย คุณ...”

“เป็นอะไรหรือเปล่าครับ”

เสียงหัวทုံถามเป็นภาษาอังกฤษ ทำเอาคนที่เผลอจับปกเสื้อสูท ของอีกฝ่ายต้องรีบเงยหน้ามอง เสียงยังเพราะขนาดนี้ ไม่ต้องพูดถึงหน้าตา เลยว่า...

นิยามคำว่าเทพบุตรเป็นอย่างไร ตอนนี้อยู่ในความคิดของบุษราคัมก็ รู้สึกแบบนั้น เขาเป็นผู้ชายดูดี สง่า หล่อมาก หล่อออจ่าในแบบที่เรียกได้ว่า ตายแล้วเกิดใหม่ไม่ใช่จะเห็นได้ง่ายๆ ไม่รู้สิ ไม่เคยมีผู้ชายคนไหนที่ทำให้

เธอลมหายใจสะดุดและหัวใจเต้นแรงเท่าผู้ชายคนนี้ โศครหล่อเลย

“แม่เจ้า พ่อของลูก” เจอแล้วจ้า บุชราคัมเจอพ่อของลูกแล้ว เขาเป็นใคร เขาคือใคร ทำไมมายืนหล่อตรงนี้เพียงลำพัง ดวงตากลมโตยังเบิกกว้าง ปากอ้าเหวอตะลึงไม่หาย อีกนิดเดียวน้ำลายคงหยด พอรู้สึกตัวก็รีบขยับออกจากอ้อมแขน ไม่ได้ๆ เดี่ยวเขาจะมองว่าเราใจง่าย

เจ้าของร่างสูงใหญ่ยื่นคิ้วเข้าหากันเล็กน้อย มองหญิงสาวตรงหน้า ที่ต่อนี้ถอดแว่นตาออกแล้วจ้องเขาเขม็ง เป็นการจ้องแบบตาไม่กะพริบ คือบาเรณผ่านผู้หญิงมาไม่ใช่บ่อย ในที่นี้ไม่ได้เหมารวมเรื่องแบบนั้น แต่หมายถึงพบปะผู้คนมาเยอะ ผู้หญิงมากมายมองเขาด้วยสายตาเชิญชวนชื่นชม แต่กับเจ้าของร่างเล็กตรงหน้ามันบอกไม่ถูกว่าเธอมองเขาด้วยสายตแบบไหน แต่มันเป็นสายตาที่เรียกได้ว่าแปลกไม่เหมือนใคร เธอมอง มองเหมือนเขาเป็นอาหาร มองเหมือนเจอของถูกใจ

“คุณ”

“อะ เออ ค่ะ?” น้าชายหน้าชะมัดเลย ไบหน้าเนียนแดงระเรื่อหันต้ายายซีตาร์ที่หล่อนทำเรื่องบ้าอะไรอยู่ กล้าตัวอย่างไรมายืนจ้องผู้ชายต่างชาติในระยะเผาขน ปกติเธอเป็นคนไม่ชอบให้เพศตรงข้ามถูกเนื้อต้องตัว เช่นเดียวกับที่เธอก็ไม่อยากแตะต้องตัวใคร

ทว่า...กล้ามอกแน่นอนๆ ที่สัมผัสได้เมื่อครุ่มันโคตรชวนใจสั่น ถ้าน้อยหน้ารู้จะต้องหาว่าเธอโรครจิตที่นกกามแน่ๆ รีบยกมือบางวางตบตรงจุดเต้นของหัวใจ ปรามให้มันเต้นเบาๆ เต้นแรงกว่านี้เกรงจะทะลุออกมา กองนอกอกแทบทำผู้ชายหล่อสมาร์ตตรงหน้า เขาต้องเป็นลูกผสมแน่ๆ กลิ่นกายยิ่งหอมสุดๆ

“คุณครับ”

“มีอะไรคะ จะขอ...”

“แวนคุณหลุดมือครับ” หน้าแตกไปจ้ะ นึกว่าเขาจะขอเบอร์ชอไลน์ ผิดคาด เอาหน้าไปไว้ตรงไหนดี เขาก็มเก็บแว่นตาแล้วส่งคืน เธอรีบรับมา

เสียบในกระเป่าเสื้อเซ็ด

“ขอบคุณค่ะ ฉันขอตัวก่อนนะคะ”

“เชิญครับ” บาเรณายมมือให้หญิงสาว เจ้าตัวเดินจากไป แต่ไม่วายหันมามองเขไปอีก เขาก็ยืนล้วงกระเป่ากางเกงอยู่จุดเดิม ไม่ละสายตาไปจากผู้หญิงประหลาดเช่นกัน จนกระทั่งเธอก้าวขึ้นรถแท็กซี่ เขาจึงละสายตาเมื่อเห็นคนของตัวเองวิ่งกระหืดกระหอบมาหา

“ว่าไง ไหนล่ะซีต้าร์”

“เออ ไม่พบคุณซีต้าร์ครับ ไม่มีใครมาแสดงตัวด้วย ผมไปสอบถามเจ้าหน้าที่ก็บอกว่าไฟล์ต์ที่มาผู้โดยสารออกมาหมดแล้วครับ”

การ์ดยางาน และนั่นทำให้คุณหมอหนุ่มรู้สึกโมโห หากก็ยังคงไบหน้าเรียบเฉยไว้ มีเพียงอาการกำมือและสั่นกรามที่ขบเข้าหากันแน่น ไหนท่านพ่อท่านแม่บอกว่าเด็กนั้นจะมาเที่ยว พ่อแม่ของเธอฝากฝังให้ช่วยดูแล พวกท่านจะรู้บ้างไหมว่าลูกสาวแสนขนาดใหญ่ ไหนมันน่าจับมาหักคอเสียนัก บาเรณคิดด้วยความโมโห

“ลองไปถามอีกที ให้คนประกาศหาชื่อเลย เราจะรออีกแค่อีลึบนาที” ถ้ายังไม่ออกมาเขาจะกลับ เขามีงานต้องทำ ไม่มีเวลามาทำเรื่องไร้สาระกับเด็กไม่มีความรับผิดชอบ

“ครับ”

คนของเขาแยกตัวออกไปทำตามคำสั่ง วันนี้อำมหิตไม่ได้มาด้วยพอดีหมอนั้นไปทำธุระให้เขา แม้เบื้องหน้าเขาจะเป็นหมอที่ใจดี แต่เพราะสายเลือดอันเข้มข้นเขาก็ทำธุรกิจอื่นด้วย โดยให้มือขวาที่ไว้ใจได้คอยดูแลเป็นหูเป็นตา เขายกนาฬิกาข้อมือเรือนหรูขึ้นดู เริ่มนับถอยหลัง

“วันแรกก็ก่อเรื่องเลยนะเด็กแสบ”

ครบอีลึบนาทีคนของเขาก็กลับมา พอได้รับคำรายงานว่าเด็กคนนั้นไม่มาตามที่ประกาศ เขาจึงไม่รีรออะไรอีก ก้าวขึ้นสปอร์ตคันหรูแล้วกลับโรงพยาบาลทันที โดยไม่ลืมโทร.หามารดา ป่านนี้คงรอคอยการไปถึงของ

เด็กเสบ ที่ ขยันสร้างควมวุ่นวายดีเหลือเกิน

“อ้าว คุณบาเรนทำไมกลับไวครับ” ทันทึที่เจ้านายก้าวลงจากรถ ก็เป็นจังหวะที่อำมหิตลงจากรถตัวเองพอดี หลังไปเข้าประชุมแทนเจ้านาย ยังโรงแรมในเครือ

“ไม่เจอตัว”

“หมายถึงคุณหนูซีต้าร์หรือครับ”

“เหมือนหนีไป ช่างเถอะ ไม่ต้องสน” ปากบอกไม่สนแต่รู้สึกหงุดหงิดมาก เขาต้องโทรไปบอกแม่เดี๋ยวนี้แล้ว หยิบโทรศัพท์ออกจากกระเป๋าเสื้อระหว่างเดินไปเข้าลิฟต์ผู้บริหาร ตอนนี้เป็นเวลาเกือบบ่ายสอง ถ้าทุกอย่างเป็นไปตามกำหนดการเขาคงพาเด็กเสบไปส่งบ้าน แต่...

“ว่าไงลูก”

“ตัวเสบของแม่พริกหนีไปครับ”

“ว่าไงนะลูก”

“ดูเหมือนเธอไม่ยอมมาอยู่ในความดูแลของผม ไม่รู้หนีไปตอนไหน”

“ตายจริง แล้วท่านพ่อของลูกจะบอกเพื่อนว่าอย่างไร ไม่ได้นะ บาเรน ลูกต้องไปตามน้องกลับมา ถึงบ้านเมืองเราจะปลอดภัยก็เถอะ แต่แม่ไม่ยอมให้ท่านพ่อผิตคำพูดที่ว่าจะดูแลลูกสาวของคุณเคนให้ได้ดี” น้ำเสียงร้อนกร้อนใจของท่าน บาเรนอยากให้เด็กเสบมาได้ยินจริงๆ คราวหลังจะได้มีสมองหัดคิดได้บ้างว่าไม่ควรก่อเรื่องทำให้ผู้ใหญ่ต้องพลอยเดือดร้อนมาเป็นห่วงเป็นใย

“เขาไม่ยอมอยู่ ทำไมต้องสนใจครับ” ปากก็ร้ายไปงั้น ความจริงรู้สึกไม่ต่างจากมารดา เด็กก็คือเด็ก ไม่เคยคิดอะไรให้มันถึถั่ววนรอบคอบเอาแต่ใจตัวเองเป็นใหญ่

“บาเรน ทำไมพูดแบบนี้ละลูก ไม่น่ารักเลย” เขาควรมโหฬายเด็กเสบดีใหม่ที่บังอาจทำให้คุณหมองานยุ่งรัดตัวอย่างเขาโตนท่านแม่ดู

“ผมพูดความจริงครับ เขาโตแล้ว อยากรมีอิสระในการท่องเที่ยวเรา

“ไม่ควรบังคับ”

“แต่ท่านพ่อของลูกรับปากไว้แล้ว”

“เอาเป็นว่าผมจะไปตามเด็กไร้สมองกลับมาให้ทานอาหารมื้อค่ำ”
ที่ เจอตัวเมื่อไรได้เห็นดีกันแน่ เด็กแสบ ว่าแต่เขาก็ยืนอยู่ตรงทางออกแท้ๆ
ทำไมเขากลับไม่เห็นใครที่จะมีรูปร่างหน้าตาคล้ายเด็กแสบผมสั้นม้าเต๋อ
สักคน หรือพอโตขึ้นเด็กคนนั้นเปลี่ยนไป

“น่ารักมากจ้ะ ต้องแบบนี้สิ พาน้องมาให้ได้นะลูก แม่ส่งรูปน้องไป
ให้ทางไลน์แล้วกัน”

“ครับแม่พริก ว่าแต่ตัวแสบล่ะครับ”

“บาฮาสเทรอลูก โทรมหาบอกว่ายีนนี้จะแวงมาจ้ะ เพราะพรังนี้
เดินทางไปซัอมรบทืออเมริกา”

“ครับ ผมอยากเจอน้องอยู่พอดี”

“จ้ะ ยีนนี้พบกัน”

บาเรนกดวงสายจากมารดา แล้วจึงกดเข้าไปโปรแกรมยอดฮิตของ
โซเซียลที่ไม่อาจปฏิเสธได้ที่กำลังเป็นที่นิยม ซึ่งในตอนแรกเขาไม่สนใจ
จะเล่นหรืออะไร แต่บางทีมันก็นำมาใช้ในกระบวนการทำงานได้ อะไร
ก็ตามถ้าเราดึงมาใช้ประโยชน์มันก็จะเป็ประโยชน์ มีอนาคตไปที่ข้อความ
ล่าสุดซึ่งส่งตรงจากมารดา พอคลิกขยายรูปเท่านั้นละ หัวใจของคุณหมอก
ก็แทบหยุดเต้นเลยทีเดียวนะ

คุณหมอมดมถึงกับนิ่งเมื่อเห็นภาพชัดๆ ภาพผู้หญิงสวมชุดทำงาน
แบบทะมัดทะแมง รอยยิ้มกว้างเหมือนทำให้โลกสดใสสว่างไสวขึ้น และ
มันจะไม่ทำให้เขาตกใจได้เลยหากผู้หญิงในภาพจะไม่ใช่คนเดียวกับผู้หญิง
ประหลาดที่จ้องมองเขาเขม็งเหมือนจะมองให้ทะลุผ่านร่างกายเมื่อตอนบ้าย

อา...ให้ตายดับ ทุกอย่างเปลี่ยนไปตามกาลเวลา แต่มันไม่น่าเปลี่ยน
ได้ขนาดนี้ มีเพียงสิ่งเดียวที่เขาคิดว่าเหมือนเดิม นั่นคือดวงตากลมโต
ที่แฝงเร้นความขี้เล่นอยู่ในตัว สายตาที่เขามองมาจ้องเขม็งก็จริง แต่ไม่ได้

ทอดสะพานเชิญชวน แต่บอกถึงความพอใจในตัวเขา บาเรนไม่ได้หลงตัวเอง แต่เขาเห็นแววตาของเธอเป็นแบบนั้น

“ให้ตาย”

“อะไรหรือครับ”

“เด็กนี่เปลี่ยนจนแทบจำไม่ได้” ว่าแล้วก็ยื่นโทรศัพท์ให้มือขวาดู แต่สีหน้าของอามัทไม่ได้ตกใจสักเล็กล้าน้อย มันเพียงยิ้มบางๆ

“ไม่แปลกใจ?” เพราะอามัทตอนนั้นก็ไปเกี่ยวกับเขาที่ญี่ปุ่นด้วย

“ไม่ครับ ผมเห็นแล้ว” อามัทตอบตามตรง และแอบเห็นสีหน้าของผู้เป็นนายที่เคยราบเรียบตอนนี้มีแววไม่สบายอารมณ์ เขาเข้าใจแล้วว่าอาการแบบนี้คืออะไร แต่ต้องรอให้ชัดเจนกว่านี้ก่อน

“จากที่ไหน”

“นายหญิงส่งให้ดูตั้งแต่เมื่อวานแล้วครับ” บาเรนหรีต่า รู้สึกหงุดหงิดที่ตัวเองเพิ่งเห็นทีหลัง หากเขารู้มาก่อนก็คงไม่พลาดลากายาเด็กแสบนั้น มาด้วยอย่างแน่นอน

“นายหญิงจะส่งให้คุณบาเรนดู แต่คุณไม่อยากดู”

“พอๆ ไม่ต้องย่ำ ไปสืบมาว่าเด็กแสบพักที่ไหน ภายในหนึ่งชั่วโมงฉันต้องรู้ทุกอย่าง” พูดเพียงนั้นก็เดินไปนั่งเก้าอี้แล้วเปิดคอมพิวเตอร์เพื่อทำงานต่อ เขาต้องศึกษารายละเอียดต่างๆ รวมถึงชาร์ตคนไข้เคสต่างๆ เพื่อประชุมกับทีมอาจารย์หมอสรุปการเตรียมผ่าตัด

6เตียงนอนโคตรนุ่ม นุ่มมากจริงๆ ตอนนีที่บ้านคงค้ำแล้ว เพราะประเทศบราซิลช้ากว่าประเทศไทยหลายชั่วโมง ที่นี้บ่ายสองเกือบบ่ายสามที่บ้านน่าจะห่มเศษๆ เธอตัดสินใจส่งข้อความไปหามารดาบอกว่าถึงแล้ว โดยสวัสดิภาพ พงษ์นี้เข้าไว้โทร.หา ขอนอนพักเอาแรงก่อน แม่ตอบกลับมาว่าขอให้เที่ยวให้สนุก

“เฮ้อ ทะเลทรายสมัยใหม่แล้วสินะ มีตึกเยอะเขียว สวยเหมือน

ในภาพ”

บุษราคัมพึมพำกับตัวเอง ก่อนดีดกายมองผ่านหน้าต่างกระจกของทางโรงแรม มองทิวทัศน์ที่เต็มไปด้วยตึกและสวนขนาดใหญ่ น่าจะเป็นการจัดสวนขึ้นมาใหม่ เพราะเท่าที่รู้แถบนี้สมัยก่อนก็เป็นทะเลทราย วันเวลาเปลี่ยน เทคโนโลยีก้าวไกล ก็ต้องบริหารจัดการประเทศเพื่อสร้างจุดขายและอำนวยความสะดวกให้นักท่องเที่ยวมากที่สุด มีบางจับบนสร้อยที่สวมอยู่ ยิ้มบางๆ นึกถึงคำพูดของพ่อ พ่อให้เครื่องรางของขลังราวกับว่าเขาจะออกไปรบภูษาคติที่ไหนกระนั้นแหละ

ไลน์...

ได้ยินเสียงไลน์แจ้งเตือนก็รีบคว้าขึ้นมาดู จะมีใครอีกล่ะที่ไลน์มาหาเธอ นอกจากน้อยหน้าเพื่อนรัก ถามว่าถึงหรือยัง ถ้าถึงแล้วตอบด้วยบุษราคัมมอ้มยิ้มรีบตอบไลน์เพื่อนรักกลับทันที แล้วเจ้าตัวก็วิตี้อีคอลผ่านโปรแกรมไลน์

“ว่าไงจ๊ะคุณเพื่อน”

“ถึงแล้วเหอ”

“อืม ถึงแล้ว ลักพัก”

“เป็นไงบ้าง โอเคไหม เจอเพื่อนของพ่อเธอหรือยัง” เจออะไรล่ะก็หนีอยู่เนี่ย ไม่อยากרבกวน ตอนรับปากพ่อก็แค่อยากให้ท่านสบายใจพอมายู่ตรงนี้เธออยากมีอิสระในการท่องเที่ยว ไม่อยากให้ใครคอยเป็นห่วงเป็นใย ปานนี้คนพวกนั้นคงรู้แล้วว่าเธอออกมาจากสนามบิน

“ไม่อะ ฉันมาพักโรงแรม” โรงแรมสบายใจดี จะออกเดินทางไปไหนไม่ต้องเจอเจ้าของบ้าน ชื่นพักกับเพื่อนพ้อมีหวังกดดัน เกรงใจใจ ถึงจะเคยเจอ แต่มันก็นานเป็นชาติแล้ว เพราะเจอกันครั้งนั้นเธอแค่สี่ขวบ ใครจะไปจำอะไรได้ หากแต่ชั่วแวบในสมองเหมือนจะลืม แต่มันก็เหมือนจะนึกออก แต่ไม่ทั้งหมด มีเด็กผู้ชายมาเล่นกับเธอด้วยแหละ ชื่ออะไรไม่รู้ จำไม่ได้แล้ว

“แกนี่นะ มีที่กินฟรีอยู่ฟรีไม่ชอบ อยากเสียเงินหรือไงซีตาร์ท”

“มันคนละฟลีงแก”

“เออๆ เอาที่เพื่อนสบายใจเลยจ๊ะ ว่าแต่พรงนี้ไปไหนบ้าง”

“คงเริ่มแถวๆ พิพิธภัณฑน์ วันอื่นค่อยซื้อทัวร์แบบวันเดียหรือทริป แล้วก็ว่าจะไปนครโบราณที่เขาขึ้นเป็นมรดกโลก”

“อ้อ อืม เข้าใจแล้ว ติดต่อมาด้วย อย่าเสียบหาย เสียตายหรือป็นไปไม่ได้” น้อยหน้าไม่ได้มาด้วยเพราะติดต้องไปงานแต่งของญาติ

“ตามมาก็ได้นะ”

“คิดดูก่อน”

“ไม่บังคับ ถ้าอยากมาก็มา เรามาอยู่ตั้งครึ่งเดือน” ยังไงงานนี้ต้องได้ซื้อชุดชมทะเลทราย เพราะนั่นนะหรือที่บินผ่านเลยละ มาก็ขี่มาแล้ว ควายก็เคยขี่ช้างก็เคย ขอซื้อชุดหน่อยเถอะ จะได้มาไม่เสียเที่ยว ในหัวสมองของบุษราคัมตอนนี้อัดแน่นไปด้วยโปรแกรมเที่ยว

“งั้นแค่นั้นนะ ไว้คุยกันใหม่” พอวางสายสาวเจ้าก็เดินมาลุ่มตัวลงนอนบนเตียง กลิ้งไปกลิ้งมาเปลือกตากก็เริ่มจะหริ่งและปิดในที่สุด ข้าวของเธอไว้เก็บที่หลัง ขอนอนพักเอาแรงหน่อยเถอะ ถึงจะขึ้นเครื่องนั่งขึ้นธุรกิจมาแต่মনก็ยังรู้สึกเปลี่ยวๆ เย็นนี้ค่อยออกไปหาอะไรกิน

ก็อ๊ากๆ ก็อ๊ากๆ

เสียงเคาะหน้าประตูห้องทำเอาคนที่กำลังเข้าสู่ห้วงนิทราต้องสะดุ้งตื่น หงุดหงิดขึ้นมาทันที ใครบังอาจมารบกวนเวลานอนของเธอ ไม่รู้หรือไงว่ามันน่าโมโห แต่ก็ลุกทั้งสภาพผมเผ้ายุ่งเหยิง ใบหน้าหงิกงอไปกระซากประตูออก แล้วก็ต้องตะลึงเมื่อเห็นว่าใครคือคนเคาะห้อง

“คุณ!”

2

พี่หมอนั่งกับน้องแสบแสบ

หัวใจโคตรเต้นแรงจนแทบทะลุอกออกมา กลืนน้ำลายเหนียวๆ ลงคอ ผู้ชายหน้าหล่อเหลาเหมือนเทพบุตรมาปรากฏตัวอยู่ตรงหน้า สาวเจ้าหลับตาแล้วลืมขึ้นมาใหม่เพื่อให้แน่ใจว่าไม่ได้เจอภาพหลอน บางทีเธออาจว่างจนภาพเบลอ แต่พอลืมตาอีกครั้งก็มั่นใจว่าเจ้าของร่างสูงตรงหน้าคือตัวเป็นๆ คนที่เฟลอชตอนอยู่สนามบิน

“โลกกลม” สาวเจ้าพูดเป็นภาษาไทย

“ไปเก็บของ”

โบหน้าสวยงงเข้าไปใหญ่ อะไรคือมายืนทำหน้าที่หล่อหนึ่งๆ แล้วบอกให้ไปเก็บของ ไม่บอกที่มาที่ไปสักหน่อยหรือคะคนหล่อ เธอไม่ใช่ผู้หญิงใจง่ายที่ใครมาบอกให้เก็บของก็จะรีบทำตามเลย ตายๆ หรือว่าเขาบึ่งเราเข้าแล้วเลยตามมาถึงโรงแรม สาวเจ้าก้มหน้ายิ้มแ้มจะแตก แอบบิตตัวเล็กน้อย

ยายเด็กแสบทำให้เขาต้องเสียเวลา ดีที่วันนี้ไม่มีคนใช้ตรวจแล้ว มีพรุ่งนี้แค่ผ้าตัดเข้า เขาไม่ควรเสียเวลาเดินทางไปมาด้วยซ้ำ และทันทีที่รู้

ที่ซุกหัวนอนของยายเด็กซีตาร์ท เขาก็ไม่ลังเลที่จะมาตาม เพราะรับปาก มารดาเอาไว้แล้ว ดีหน่อยที่โรงแรมนี้เป็นโรงแรมในเครือของเขาพอดี

“แห่ม ติดใจฉันเหรอะคะ”

“บอกให้ไปเก็บของ”

“ถึงฉันจะถูกใจคุณ แต่ฉันไม่ใช่คนใจง่ายนะคะ มาชวนกันง่ายๆ แบบนี้นั้น...”

“แกสองคนไปเก็บของทั้งหมดของผู้หญิงคนนี้อาไปใส่รถ” ปากอ้อม อ้าหวน อะไรจะเผด็จการขนาดนั้น นี่เขาอดใจไม่ไหวจะเอาเธอไปเลยเหรอะ ไม่ได้นะ แบบนี้ไม่ดีแน่ ผู้ชายร่างสูงเดินผ่านเธอเข้าไปราวกับเธอไม่ใช่เจ้าของห้อง นี่มันบุกรุกชัดๆ

แต่เดี๋ยวก่อน...หน้าตาผู้ชายสวมสูทร่างใหญ่พวกนี้คຸ້ນๆ ไซ้ๆ เหมือน เธอเห็นตอนอยู่ในสนามบิน ดวงตากลมโตเบิกกว้างเมื่อนึกออก คนพวกนี้เป็นคนของเพื่อนพ้องนั้นเหรอะ

“ก่อเรื่องหนักนะ ตัวแค้นนี่มาถึงก็หาเรื่องเลย”

“อะไรกันคุณ มาต่อว่าฉันแบบนี้ได้ยังไง แล้วมีสิทธิ์อะไรมาใช้ คนพวกนี้ชนของของฉันแล้ว” หล่อแล้วไง มาทำกร่างจะจุดเธอไปอยู่ด้วย มันใช่เหรอะ เอ่อ...แต่ยังไม่เคลียร์เลยนะ เขาไม่พูดไม่บอกอะไรสักคำ มาถึงก็ออกคำสั่ง และคงจะออกคำสั่งแบบนี้จนเคยตัว

“เดี๋ยวกไปเล่าในรถ”

“ไม่ไป ฉันจะนอนที่นี่ ปล่อยให้เลย ปล่อยให้ เฮ้ย เอาของไปทำไม” สาวเจ้าโวยวายเมื่อคนของเขาเอากะเป๋าเดินทางและกะเป๋าเป้ของเธอ ออกจากห้อง คนตัวเล็กจึงวิ่งกลับเข้าไปด้านใน เรียกได้ว่าไม่ยอม ยืน ประจันหน้ากัน โดยหมอบาเรนเข้ามาในห้องด้วย ไม่สืมพยักหน้าให้คนของตัวเองออกไปให้หมด

“ดี้อ”

“ไม่ไป ยังไงก็ไม่ไป อย่าคิดว่าหล่อแล้วจะทำอะไรคนอย่างซีตาร์ทได้”

สาวเจ้ายกแขนสองข้างตั้งการ์ดพร้อมสู้สุดฤทธิ์ หากก็ไม่วายเหลือบมอง
ใบหน้าหล่อเหลาที่นิ่งมาก มีเพียงดวงตาของเขาเท่านั้นที่บอกว่าไม่สบอารมณ์
ราวกับว่าเธอคือผู้หญิงที่น่าเบื่อหน่ายน่ารำคาญ

“อย่าทำให้ทุกคนต้องวุ่นวายเพราะเธอยายเสือซีตาร์” คนถูกเรียก
เสือซีตาร์อ้าปากหวอ เขารู้จักชื่อเล่นของเราด้วย เครื่องหมายคำถามลอย
มาเต็มหัว ถ้าเพียงแต่อธิบายเรื่องของการบุกรุกนี้บุษราคัมก็คงอยากคุย
แต่เขาดูคุกคามทำหน้านิ่งๆ ส่งให้

“คุณรู้จักฉัน?”

“ไม่ยอมรับก็ไม่ต้องรู้จัก แสบเหมือนเดิม ทั้งตอนเด็กและตอนนี้
ฉันต้องเสียเวลาอันมีค่าเพื่อไปรับเธอที่สนามบิน”

คนฟังกะพริบตาปริบๆ แขนที่ตั้งการ์ดอยู่ลดระดับลงเมื่อจับต้น
ชนปลายได้แล้ว แต่ลักษณะของเขาแลดูไม่เหมือนคนงานในบ้านเลย มี
ลูกน้องตามติดขนาดนี้

“คุณเป็นคนของลุงหมอรามาหนะ”

“ใช่ ที่นี้รู้ความจริงแล้วก็ไปด้วยกัน อย่าเรื่องมาก ฉันไม่ใช่คนใจดี
นักหรอกนะ อยากบอกให้รู้” นี่คือการเตือนใจใหม่ หัวใจของคนไม่เคย
ยอมใครเต้นรัว อยากโมโหอยากว้ากใส่ แต่กินะ ทำไมเขาต้องหลอกลากดิน
ลากทรายขนาดนี้ด้วย อันตรายต่อหัวใจของเสือน้อยเหลือเกิน

เกิดมาไม่เคยถูกจริตกับเพศตรงข้าม ออกจะต่อต้านด้วยซ้ำเพราะ
คิดเสมอว่าสามารถอยู่คนเดียวได้ แต่อะไรคือเห็นผู้ชายคนนี้ตั้งแต่สนามบิน
หัวใจมันก็เหมือนจะไม่ใช่ของตัวเองอีกต่อไป เหมือนทิ้งไว้ที่สนามบิน แล้ว
เขาก็มาปรากฏตัวตรงหน้าเวลานี้ ในสภาพที่เธอไม่โอเคเลย ผมเผ้ามันคง
ยุ่งเหยิง หน้ายๆ ไร้สีส่น มีบางริบยกขึ้นโอบแก้มป่องๆ ของตัวเองเมื่อ
นึกขึ้นได้

“คุณออกไปก่อนได้ไหม”

“เสียเวลา ไปด้วยกัน” ไม่พูดเปล่า แต่ถือวิสาสะจับแขนของเธอ

แล้วตั้ง บุษราคัมขึ้นตัวไว้ อยากผัดแบ่งทาลิปลักหน่อย ไม่ใช่อะไรหรอก
ลงไปเจอหน้าผู้คนพร้อมๆ ผู้ชายที่มีพลังทำลายล้างสูงแบบนี้ ไม่อยากไป
แบบหน้าสด

“เดี๋ยวก่อน”

“อะไรอีก”

“กะ ก็ ขอเข้าห้องน้ำแป๊บ”

“ให้ลีบนาที” หมอบาเรนปล่อยมือแล้วเดินไปนั่งรอลายเตียงนอน
สาวเจ้ารีบคว้ากระดาษเปียไปเล็กเดินเข้าห้องน้ำทันที ยกมือวางทาบบนหัวใจ
มันเต้นรัวเร็วมาก ไม่เคยคิดว่าชาตินี้จะได้เจอผู้ชายในฝัน ทำไม่ความรู้สึก
ลึกๆ มันย้ำเตือนว่าเธอกับเขาเคยเจอกันมาแล้ว และเหมือนกับว่าเขา
วนเวียนอยู่ใกล้ๆ

“เราคงคิดมากไปเอง แต่ แม่เจ้า ทำไมเขาต้องหลอกระแหกตา
กระแหกใจขนาดนี้” หล่อหนึ่งมีความน่าค้นหา กร้าวใจชายซีตาร์สุดๆ ถ้า
ไม่ใช่เนื้อคู่เธอก็จะทำให้เป็นเนื้อคู่ให้ได้ เกิดมาไม่เคยมีแฟน ไม่เคยอยาก
จีบใคร แต่หน้าที่นี้ยากได้เขาอะ อยากได้มาเป็นพ่อของลูกๆ ทำหน้าตา
เคลิ้มฝันไปอีก

สติ สติ และสติ รีบเปิดกระดาษเปียไปเล็กหยิบแป้งพัฟฟ์ขึ้นมาแตะตาม
ใบหน้า ตามด้วยลิปกลอสสีน้ำตาล จากนั้นก็หิวผม ยิ้มกับตัวเอง งานนี้จะได้
ลงจากคานหรือไม่มันคงอยู่ที่เธอแล้วใช่ไหม แต่ผู้ชายหน้าหล่อด้านนอกนั้น
ก็เหลือเกิน ไม่ยิ้มให้กันสักนิดเดียว นอกจากหน้าหนึ่งกับหน้าดูเขาก็ไม่แสดง
ความรู้สึกอะไรออกมา

“เอ...หรือว่าเราซี้เหร่ไม่น่าสนใจ” ครุ่นคิดไปสิ

ก็อ้อๆ

“ยังหายใจอยู่ไหม หรือตายอยู่ในนั้นไปแล้ว” นี่คือวิธีการของ
คนหน้าหล่อใช่ไหม อารมณ์สุนทรีย์หายหมดเลย บุษราคัมเปิดประตู
ออกมายิ้มกว้างมาก

“ยิ้มอะไรนัก เป็นบ้า?”

ปกติบาเรนสุขภาพ แต่ก็นั่นแหละ เหยียญมีสองด้านเสมอ และเขาไม่ตกหลุมพรางใครง่ายๆ กับผู้หญิงตรงหน้าคนที่เคยมีอดีตด้วยกัน ชายหนุ่มรู้สึกหงุดหงิดที่เจ้าตัวเอาแต่มองเขา มองจนแทบจะเข้ามาสิงร่างกันอยู่แล้ว แถมยิ้มกว้างแบบนี้ มันทำให้เขาหงุดหงิด

“อะ เป็นบ้า กำลังจะตกหลุมรักว่าที่สามี” ยิ้มกว้างเหมือนเดิม ถามว่าอายหรือเปล่าที่พูดไปแบบนี้ บอกได้เลยว่าโคตรจะอาย ถ้าไปบอกน้อยหน้าเพื่อนรักต้องไม่เชื่อแน่ๆ ว่าคนอย่างเธอที่ไม่เคยชายตาแลผู้ชายคนไหนเลย กล้าที่จะพูดอะไรห่ามๆ เรียกว่าเกี่ยวผู้ชายจะถูกไหมนะ

“พูดอะไรออกมา”

“ตามนั้นอะ ชัดเจน” ยิ้มเข้าไป ยิ้มละลายหัวใจ ส่วนเขาจะหน้าบึ้งหรือเล่นตัวก็สุดแท้แต่ ทำไมล่ะ มาทำให้ตกหลุมรักก็ต้องตั้งรับให้ได้ด้วย

“เสร็จแล้วใช่ไหม จะได้ไปกันเลย”

“แล้วแต่คุณหน้าหล่อเลยอะ” ก็เขาไม่แนะนำตัวเอง เธอก็ไม่ยอมถาม เดี่ยวถึงบ้านเพื่อนของพ่อก็คงรู้เองแหละว่าเทพบุตรสุดหล่อตรงหน้าชื่ออะไร

เขาไม่พูดอะไร แค่ทำเสียงในลำคอ จับมือบางเดินออกจากห้องตรงไปยังลิฟต์วีไอพี ยิ่งนำความสงสัยมาสู่บุษราคัม เขาใช้ลิฟต์วีไอพีคงไม่ธรรมดา อาจมีตำแหน่งหน้าที่สำคัญทำงานให้ตระกูลอัลตราฟาล สายมโนก็มีโนต่อไป แล้วพ้อออกจากประตูโรงแรมก็ต้องเบิกตากว้างไปอีก ลัมโบร์กินีสี่เหลี่ยมจอดเทียบตรงหน้า มีคนของเขาเปิดประตูไว้รออีกด้วย ไม่รวยชื่อไม่ได้นะ บอกเลย

หล่อกระแทกตา รถที่กระแทกใจ นี่มันอะไรกัน เขาคือใครกันแน่ เลื่อน้อยซักสงสัย แล้วเขาก็ไม่คิดจะอธิบายอะไรเพิ่มเติมให้เธอฟัง พอก้าวเข้าไปในรถก็คาดเข็มขัดนิรภัย คนตัวใหญ่่ออกรถทันที เธอหันมองจ้องหน้าเขา รถคันนี้แรงมาก แต่เขาขับนิ่งไม่เร่งรีบ

“มองอะไร” เขาถามทั้งที่ยังไม่ได้ละลายตาจากห้องถนน เอ็ม ก็จ้องจริงๆ แหละ จ้องมองในความหล่อของเขาไป กลัวพรุ่งนี้จะได้เจอ ต้องซึ่มซึบไว้เยอะๆ

“มองคนหล่อค่ะ” ตอบแบบไม่ต้องเสียเวลาคิด เพราะตอนนี้ในหัวของบุษราคัมแทบไม่เหลือคำว่าสติเลย ทั้งที่พอกับยายของน้อยหน่าก็ย่ำเตือนมาแล้ว แต่ความหล่อเหลาของเขามันโดนใจจริงๆ นะ ว่าจะไม่ออกตัวแรง แต่ความปลื้มมันล้นออกจริงๆ หัวใจเต้นตึกตักแรงมาก

“ปากดี”

“ใช่ค่ะ ปากดีมากๆ นุ่มด้วย” โฆษณาชวนเชื่อไปอีก คือจริงๆ บุษราคัมไม่ได้คิดอะไรมากกับคำตอบของตัวเองหรอก แค่อยากหาเรื่องคุยกับคนหน้านี้

หมอบาเรนถอนหายใจออกมาแรงๆ ยายเด็กแสบเป็นเอาமாக ยิ้มและมองเขาอยู่ได้ ไม่ต้องหันมองก็รู้ เพราะเธอนั่งเอียงข้างตั้งอกตั้งใจจ้องเขาอย่างเอาเป็นเอาตาย

“จ้องฉันมากๆ รู้ไหมว่าอันตราย”

“ทราบค่ะ” ถามว่ากลัวไหม คนอย่างเธอน้อยกลัวอะไรด้วยเธอ มันอาจเสียงหน่อย แต่ก็อยากเสียง ไม่คิดว่าการเดินทางครั้งนี้จะทำให้เธอยิ้มกว้างได้ขนาดนี้

“หันกลับไป มีอะไรน่าสนใจ”

“ก็หน้าหล่อๆ ของคุณไงคะ”

“เป็นเด็กเป็นเล็ก พุดจา...” บาเรนไม่ได้ต่อว่าอีกก็เป็นจังหวะที่รถยนต์แล่นเข้ามาจอดหน้าตึกสูง บ้านหรือจะเรียกว่าคฤหาสน์ก็คงไม่ผิด ก่อสร้างแบบสถาปัตยกรรมผสมผสาน ใหญ่โตมาก ทาด้วยสีชาวครีมเป็นหลัก รั้วบ้านก็ล้อมการมีกล้องวงจรปิด และมีป้อมยามด้านหน้า เพราะแม้แต่จ้องคนหล่อเลยไม่ได้สังเกตตอนรถขับเข้ามา

แล้วอะไรคือมีสาวใช้แต่งชุดพื้นเมืองยืนเรียงกันกว่าสิบชีวิต มีผู้ชาย

ในชุดสีน้ำตาลเข้มยีนเรียงอีกแถวเช่นกัน พอเจอกับคนหน้าหล่อลงจากรถเดินผ่าน ทุกคนก็โค้งคำนับศรัทธะ บุษราคัมจึงค้อมศรัทธะเป็นการตอบ แล้วส่งยิ้มให้และโบกมือทักทาย

“คิดว่ากำลังประกวดมิสยูนิเวิร์สอยู่หรือไง” คนข้างๆ พุดขึ้นเมื่อเดินผ่านมาแล้ว

“อ้าว เขายิ้มให้เราที่ต้องยิ้มตอบไม่ใช่หรือคะ ต้องรู้จักผูกมิตรไมตรี ยิ่งอยู่ต่างบ้านต่างเมืองแบบนี้ด้วยแล้วต้องยิ่งถ่อมตน” สาวเจ้าตอบแบบไม่ต้องคิด

“รู้จักพูดอะไรแบบนี้ด้วย แล้วทำไมหนีจากสนามบิน”

“ก็...ไม่อยากจะบอกอะไรนะ แต่ตอนนี้คงไม่หนีแล้ว ไม่อยากให้ผู้ชายไปจุดมาจากโรงแรมบ่อยๆ ไม่ดีค่ะ จุดครั้งเดียวก็พอเถอะ” มานงมานะอะอะไรยายเด็กแสบ ไม่รู้สึกผิดอะไรสักนิด จะขอโทษสักคำก็ไม่มีที่บังอาจทำให้เขาต้องงุ่นงายเดือดร้อนกับความคิดน้อยของเธอ

“มากันแล้วหรือคะคุณบาเรน”

“ครับป้ารายา”

“เอ่อ สวัสดิ์ค่ะคุณป้า” บุษราคัมยกมือไหว้สวยงาม ท่านก็รับไหว้เช่นกัน อ้อ ลืมไป พ่อบอกว่าภรรยาของเพื่อนพ่อเป็นคนไทย พวกเขาคงซึ่มซั้ววัฒนธรรมไทยพอสมควร

“สวัสดิ์ค่ะคุณหนู เชิญข้างในเลยคะ นายท่านทั้งสองรออยู่แล้ว” ป้าผายมือเดินนำ

บาเรกับซีตาร์จึงเดินตาม หญิงสาวสอดส่ายสายตามองไปรอบๆ อย่างสังเกตุ บ้านหลังใหญ่มาก เพื่อนพ่อช่างเลื่อมใสฐานะ พ่อไม่พูดอะไรเลยนอกจากบอกว่าติดต่อเพื่อนแล้ว เขาจะคอยดูแลและอำนวยความสะดวกในช่วงที่เธออยู่ที่นี้ พ่อบอกแค่นั้นจริงๆ แล้วสิ่งที่เจอตอนนี้คือเอาตรงๆ รวยเข้าขั้นมหาเศรษฐีได้เลย

ร่างสูงใหญ่เดินนำมาก่อน ด้านหลังเป็นหญิงสาวหน้าตาน่ารักมาก

พริมรตาทนนั่งต่อไม่ไหว รีบลุกเดินเข้าไปหา จับมือบางของเด็กสาว ยิ้มอ่อนโยนส่งให้แล้วดึงให้มานั่งข้างๆ กัน หมออรามาหนักก็ยิ้มกว้างไม่ต่างกัน ลูกสาวของเพื่อนตัวจริงสะสวยน่ารักกว่าในรูปเป็นไหนๆ

“สวัสดิ์ค่ะคุณลุง คุณป้า”

“ไหว้พระจ้ะ ป้าดีใจนะที่หนูยอมมากับพี่เขา”

วะ ว่าไงนะ พี่เขา? หมายความว่าผู้ชายหน้าหล่อเหมือนเทพบุตร นั่นคือลูกชายของคุณลุงหมอหรือ เธอยิ้มแห้งๆ คือแบบ ตาไม่ถึงจริงๆ พอได้สังเกตก็เห็นความเหมือนมาก หล่อได้พอนี้เอง คุณลุงตอนหนุ่มๆ ต้องหล่อมากแน่ๆ ขนาดมีอายุยังดูหล่อใจดีเลย

“ขอโทษนะคะที่ซีตาร์ท่อเรื่อง เกรงใจเลยไม่อยากจะถามนะคะ” สาวเจ้าบอบน้อมตอบเสียงเบาอย่างรู้สึกผิด แต่เดี๋ยวก่อน เมื่อกี้ได้ยินใครส่งเสียงในลำคอเหมือนไม่พอใจ

“ทำให้คนอื่นเดือดร้อนนุ่นวาย”

“ไม่เอาสิบาเรณ ไม่ว่าห้อง ก็น้องบอกไปแล้วว่าเกรงใจลูก” พริมรตาเข้าข้างแขกสาว พลังส่งสายตาปรามบุตรชายที่ออกอาการไม่พอใจ แต่เชื่อไหม ปกติบาเรณน่ารักสุขุมเสมอเวลาอยู่ในบ้าน อ่อนโยนก็ทีหนึ่งมากกว่าลูกชายคนเล็ก แต่ตอนนี้แลดูเจ้าตัวหูดหงิดแปลกๆ

“ผมขอขึ้นไปอาบน้ำสักครู่ค่ะครับ รู้สึกเหนียวเนื้อเหนียวตัว”

“จะลูก ได้เวลากินข้าวแม่จะให้คนไปทำตาม” จบคำพูดมารดา คนตัวสูงใหญ่ก็ลุกขึ้นเดินออกจากห้องนั่งเล่น จึงเหลือเพียงแขกสาวกับเจ้าบ้านทั้งสองคน

ดวงตาของหมออรามาพบกับภรรยา ความจริงเขาไม่เคยสนใจหรือคิดจับคู่ให้ใคร ภรรยาเขาต่างหากที่คิดเรื่องนี้ ถ้าได้เป็นทองแผ่นเดียวกันก็คงดี บาเรณก็ไม่มีใคร แต่ทั้งนี้ทั้งนั้นคงต้องแล้วแต่บุพพาลันนิวาสนของเด็กๆ มากกว่า เขาไม่ยอมมัดมือชก เรื่องแบบนี้อยู่ที่ใจล้วนๆ

“หนูซีตาร์ทักกับป้านะลูก”

“ซีตาร์ว่าจะพักสักสองสามวันแล้วก็ไปพักที่อื่นนะค่ะ อยากเปลี่ยนสถานที่ อยากไปเที่ยวกลางทะเลทรายด้วย” บอกไปตามจริง เกรงใจพวกท่านที่ต้องมาคอยดูแล

“งั้นป่าจะให้พี่หมอบเขาพาไปเที่ยววนะลูก แต่ต้องถามก่อนว่าพี่เขาจะมีวันหยุดวันไหน ติดเคสคนไข้บ้างหรือเปล่า” อ่า...พี่หมอบาเรนนั่นหรอ

บาเรน! ชื่อนี้ติดอยู่ที่ปาก และเป็นชื่อที่เธอฝันถึง บ้าจริง เป็นเขาหรอ อะไรจะบังเอิญขนาดนั้น สาวเจ้าหัวคิ้วขมวดมุ่นเข้าหากัน

“มีอะไรหรือลูก ทำหน้าเครียดเชียว”

“ปะ เปล่าค่ะคุณป้า เพียงแต่หนูแอบเกรงใจ กลัวพี่เขาไม่ว่าง” เนียนๆ ไปจ้า งานนี้มีพี่เพิ่ม แต่เอาจริงๆ คือไม่อยากเป็นน้องหрок อยากข้ามชั้นไปเป็นอย่างอื่นเลย ตายๆ ทำไมเราถึงแรงขนาดนี้นะยายซีตาร์ ผู้ชายเขาจะสนใจหรือเปล่าก็ไม่รู้ เพราะตลอดเวลานั่งรถมาด้วยกันเขาทำเหมือนรำคาญ

“พี่เขาต้องว่างอยู่แล้ว แยกกิตติศักดิ์ของบ้านมาขนาดนี้” หมอรามานหัวเราะเบาๆ ลูกเขาก็ปากแข็งพอๆ กับเขานั้นแหละ เรื่องในอดีตมีไม่กี่คนหрокที่รู้ แต่เด็กสาวตรงหน้าต่อนั้นลึซวบ บางทีอาจลึมไปแล้วก็เป็นได้ แต่อดีตไม่สำคัญเท่าปัจจุบัน

“ไม่ถึงขนาดนั้นหрокคะลุงหมอ”

“เหนื่อยไหมลูก เดินทางมาไกลหลายชั่วโมงเลย” ถามพลางลูบศีรษะด้วยความเอ็นดู ตอนไปเที่ยวเมืองไทยครั้งล่าสุดเธอกับสามีก็ติดต๋อไปหาพ่อแม่ของสาวน้อย และแวะไปหาที่เชียงราย แต่ไม่เจอสาวน้อย เห็นแต่รูปตัวจริงบอกเลยน่ารักกว่าในรูปมากมาย

“นิตหน้อยคะคุณป้า”

“เดี๋ยวป่าพาขึ้นไปพักผ่อน จะได้นอนสักงีบเอาแรง หลังมือเย็นเราค่อยมาคุยกันเรื่องโปรแกรมเที่ยวของหนู” อ่า...สายตาของผู้ใหญ่ทั้งสองเอ็นดูและใจดีมาก บุรราคัมแอบประหม่าเหมือนกัน เกรงทำอะไรไม่เหมาะสม ด้วยตัวเธอก็ไม่ใช่คนเรียบริ่อยเหมือนผ้าพับไว้ แม้มหาซาร์

จะเปิดประเทศ แต่เธอก็ยังแอบห่วงๆ เรื่องชนบประเพณี ไม่กล้าทำอะไร
ที่มันขัดต่อธรรมเนียมของที่นี่

“เกรงใจจังคะ”

“ไม่ต้องเกรงใจ ถือชะว่าที่นี่คือบ้านของหนู ขัดสนอะไรก็บอกได้
ตลอด”

หมอรามาบอกด้วยความเอ็นดู พอเข้าใจว่าลูกสาวเพื่อนรู้สึกอย่างไร
เขาเป็นประมุขของบ้านก็ต้องพูดให้เจ้าตัวสบายใจ ภรรยาสุดที่รักของเขา
ดูเหมือนจะชอบหนูซีต้าร์เอามากๆ

“ขอบคุณคุณลุงกับคุณป้านะคะ ที่ไม่รังเกียจซีต้าร์”

“ป้าดีใจด้วยซ้ำ อยากรมีลูกสาวเพิ่ม” ตายๆ แบบนี้เรียกเข้าทาง
เลือน้อยได้ไหมเนี่ย เพราะตอนนี้เลือน้อยอย่างเธอก็อยากจะทำด้วยกับ
คุณลุงหมอและคุณป้าพริกแล้วละ ตอนพ่อบอกว่าทั้งสองใจดีก็ยังไม่แน่ใจ
หรอก พอเจอตัวจริงบอกเลยว่าเหนือความคาดหมาย ลุงหมอหล่อมาก
เปลือๆ หล่อกว่าพ่อเธออีกแน่ะ ป้าพริกก็สวยน่ารัก แต่เชื่อว่าตอนสาวๆ
ป้าคงเอาเรื่องนำดู เพราะดวงตาของท่านบอกแบบนั้น

“ขอบคุณนะคะที่เอ็นดู”

“ไปลูกไป ขึ้นไปพักผ่อน”

“ค่ะ” ตอบเสียงเบา กระเป๋าใบใหญ่ดูเหมือนจะมีคนหิ้วขึ้นไปให้แล้ว

“รายา เตียวให้เด็กเอาน้ำกับขนมและของว่างขึ้นไปเลิรฟบนห้อง
ของหนูซีต้าร์ด้วย”

“ค่ะนายหญิง”

ท่านจับมือเธอเดินขึ้นไปชั้นบน ถ้าตาไม่ฝ้าตเห็นว่ามิลิพต์ด้วย แต่
คิดว่าขึ้นไปชั้นบนคงดีกว่า บันไดโค้งวนสวยมาก ราวบันไดฝังเม็ดคริสตัล
ระยิบระยับสวยหรูดูแพง รักับโคมไฟแดนเดอเลียรัชอี่ใหญ่ห้อยอยู่บน
เพดานยาวมายังโถงของบันได หลูกว่านี้ไม่มีอีกแล้ว อย่างกับพระราชวัง

“หนูพักห้องปีกซ้าย ปีกขวาเป็นห้องของหนูๆ ส่วนปีกกับลุงอยู่

ชั้นสาม” ลิฟต์นั้นคงเป็นลิฟต์สำหรับคุณลุงคุณป้า เพราะอีกหน่อยท่านก็จะอายุมากขึ้น บุษราคัมเดาเอานะ

พริมรตาพาแขกสาวน้อยเข้าไปในห้อง ซึ่งทำความสะอาดไว้รอตั้งแต่รู้ว่าเจ้าตัวจะเดินทางมาที่นี่ ห้องพักกว้างมาก ตกแต่งด้วยโชนสีเย็นตา ผ้าม่านเป็นลูกไม้สีชมพู มีระเบียงห้องส่วนตัว ห้องน้ำกว้างขวางมีอ่างจากุซซี่ ความหรูหราบอกเลยยิ่งกว่าโรงแรมห้าดาวบางแห่งเสียอีก

“ถูกใจไหมลูก”

“หลายๆ ค่ะคุณป้า”

“ป้าดีใจที่หนูชอบ ขาดเหลืออะไร ต้องการเพิ่มเติม กดปุ่มตรงนี้ะ ลูก จะดังไปข้างล่าง สาวใช้จะไม่ขึ้นมาวุ่นวายยกเว้นเจ้านายเรียก และเวลาทำความสะอาด” ทุกอย่างเป็นระเบียบเพื่อความเป็นส่วนตัวของทุกคนในครอบครัว แล้วถ้าเจ้านายอยู่ในห้องจะไม่มีใครมารบกวน ยกเว้นป้ารายาที่ขึ้นมาตรวจตราความเรียบร้อยได้คนเดียว

“ค่ะ”

“งั้นพักผ่อนนะจ๊ะ ป้าไม่รบกวนแล้ว”

“ขอบคุณนะคะ”

“ห้ามเกรงใจ ลูกสาวเพื่อนก็เหมือนลูกสาวป้า”

ท่านกอดเธออีกครั้งก่อนปล่อยแล้วเดินออกจากห้อง ตอนนั้นจึงเป็นเวลาพักผ่อนของบุษราคัมโดยแท้ แต่ขอกินของว่างก่อนเถอะ ขนมเค้กผลไม้ น้ำผลไม้ ตายๆ เห็นแกกินก่อนแล้วค่อยนอนก็ยังไม่สายใช่ไหม ว่าแล้วก็คว้าช้อนมาตักเค้กเข้าปาก อร่อยฟินคนเดียวไป

ปาเรนรีบไปลักพักชายหนุ่มก็ลุกมาล้างหน้าล้างตา ร่างใหญ่เดินออกจากห้องแล้วตรงไปยังห้องหนังสือ เขาอนไปแค่ชั่วโมงเศษ จะนอนต่อก็คงไม่ไหว ออกมานั่งอ่านในหนังสือในห้องสมุดของบ้านดีกว่า มีหนังสือหลายเล่มที่เขาซื้อมาใส่ไว้ในชั้นแต่ยังไม่ได้อ่าน

แต่แล้วเสียงกุกๆ กักๆ ก็ดังขึ้นในห้อง เขารีบเปิดประตูเข้าไป เห็นร่างเล็กในชุดหะมัดหะแมงชุดเดิมกำลังปีนชั้นหนังสือเพื่อจะหยิบหนังสือในช่อง ซาดิก่อนเป็นลิงหรือไถ่ถึงกล้าปีนขึ้นไป ให้ตายดับ ชัดลูกหูลูกตาเสียจริง ชายหนุ่มมกอดดอกจ้องเขม็ง ดูเหมือนเธอจะยังไม่รู้ตัว

“ปีนขึ้นไปทำไม”

“อ๊ะ ว้าย!”

สาวเจ้าเตรียมรับความเจ็บ ตกใจกับเสียงดังจากเบื้องหลัง พอเอี้ยวตัวจะหันไป เห็นที่เหยียบขอบชั้นไม้มันก็เกิดลื่น บุษราคัมหลับตาแน่น แต่แล้วก็ผิดคาด ร่างกายของเธอไม่ได้หล่นลงพื้น แต่มีใครบางคนมารับไว้ แต่คงเพราะแรงโน้มถ่วงมีมาก ร่างใหญ่จึงเข้าไปชนขอบเก้าอี้แล้วล้มลงโดยมีเธอล้มทับอยู่ด้านบนอีกที

ดวงตากลมโตสบกับดวงตาสีมรกตในระยะใกล้ ปลายจมูกชนกัน ส่วนปากห่างเพียงนิด รับรู้ถึงลมหายใจร้อนๆ ตืดๆ ชัดๆ ของกันและกัน อากาศหัวใจเต้นเร็วเกินปกติเกิดขึ้นกับบุษราคัม ให้ตายเถอะ เขาหล่ออยู่แล้ว พอมาอยู่ใกล้ชิดแบบนี้บอกเลยว่าหล่อจนแทบละลาย

“คุณหมอบาเรน”

“รู้จักชื่อฉันแล้ว?” เลิกคิ้วน้อยๆ

“ก็ตอนคุยกันข้างล่างไงคะ แหม คนอะไรเล่นตัวหวงแม่กระทั่งชื่อ”

“ลูกได้แล้ว กินอะไรเข้าไปหนักหนา หนักชะมัด” คนตัวใหญ่ต่อว่าเสียงเรียบ แต่มันทำเอาเสื่อหน้าต้องเม้มปาก แต่เพียงครู่เดียวก็ยิ้มกว้างออกมา เขาจะด่าก็เรื่องของเขาลี เอาความมั่นใจหน้าเข้าสู่ก็ได้

“เขินละลิดะ เขินที่ถูกชู้ตาร์ทับไซ้ใหม่ล่ะ” ถามเสียงระรื่น บาเรนเปลี่ยนสีหน้ารวดเร็ว ดวงตาดุดันไม่พอใจ ชยับตัวลูกหนึ่งโดยมีบุษราคัมนั่งบนตักไม่ยอมขยับไปไหน

“นี่คืออ้อย?” เขาเลิกคิ้วถาม เขาไม่ชอบผู้หญิงที่พุ่งเข้าหาผู้ชาย มันดูไร้ค่านำรำคาญ เขาไม่เคยขาดในเรื่องแบบนี้ แต่เขาไม่เคยอยากมี

เป็นตัวเป็นตน ยกเว้นคนที่เขาจะสามารถรักได้มากกว่าตัวเอง

“เปล่าเลย ชีต้าร์ไม่ได้ทำแบบนี้”

“การกระทำมันฟ้อง ถ้าฉันก็รัก ฉันไม่ใช่เก้าอี้” จ้า คนหล่อไม่ปลื้มใช้ใหม่แบบนี้ แต่บุษราคัมสนใหม่ ก็ไม่ ยิ่งยากก็ยิ่งอยากเอาชนะ อยากรู้มากกว่าเขาจะเล่นตัวไปถึงไหน รอยยิ้มของเธอสดใสขนาดนี้ ที่ผ่านมาไม่มีแฟนเพราะไม่ยอมมี แต่ตอนนี้ยอมมีแล้วจ้า

ร่างเล็กขยับลุก อีกฝ่ายจึงเดินไปหยิบหนังสือเล่มหนึ่งที่เป็นภาษาอังกฤษทั้งเล่ม แล้วเดินไปทิ้งตัวนั่งบนโซฟาตัวยาว บุษราคัมเดินไปนั่งข้างๆ แสร้งทำเป็นเปิดหนังสือในมืออ่าน เธอหลับไปได้แป๊บเดียวก็ตื่น คงเพราะร่างกายยังรับเวลาไม่ได้ จึงเลือกเดินเข้ามาในห้องนี้ เห็นมีหนังสือเยอะแยะจึงจะเข้ามาอ่าน ไม่คิดว่าจะเจอชายในฝัน

“ที่ตั้งกว้างจะมาเบียดทำไมชีต้าร์”

“ตรงนี้น่าที่นั่งคะ นั่งใกล้หมอนุ่นใจด้วย” หันมาตอบยิ้มๆ เหลือบมองหนังสือของเขาซึ่งเป็นหนังสือวิชาการเกี่ยวกับการแพทย์ ก็เขาเป็นหมอนี่เนอะ ต้องอ่านหนังสือแบบนี้ระดับความรู้อยู่แล้ว

“ชีต้าร์”

“ขา...พีทมอ” ลากเสียงยาวก่อกวนคนตัวใหญ่ไปอีก อยากจะเข้าไปพันหัด ดูลิจ้องเธอเขม็งราวกับเธอไปทำความผิดร้ายแรงกระนั้นแหละ

“อย่ามาเรียกฉันแบบนี้”

“ชีต้าร์อยากเรียก และพอใจจะเรียกด้วยคะ ถ้าไปบอกคุณลุงคุณป้า ท่านคงเห็นด้วย” เพราะดูท่าพ่อแม่ของเธอต้องเป็นแนวร่วมของเธอแน่ๆ เธออาจจะแก้แค้นไปบ้าง แต่อายุยี่สิบสี่แล้ว อยากลองทำอะไรตามใจบ้าง โดยเฉพาะเรื่องหัวใจที่ไม่เคยต้องลงทุนแบบนี้ การรักเขาจะเป็นคนแรก และคนเดียว สมหวังหรือไม่ก็ขอให้ได้รู้เถอะ ดูแล้วหมอบแบบเขาน่าจะยังครองสถานะความโสดอยู่

“เด็กคนนี่ ฉันใช้เพื่อนเล่นเธอหรือเปล่า”

“ไม่ใช่ค่ะ เพราะไม่ใช่เพื่อนเล่น ซีตาร์ถึงเรียกว่าพี่หมอ เป็นพี่ชาย
ไปก่อนนะคะ ส่วนสถานะอื่นต้องค่อยเป็นค่อยไป” เกิดมาก็เพิ่งจะเคย
เกี่ยวพาผู้ชาย ซีตาร์เอ๊ย นี่ถ้าไปบอกใครจะมีคนเชื่อหรือเปล่า แค่เพียง
เจอหน้าวันแรกเธอก็รู้สึกเขาหน้าจจนเขาแสดงอาการไม่พอใจ มองแรงแรงมาก

“ถอนหายใจทำไมคะ”

“มีตัวก่อกวน”

“ชีวิตพี่หมอจะได้ไม่ราบเรียบเกินไป มีซีตาร์เข้ามา รับรองมีความสุข
ค่ะ เปลอๆ ยิ้มทั้งวัน” ว่าแล้วสาวเจ้าก็หัวเราะ พอถูกจ้องมากๆ ก็รีบกลับ
มาสำรวมแทบไม่ทัน ดวงตาสีมรกตคู่นี้บอกตรงๆ ว่าทำเธอใจสั่น ไม่ได้
กลัวหรอก แต่มันเหมือนมีมนตร์สะกดให้เธอต้องมอง

“ถามจริง มีความสุขมากไหมที่ก่อกวนฉัน”

“ค่ะ มีความสุขมาก ไม่รู้สิ ซีตาร์ชอบเวลาได้มองหน้าพี่หมอ”
หมอรามานถอนหายใจอีกหลายครั้ง ยายเด็กแสบกำลังทำให้เขาหงุดหงิด
พานอ่านหนังสือไม่รู้เรื่อง ไม่เคยมีใครมาต่อปากต่อคำแบบนี้ เด็กคนนี้
ทำ ถึงจะอายุมากตามเวลา แต่นิสัยเจ้าหล่อนยังเหมือนเดิม

“พี่หมอมีแฟนหรือยังคะ”

“ยุ่ง ไม่ใช่เรื่องของเด็ก”

“โตแล้วคะ ใกล้เบญจเพสแล้วด้วย” ตอบหน้าตา ยิ้มจนตาจะปิด
ขยับนั่งหันข้างเพื่อจะได้มองอีกฝ่ายให้เต็มตา เขาหล่อมากจริงๆ อยู่รอด
ปลอดภัยรอดมือผู้หญิงมาได้ยังไงกัน หรือเขาจะรอเธอกันนะ

“เรื่องความรักเป็นเรื่องส่วนตัว ฉันไม่จำเป็นต้องป่าวประกาศบอก
ใครว่าโสดหรือไม่โสด”

“ลำคัญคะ เพราะถ้าพี่หมอยังโสด เสือตัวน้อยๆ คนนี้ก็มิสิทธิ์จับ
พี่หมอ” อายนะ อายมาก อยากแทรกแผ่นดินหนี แต่เรื่องหัวใจมันต้อง
ลองดูสักตั้ง ขอเทหมดหน้าตักรุกคืบเดินหน้าเพื่อหัวใจตัวเอง เวลาครึ่งเดือน
นับจากนั้นบอกเลยว่าเธอพร้อมมากๆ ดูสิเขาจะเอาหัวใจไปไหนได้

“เด็กคนนี้ พุดอะไรออกมาไม่รู้ตัวไหม”

“ทราบค่ะ”

“เธอเป็นผู้หญิงนะซีต๊าร์”

“ก็เพราะเป็นผู้หญิง ถ้าเกิดมัวอยู่เฉยๆ พี่หมอตกเป็นของคนอื่นพอดี ไม่ยอมทรอก ยังไงซีต๊าร์ก็จะขอจับพี่หมอตก” ดวงตากลมโตมุ่มม่น แฉ่วแฉ่ว ก็ไม่รู้เหมือนกันว่าเธอลูกบ้ามันหน้ามาจากไหน เขาคงมองว่าเธอเป็นผู้หญิงประหลาด ว่าแล้วก็ขยับใบหน้าเข้าไปใกล้ หมอบาเรนหรีต๋า ยังนั่งเหมือนเดิม แต่จ้องใบหน้าเนียนไม่วางตา

“คิดจะทำอะไร มันไม่ใช่เรื่องสนุกหรอกนะเด็กน้อย ถ้าฉันใจอ่อนชอบใครง่าย ๆ ฉันคงไม่อยู่เป็นโสดมาจนทุกวันนี้ อย่าทำอะไรที่มันเกินตัวดีกว่า”

“ซีต๊าร์ขอความท้าทายค่ะ”

“แต่ฉันไม่ชอบ ถอยไป”

“ไม่ถอยค่ะ ทำไมคะ อายเธอ หรือว่า...แท้จริงแล้วพี่หมอบเป็นเกย์!”

คำว่าเกย์ทำเอาคุณหมอมาดหนึ่งทีควบคุมอารมณ์ตัวเองได้มาตลอด หัวคิ้วชนกัน กรามสองขบเข้าหากันแน่น เขาไม่ชอบถูกสบประมาท โดยเฉพาะเรื่องความชอบ การที่เขาไม่ได้คบหาใครจริงจังหรือครองตัวเป็นโสด มันไม่ได้หมายความว่าเขาเป็นพวกรักร่วมเพศ เขาไม่ได้รังเกียจหรือมีอคติ ในยุโรปตอนเขาเรียนอยู่เขามีเพื่อนมากมาย เรื่องนี้ถือเป็นการยอมรับ แต่ในประเทศทะเลทรายยังไม่เป็นที่ยอมรับนัก แต่สำคัญกว่านั้นคือเขาไม่ได้เป็นแบบที่ยายตัวแสบกล่าวหา

“ซีต๊าร์”

“ขา...ต้องเรียกตั้งทำไมเนี่ย อยู่ใกล้ๆ ตรงนี้เอง” ยิ้มหน้าเป็นทะเล้นไปอีก ส่วนคนตัวใหญ่ทำจะลุก เธอจึงดึงแขนเอาไว้ก่อน

“จะไปไหนคะ อ่านหนังสือต่อสิคะ สาบานว่าซีต๊าร์ไม่กวนพี่หมอบ

แน่ๆ ค่ะ พี่หม่อมไม่ใช่ทุเรียน ไม่ใช่กล้วยไม้ไม่จำเป็นต้องกวน” ยิงมุกไปอีก แต่ถามว่าคนตัวใหญ่ขาด้วยหรือเปล่า บอกได้เลยว่าไม่ และเขาโคตรจะไม่โยยายเด็กสาวที่ยิ้มมาก ยิ้มกว้างจนอยากจะหาอะไรไปปิดปาก

ความจริงเขินตัวเองมาก ค่ะ ขา เนี่ยปกติกับเพศตรงข้ามไม่เคยใช้เลย มันชนลูกพิลึก แฮ่กั ทำไงได้ละตอนนี่ตักหลุมรักโครมเบ้อเร่อขนาดนี้ หัวใจมันก็เต้นแรงมากๆ พอตั้งแขนเขาไว้ อีกฝ่ายก็หรีดตั้งแขนออก ตัวทำด้วยทองหรือไง ตะเนิดตะแหน้อยก็ทำเป็นรังเกียจ

“ใกล้เวลาอาหารเย็นแล้ว”

“หิวนี่เอง นั่นแน่ กลบเกลือหรือเปล่า สีหน้าพี่หม่อมไม่ได้บอกว่าหิวสักนิด”

“พูดมาก เกิดมาไม่เคยพูดหรือ น่ารำคาญ” ปากบอกว่ารำคาญ แต่แปลกที่ส่วนลึกในอกค้านขึ้นมาว่าบาเรณไม่ได้รู้สึกตามที่พูดออกไป บ้าชะมัด เขาจำเป็นต้องสนใจยายตัวเสบด้วยหรือ ตอนเด็กชอบบ่วนวายอย่างไร ตอนนั้นก็ยังเป็นแบบนั้น ถ้าต้องเป็นแบบนี้ตลอดเวลาที่ไปไหนด้วยกัน เขาคง...

“พี่หม่อมใจร้ายจัง”

“ลูกได้แล้ว ลงไปข้างล่าง ไม่จำเป็นต้องรอให้ใครมาตาม ที่นี้รับประทานอาหารเย็นตอนหกโมงครึ่ง” คนฟังพยักหน้าหงิกๆ เป็นอีกเรื่องที่เขาต้องรู้สินะ แต่คืนนี้เธอจะต้องสืบค้นประวัติพี่หม่อมสักหน่อย ว่าชอบหรือไม่ชอบอะไร เขาเป็นถึงหมอนี่เนอะ ต้องเป็นขวัญใจสาวๆ แน่นนอน

“รับทราบ ینگลงไปกันค่ะ” ถีอวิสาสะจับแขนอีกฝ่ายแล้วเดินออกไปด้วยกัน งานนี้ไม่รู้ก็อาจขึ้นคาน ตอนนี่ซี้ต้ารอยากลงจากคานแล้วจ้า

ทั้งสองเดินลงมาจากชั้นสองเข้ามาในห้องรับประทานอาหาร คุณแม่บ้านรายากำลังจะไปตามพอดิ จึงหยุดยืนแล้วผายมือให้เธอกับเขาเข้าไปข้างใน แน่นนอนคุณลุงคุณป้าประจำที่ และนั่นผู้ชายหล่อจัดอีกคนนั่งอยู่ สีหน้าไม่ได้ดูแปลกใจ ก่อนเจ้าตัวจะลุกขึ้นยืนแล้วเดินตรงมาหา

แล้วจับมือเธอที่จับมือหมอบาเรนอนอยู่

“ตัวแสบ”

“คะ อะ เอ่อ คุณคือ...”

“พี่ไป บาฮาส” เอาตรงๆ เลยไหม อยากบอกว่าเธอจำใครไม่ได้ มันเหมือนจะจำได้ แต่ก็แค่คล้ายๆ เธอจ้องคนหล่อตรงหน้าด้วยความตกใจ ยิ้มแห้งๆ ให้คุณลุงคุณป้าที่ม้อมยิ้มส่งมาให้ ตั้งรับไม่ทัน ผู้ชายตรงหน้า หล่อมาก แต่ไม่ได้มีสีหน้าเรียบนิ่งเหมือนหมอบาเรนอน

“บาฮาส ลูกอย่าทำให้น้องตกใจสิ หนูซี้ตาร์ทไม่ต้องตกใจ นี่พี่บาฮาส หรือเรียกว่าหมอบาฮาสก็ได้ ลูกชายคนเล็กของป้ากับลุงจ๊ะ” คนตัวเล็ก ถึงบางอ้อ ยิ้มกว้างส่งให้พี่หมอบาฮาส คงอายุมากกว่าเธอละ แต่ดูพี่เก สีสีผิวจะคล้ำกว่าหมอบาเรนอนเล็กน้อย แอบดูเถื่อนๆ ด้วย

“น้องโตขึ้นเยอะเลยครับ ไม่อยากเชื่อว่าน้องหน้าม้าจะเปลี่ยนไป มากขนาดนี้” เอ่อ อะไรคือมาวิจารณ์อดีตกันหน้าตาเฉย

“พอก่อนไว้ค่อยคุย มากินข้าวได้แล้ว” เป็นเสียงประมุขของบ้านยุคติ ทุกอย่าง บาฮาสจึงตั้งแขนเล็กๆ ให้หญิงสาวมานั่งเก้าอี้ข้างตัวเอง

“วันนี้แม่พริกทำอาหารไทย ผมต้องเจริญอาหารแน่ๆ ครับ” บาฮาส เอ่ยอย่างเอาใจ ความจริงคือเขาเองก็ชอบอาหารไทยมาก ฝีมือแม่อร่อย ที่สุดในสามโลกก็ว่าได้ แม่เคยเล่าให้ฟังว่าแม่ก็ไม่เก่ง แต่อาศัยฝึกฝน และคุณยายช่วยสอน ตอนนี่ฝีมือเทียบเท่าระดับเซฟท์ทีเดียว

“กินให้หมดเถอะ นานๆ เจอกัน นี่ก็จะหายไปอีกแล้วละสิ” คนเป็นแม่ ส่งค้อนให้บุตรชาย ที่มาได้เพราะเตรียมตัวหายเข้ากลีบเมฆเหมือนที่ชอบทำ สมกับทำตัวเป็นแพทย์ทหาร จนตอนนี้ท่านก็เริ่มชินชาเสียแล้ว พร้อมๆ กับ ทำใจไว้เผื่อบ้างกับนิสัยชอบหายเงียบไม่ติดต่อบ้านของลูกชายคนเล็ก

“แม่พริกรู้ใจผมที่สุด”

“ก็แม่เป็นแม่ อ้อ พ่อเขาก็รู้ใจลูกนะ รู้ว่าลูกน่าจะชอบทำตัวลึกลับ”

“แต่ผมไม่ใช่สายลับนะครับพ่อ” หันมาพูดกับบิดาที่นั่งหัวโต๊ะ เริ่ม

ลงมือรับประทานอาหาร แล้วก็เหมือนเดิมคือพ่อชอบตักกับข้าวให้แม่ เป็นภาพที่สองพี่น้องเห็นจนชินตามาตั้งแต่จำความได้ เห็นพ่อบุคลิกนิ่งๆ แบบนี้บอกเลยเวลาหวานก็หวานไม่แคร์สื่อ ไม่ว่าจะยามอยู่ในบ้านหรือนอกบ้าน พ่อก็เสมอต้นเสมอปลายกับแม่พริกของเขาสองคนเสมอ

“อย่าลืมนะแกเป็นหมอนะบาฮาส หัดทำตัวนิ่งให้เหมือนพี่แกบ้าง” คนเป็นพ่อหัวเราะในลำคอเมื่อพาดพิงถึงลูกชายคนโตที่ไม่ออกความเห็นอะไร กินเงียบๆ เหลือบตามองการสนทนาบ้างเล็กน้อย

“พี่บาเรนเขาเก็บอาการครับพ่อ”

“พูดมาก” คนเป็นพี่เงยหน้าสบตาน้องชายแล้วส่ายหน้า เขากับบาฮาสต่างกันตรงนิสัย เขานิ่งๆ แต่บาฮาสจะกวนๆ ไม่รู้หมอนี่เรียนหมอได้อย่างไร แต่ก็นั่นแหละ นิสัยบางอย่างก็ยิ่งเหมือนกันบ้าง โดยเฉพาะเรื่องความเป็นผู้นำเขากับน้องจะคล้ายกันในส่วนนี้

“ผมพูดจริง อะ พี่ตักให้” ประโยคท้ายหันมาทางแขกสาว

“ขอบคุณค่ะ” บุษราคัมขอบคุณพลางค้อมศีรษะเล็กน้อย เมื่อพี่บาฮาสตักกับข้าวมาใส่จานเธอถึงสามอย่างจนเต็มจานแล้วตอนนี้

“เข้าใจเอาใจน้องนะเรา”

“เดี๋ยวน้องจะไม่ประทับใจครับ จำพี่ไปนานๆ นะน้องซีตาร์” คนบ้านนี้พูดเหมือนรู้จักเธอดี ทั้งที่เธอเองกลับไม่รู้จักใครเลย คือมันจำไม่ได้แหละ ตอนนั้นคงยังเด็กมาก

“จำค่ะ ไม่ลืมหรอก”

“แต่เหมือนจะลืมใครบางคน ไข่ใหม่” บาฮาสมีความขี้เล่น เลิกคิ้วให้บุษราคัม เธอมองหน้าอีกฝ่ายงงๆ ไม่รู้ว่าหมายความว่าถึงอะไร แต่ก็ช่างเหอะ คิดแล้วปวดสมอง ว่าแต่มาโฟกัสที่พี่หมอบาเรนดีกว่า ทำไมต้องทำหน้าดูใส่เธอด้วย รังสีอำมหิตออรัมาพร้อมความหล่อเลยที่เดียว

“กินได้แล้วลูก เดี่ยวค่อยไปคุยห้องที่นั่นเล่น” พริมรตายุติบทสนทนาเพราะจะได้ย้ายไปนั่งคุยกันอีกห้อง ด้วยตอนนี้เป็นเวลาอาหารเย็นแล้ว

ขึ้นมัวแต่คุยกับข้าวร้อนๆ จะเป็นเสียหมด

“หนูซีต้ารักกินเยอะๆ นะลูก”

“จัดให้คะคุณป้า”

“ตะกละ” จู่ๆ เสียงของคนนั่งฝั่งตรงข้ามก็เอ่ยขึ้น สาวเจ้ามัมปาก
แน่น

“บาเรนท์ทำไมพูดกับน้องแบบนี้ล่ะ ไม่น่ารักเลย” คนเป็นแม่ปรัม
บุตรชาย เจ้าตัวเพียงเงยหน้าสบดวงตาของเธอ ซีต้ารักก็เลยแอบแลบลิ้น
ให้หนึ่งที สมน้ำหน้า ฮาๆ อยากรู้อย่างเราดีนัก เดี่ยวเถอะจะ
อ้อนคุณป้าคนสวยเยอะๆ จนเขาโดนต่อว่าไม่หยุดเลยละ

“ผมพูดไปตามจริงครับ ไม่เหมือนพวกลิงหลอกเจ้า”

“สิ่งที่ไหนจะสวยน่ารักแบบนี้ล่ะคะ” คำพูดของเธอทำเอาคนข้างๆ
หัวเราะขึ้นมามากมายไม่อยู่ บาฮาสยักคิ้วให้พี่ชายอย่างอดไม่ได้

“เ็นใครครับพี่บาเรนท์ของผม เจอคนจริงเข้าให้” สีหน้ามัมของพี่บาฮาส
มันแปลกๆ ซวนสงสัย เมื่อวัยเด็กมีอะไรกันหรือเปล่า ทุกคนดูจะดีใจกับ
การมาของเธอ ยกเว้นคนเดียวที่ทำหน้านิ่ง แต่ความหล่อไม่เคยลดลง
ไรใครบางๆ นั้นไม่ได้ตกมาก แต่พอระดับบนใบหน้าของเขา บอกเลยว่า
มันเสริมให้ความหล่อของเขายิ่งกระแทกตากระแทกใจ วันนี้ตั้งแต่เจอเขา
เธอไม่อาจปิดภาพเขาออกจากสมองได้เลย

“พูดมาก เข้ากันดีเหลือเกิน”

“ก็น้องสาวคนนี้น่ารัก หรือพี่ว่าไม่จริง” การได้กวนประสาทพี่ชาย
เป็นเรื่องถนัดของบาฮาส ไม่รู้สิ ไอ้สีหน้านิ่งๆ แบบนี้บอกเลยซ่อนความ
ร้ายกาจเอาไว้ไม่ใช่บ่อย เป็นหมอกก็ใช้ว่าจะต้องนั่งเป็นน้ำแข็งเสมอไป
ความร้ายของพี่ชายถูกปกปิดเอาไว้ ไม่จำเป็นก็ไม่เคยเผยแสดงออกมา

“ถ้าปากว่างก็ตักข้าวเข้าปากเสียน้องพี่” บาเรนท์เลือกจะพูดแค่นั้น
เขาจูดรอยยิ้มเล็กน้อยบนมุมปาก แต่คนมองอย่างบุษราคัมเห็นแล้ว
บอกเลยเป็นยิ้มที่ดูแฝงบางอย่าง เอาเถอะ ความสงสัยคงกระจ่างในสักวัน

เพราะตอนนี้ร่างกายต้องการพลังงาน เรื่องกินจึงต้องมาก่อน

“พี่ชายผมโหมตดู”

“หิ” เจ้าตัวแค่ทำเสียงในลำคอแล้วก็ก้มหน้าก้มตากินต่อ

“ตักอันไหนไม่ถึงบอกได้นะหนูซีตาร์ท” ประมุขของบ้านเอ่ยน้ำเสียง
เอื้อนดู

“พี่ตักให้”

บุษราคัมไม่ต้องตักกับข้าวเอง เพราะพี่บาสตักใส่จานเอาอกเอาใจ
ตลอด คุณป้าเองก็ตักให้ด้วย และทุกการกระทำของคนในครอบครัวดีกับ
เธอหมด ยิ้มแย้มแจ่มใส พูดคุยเป็นระยะ ไม่ให้บรรยากาศบนโต๊ะอาหาร
เงียบเหงา ซึ่งคนที่พูดน้อยสุดหนีไม่พ้นพี่หมอบาเรน คนอะไรขนาดนั้นๆ
ก็ยังมีแรงดึงดูตจวนมอง เธอเหลือบตามองเขาเป็นระยะ เจ้าตัวเหมือนรู้
จึงเงยหน้าสบตามองมาตุๆ คล้ายไม่พอใจ

3

ตะลุยกะลาทราย

ไต่เวลาบุษราคัมก็กลับขึ้นชั้นบน เรื่องโปรแกรมเที่ยวเธอบอก คุณป้าว่าพรุ่งนี้จะไปพิพิธภัณฑ์ คือเริ่มเที่ยวในเมืองหลวงก่อน คิดว่าเที่ยว สักสองวันก็น่าจะโอเค ส่วนเรื่องไปนครโบราณ คุณลุงกับคุณป้าเห็นพ้อง ต้องกันว่าจะให้หมอบาเรนเป็นคนพาเธอไป แต่เจ้าตัวคูเหมือนจะไม่อยาก เป็นไกด์ส่วนตัวสักเท่าไร อยากจะงอนอยู่หรือ คนอะไรไม่เก็บอาการบ้าง เลย มาทำรังเกียจชัดๆ แบบนี้มันก็มีแอบน้อยใจว่าที่สามี่ในอนาคต เหมือนกัน

ก็อก ก็อก

“ใครมาเคาะประตูเนี่ย”

ก็อก ก็อก

เสียงเคาะห้องดังขึ้นอีกครั้ง เจ้าตัวจึงลุกจากเตียงที่เพิ่งล้มตัวลง นอนแผ่หราตีฟุงเล่น

“อ้าว คุณป้า มีอะไรหอรอคะ”

“ป้าเอาขนมอุ่นๆ มาให้ เพื่อจะสบายท้อง ในห้องมีตู้เย็นเล็กมีน้ำผลไม้

และนมกลอง แต่ป้าว่าดีมีนมอุ่นๆ ดีกว่าจะ ป้ารู้ว่าร่างกายหนูกำลัง
ปรับสภาพตามเวลาของที่นี่” ท่านยิ้มมอบอุ่นส่งให้บุษราคัม เด็กสาวโต
เป็นสาวแล้ว ดูท่าจะแก่นซึ่วพอตัวถึงกล้าต่อปากต่อคำกับลูกชายหน้าหนึ่ง
ของเธอ อดนึกถึงเส้นทางการรักของตัวเองกับสามีไม่ได้ ภาพของเด็กสาว
สะท้อนตัวตนของพริมรดาในวันวานได้ชัดเจน

“ขอบคุณคุณป้านะคะ”

“ป้าเต็มใจ ป้าอยากมีลูกสาว หนูมาเที่ยวหาแบบนี้ป้าดีใจ ว่าแต่เรื่อง
ไปเที่ยวทะเลทรายกับไปนครโบราณ ป้าคุยกับพี่เขาแล้ว พี่เขารับปาก แต่
ขอเคลียร์งานก่อน เพราะต้องไปหลายวัน คงไปสัปดาห์หน้า หนูโอเคไหม
ลูก”

“ไม่มีปัญหาค่ะ แล้วแต่พี่หมอสวดกเลยค่ะ” อยากกรี๊ดให้บ้านแตก
ต้องกลั้วยิ้มไว้ กลัวแสดงความดีใจออกนอกหน้ามากเกินไป อย่างไรก็ตาม
ผู้หญิง ต้องสำรวมกาย แต่มั่นจะทันใหม่ เพราะสีหน้าเอ็นดูของคุณป้าทำเอา
เธอเขินอายหน้าแดง ไม่อยากมองกระจกหรรอก คงแดงทั้งหน้าแล้ว

“จ๊ะ แล้วป้าจะบอกพี่เขาให้ แต่กลางทะเลทรายมันจะร้อนหน่อยนะ
ลูก”

“เรื่องนั้นไม่ใช่ปัญหาค่ะ” นักกีฬาระดับเหรียญทองอย่างเธอก็ทน
จะตาย ออกกำลังกายก็บ่อย เรื่องเดินทางเหน็ดเหนื่อยอาจมีบ้าง แต่เธอ
เชื่อเสมอว่า ฝน ปลายทางมันคุ้มค่า

“หลานป้าน่ารักเสียจริง ว่าแต่หนูไม่มีแฟนใช่ไหมลูก”

“ไม่มีค่ะ ไม่มี” จะมีก็เพราะลูกชายคนโตของป้าละค่ะ บุษราคัมตอบ
ประโยคนั้นในใจ รู้สึกว่าตั้งแต่เจอกันที่สนามบิน เธอก็ดูก้ำกั้นจนตัวเองยัง
ตกใจกับความคิดโลดโผนเกินหญิง นี่ถ้าแม่กับพี่เพชรรุ่นนะ มีหวังโดนบิต
เนื้อเขี้ยวแน่ๆ เฮ้อ ก็ใครใช้ให้พี่หมอบาเรนหล่อปรอทแตกล่ะ

“เอ...แบบนี้ลูกชายป้าจะพอมีสู้ไหมน้ำ”

“คุณป้า...” เขินหน้าแดงบิตตัวไปมาลึเคะ ถึงจะกล้าแบบบ้างๆ แต่

ความอายก็ยังมีอยู่ ตอนนี้แก้มเธอแดงแดงปลั่งเหมือนลูกมะเขือเทศสุกแล้ว กระจมั่ง

“ป่าหยอกเล่น เรื่องแบบนี้บังคับกันไม่ได้ แต่ถ้าเป็นจริงก็ดีจ๊ะ” พรีมรต่ายิ้มบางๆ ซอบอกซอบใจ หัวใจเบิกบานด้วย ดูที่ทำแล้วสาวน้อย ก็คงจะชอบพอลูกชายหน้าหนึ่งของเธอไม่น้อย ส่วนนาฮาสน่ะเธอ คนนั้น ไม่ต้องหวัง เพราะหลังกินข้าวก็กลับไปทันที ไม่คิดจะนอนที่นี่ แวะไปแวะมา เหมือนพวกนินจา

“งั้นป่าไปนะจ๊ะ”

“ขอบคุณอีกครั้งนะคะ”

“พักผ่อนให้เต็มที่ พรุ่งนี้ป่าจะให้คนขับรถกับสาวใช้หนึ่งคนไปด้วย พาหนูไปเที่ยว แต่ไม่ต้องห่วงเรื่องความเป็นส่วนตัว คนของป่ากับลุงจะไม่ทำให้หนูอึดอัดลำบากใจ เพียงแต่ช่วยขับรถและนั่งไปเป็นเพื่อนเท่านั้น”

หญิงสาวพยักหน้าแล้วเดินไปส่งท่านหน้าประตู พอท่านเดินห่างออกไปและขึ้นชั้นบน ดวงตากลมโตก็มองไปยังประตูห้อง ไม่เห็นหน้าเห็น ประตูห้องก็ยังดี คิ๋นนี่คงนอนหลับฝันดี

พรีมรต่ายืนมาชั้นสามซึ่งเป็นห้องพักของเธอกับหมอรามา นวันเวลา หมุนผ่านจากบ้านเล็กก็สร้างบ้านหลังใหญ่ เพราะต้องการพื้นที่ให้ลูกวิ่งเล่น จนตอนนี้สองหนุ่มโตกันหมดแล้ว สิ่งที่เธอกับหมอรามา คิดไว้ก็คืออยาก ได้หลานมาส่งเสียงเจี๊ยะจ้าววิ่งเล่นรอบบ้านหลังใหญ่ แต่จนแล้วจนรอด ดูเอาเถอะ ลูกชายทั้งสองไม่ได้ตั้งใจสักคน โดยเฉพาะคนเล็กที่ทำงาน เอาแต่หายเข้ากลีบเมฆบ่อยๆ

หมอรามาที่เพิ่งเดินออกจากห้องแต่งตัวเห็นสีหน้ายิ้มแย้มมีความสุขของภรรยา ก็อดยิ้มไม่ได้ ร่างใหญ่ก้าวขึ้นเตียง ตบมือลงข้างๆ ตัว พรีมรตาก็ก้าวขึ้นไปหา เขาอ้าแขนรับร่างเล็ก ภรรยาคนสวยยิ้มหวาน จรดปากบนแนวคางสาๆ ที่ประดับไรศราแล้วสวมกอดอีกฝ่ายเช่นกัน

เวลาผ่านมานานแค่ไหนแต่รักเราไม่เคยเก่าเลย

“หอมจัง”

“หอมละก็”

“ยิ้มมีความสุขมากเลยรู้ไหมวันนี้”

“จริงๆ ฟริกก็มีความสุขทุกวันค่ะ เพียงแต่ว่าจิตใจที่ได้เจอหนูซีตาร์ทอนเด็กๆ ก็ว่าน่ารัก โทมาก็สวยน่ารักไปอีกแบบ”

“หึๆ อย่าคิดนะว่าฉันไม่รู้ว่าคุณคิดอะไร” เพราะสิ่งที่คนในอ้อมแขนคิด รามานก็คิดเหมือนกัน จนอยากให้เป็นจริง แต่ทั้งนี้ทั้งนั้นก็ขึ้นอยู่กับคนสองคนว่ามีหัวใจตรงกันหรือเปล่า เรื่องหัวใจบังคับกะเกณฑ์ไม่ได้ เรื่องคู่ครองคู่ชีวิตต้องให้เต็มใจด้วยกันทั้งสองฝ่าย

“แล้วคิดว่าฟริกคิดอะไรละ” เธอตอบยิ้มๆ สามีหนุ่มแนบหน้าผากกว้างกับหน้าผากของเธอ ภรรยาของเขายังสวยน่ารักเสมอ ต่อให้โลกนี้มีผู้หญิงสวยใสมากกว่าเธอ คนที่สวยที่สุดสำหรับเขาก็ยังเป็นฟริกแสบ เพราะเธอคือคนเดียวที่เขารัก คือคนเดียวที่อยู่ในหัวใจ

“รู้ว่าฟริกอยากมีลูกสาว”

“แต่ถ้ามีหลานคงดีกว่านะคะ” นึกภาพตอนมีเด็กๆ มาวิ่งเล่นแล้วก็ยิ้มกว้าง แต่ปัญหาอยู่ที่ลูกๆ ของเธอยังไม่มีคนรักเป็นตัวเป็นตนสักคนแล้วจะเอาหลานๆ ที่ไหนมาวิ่งเล่นรอบบ้าน

“อยากจับคู่ให้เด็กๆ ลินะ”

“ทำแบบนั้นไม่ได้หรอกค่ะ มันไม่แฟร์ ทุกอย่างต้องอยู่ที่พวกเขา”

“ฉันก็คิดแบบนั้น แต่รู้ไหมตอนนี้ฉันคิดอะไร” รามานเอียงหน้าจ้องตามภรรยาคนสวย

วันคืนหมุนผ่านไปอย่างช้าๆ วันแล้ววันเล่า เรื่องราวบางอย่างเหนือความคาดเดา มันลึกลับจับต้องไม่ได้ แต่มันก็ยังอยู่ในชอกหลืบแห่งความทรงจำไม่ได้เลือนหายไปตามกาลเวลา เรื่องในอดีตเหมือนจะถูกปิดตายจนคิดว่าจะไม่เกิดอะไร แต่เมื่อสาวน้อยลูกสาวของเพื่อนเดินทาง

มาที่นี้ ลูๆ รามานก็รู้สึกว่บางอย่างกำลังจะเป็นดังคำบอกเล่าของคนในอีก
มิติที่ครั้งหนึ่งเขาเคยหลุดเข้าไปในช่วงเวลานั้น

“หมอคะ หรือว่า...”

“เรื่องราวอันน่าอัศจรรย์ อดคิดไม่ได้จริงๆ ว่ามันจะเกิดขึ้นจริงๆ ไหม
ลูกชายสองคนของเรา แต่...”

“แต่อะไรคะ”

“เมื่อก่อนตอนลูกเด็กๆ ฉันคิดว่าลูกชายสองคนของเราหรือเปล่า
ที่จะย้อนกลับไป แต่มาคิดอีกที บาสาสีความเป็นไปได้้น้อยมาก”

หัวคิ้วเข้มขมวดเข้าหากัน แต่กลับมีรอยยิ้มบนมุมปากคล้ายว่ามั้นใจ
ต่ออะไรบางอย่าง ซึ่งเธอไม่อาจคาดเดา ต้องรอเจ้าตัวพุดออกมาเอง

“หมอคิดอะไรอยู่คะ”

“ก็คิดว่าบางที่อาจเป็นบาเรน เพราะหน้าตาของบาเรนเหมือนใคร
คนนั้นมาก”

“ใครคนนั้น? ใครเธอคะ”

คนถูกถามคลี้ยมบางๆ ลูบไล้ฝ่ามือบนแผ่นหลังเนียน ดวงตาสีมรกต
ทอประกายแวววาวอ่อนโยน

“เจ้าชายบาศาร์”

“ชื่อนี้คุ้นๆ นะคะ เหมือนเคยอ่านเจอในประวัติการก่อตั้งประเทศ
บาศาร์”

“เจ้าชายบาศาร์คือคนที่ฉันเคยเจอในยุคอดีต ก็อย่างที่บอกว่ามัน
เหลือเชื่อ แต่ฉันก็ไม่รู้จะพูดอย่างไร แต่บาเรนของเราหน้าตาพิมพ์เดียวกับ
เจ้าชายบาศาร์” เป็นสิ่งที่เขาไม่ได้บอกใคร ฝ่ามองดูการเติบโตของลูกชาย
คนโตอย่างเสียบๆ จนวันนี้รามานยังมั้นใจกับสิ่งที่ตัวเองคิด

“ไม่น่าเชื่อ”

“แต่มันเป็นเรื่องจริง ไม่ใช่เรื่องเล่น ฉันเคยส่งรูปบาเรนให้เคนดู
หมอนั้นยังตกใจ เพราะในอดีตมีแค่ฉันกับหมอนั้นที่หลงเข้าไป ตอนนั้น

ทุกอย่างมันกำลังเดินไปในแบบที่มันจะเป็น”

“แล้ว...ถ้าบาเรณย้อนไปในอดีตจริงๆ ลูกจะได้กลับมาหรือเปล่านั้น”
จู่ๆ คนเป็นแม่ก็เกิดความกังวล เรื่องลี้ลับนี้เธอก็เจอมากับตัวตอนไปนครโบราณ

“อย่าคิดมากอย่ากังวล อะไรระเบิดก็ต้องเกิด แต่ฉันเชื่อนะ ถ้าหาก
บาเรณย้อนไปในอดีต เขาก็ต้องกลับมาได้ เหมือนฉัน” เขายิ้มบางๆ ให้
ภรรยาที่เริ่มมีสีหน้าเป็นกังวล

“เราไม่ให้ลูกกับหนูซีตารีไปนครโบราณดีไหมคะ”

“ฉันรู้ว่าพริกห่วงลูก แต่เชื่อสิ มันไม่แย่หรืออก แม่เฒ่าก็เคยบอกแล้ว
เราฝืนชะตาไม่ได้”

“หมอบอกเรื่องนี้กับลูกของเราไหมคะ”

“เมื่อถึงเวลาเขาจะรู้ด้วยตัวเอง แต่ก่อนเดินทางพี่มีของจะให้ลูก นั่น
ก็คือสร้อยเขี้ยวเสือ” สร้อยที่แม่เฒ่าเคยให้เขาไว้ติดตัว และไม่นานเขาก็
ถูกดึงเข้าไปในอดีต เข้าไปรู้เห็นการสู้รบ การแย่งแย่ง ความเห็นแก่ตัวและ
ความโลภไม่ว่ายุคสมัยไหนมันก็นำมาซึ่งความพังพินาศย่อยยับเสมอ

“พริกต้องทำใจใช้ไหมคะ”

“อย่าคิดมาก ลูกเราเป็นคนดี คนดีแม่สิ่งศักดิ์สิทธิ์ที่เรามองไม่เห็น
ก็ต้องปกป้องคุ้มครอง”

“ค่ะ” พริมนatapยักหน้ากับบอกกว้าง ไม่มีใครล่วงรู้อนาคต แต่ใน
ฐานะแม่ หากเลือกได้ก็ไม่อยากให้ลูกตัวเองเดินทางไปยังดินแดนแห่งนั้น
กลัวว่ามนตร์ขลังของนครโบราณจะนำพาลูกย้อนกลับเข้าไป

สองวันแล้วกับการได้มาท่องเที่ยวยังพิพิธภัณฑสถานหลายแห่งใน
เมืองหลวงของประเทศบาชาร์ โดยมีคนขับรถให้ และสาวใช้ติดสอย
ห้อยตามมาด้วยทุกการเดินทาง ตอนแรกก็คิดว่าจะอึดอัด แต่ทั้งสองคน
ให้ความเป็นอิสระเต็มที่ ให้เธอได้ใช้เวลาอย่างคุ้มค่าโดยทั้งสองคนจะรอ

อยู่บนรถ

“เป็นไงบ้างลูก ไปเที่ยวมาวันนี้”

“ค่ะสนุกมาก ว่าแต่คุณป้าอยู่บ้านคนเดียวหรือคะ”

“คุณลุงก็อยู่จ้ะ แต่คุยกับพี่บาเรนอยู่ในสวน” คนฟังครางเบาๆ พยักหน้ารับ ตั้งแต่วันแรกจนวันนี้เธอยังไม่เห็นหน้าพี่ที่หอมสุดหล่อเลย เหมือนเขาจงใจหลบหน้าหลบตา

“ทำไมสองสามวันมานี้ไม่เห็นพี่บาเรนเลยคะ”

“ตอนที่โรงพยาบาลค่อนข้างยุ่ง พี่เขาต้องปิดเคสคนไข้ด่วนเลย นอนที่นั่น แล้วก็กำลังเคลียร์งานด้วย คงมะรีนน่าจะถึงจะได้ออกเดินทางท่องเที่ยวทะเลทราย” คำพูดของคุณป้าทำเอาบุษราคัมตื่นตื่น ความจริงเธอเคยเที่ยวทะเลทรายมาก่อน แต่เป็นที่เวียดนาม อยากรู้ว่ามันจะให้ความรู้สึกเดียวกันหรือเปล่า

“ชอบคุณคุณป้านะคะที่เป็นธุระจัดการให้”

“หลานป้ามาทั้งที ป้าก็ต้องให้หลานเที่ยวให้สนุกสิจ้ะ” พริมรตารู้สึกว่าตัวเองมีความสุขที่ได้จัดเตรียมโต๊ะอาหารไว้ต้อนรับลูกสาวเพื่อน น่ารักเสียจนอยากได้มาเป็นลูกของตัวเอง

“วันนี้ตำร้อออกไปอาบน้ำก่อนนะคะ เหมื่อโคลเต็มเลย เตี่ยวจะเหม็น” ว่าแล้วก็เดินแกมวิ่งขึ้นชั้นบน เป็นจังหวะที่สองพ่อลูกเดินเข้ามาในบ้านพอดี

“นั่นคนหรือลิง ทโมนดีเหลือเกิน” หมอบาเรนเอ่ยอย่างเสียไม่ได้ เห็นหลังโฉบ ของเจ้าตัววิ่งขึ้นบันไดไป ไม่มีความสำรวมสักนิด

“อย่าว่าน้อง เมื่อก่อนแม่ก็เหมือนน้องนี้แหละ”

“อืม ชื่อนี้พ่อยืนยันได้”

พริมรตาส่งค้อนให้สามี แต่ก็ยอมรับหรือกระนะว่าเธอไม่ใช่สาวเรียบร้อย วันเวลาหมุนผ่านจืดจางๆ เรียนรู้และปรับตัวให้เข้ากับยุคสมัย ด้วยวัยที่มากขึ้น

“ไม่เกี่ยวกับเด็กคนนั้น”

“น้องไม่เด็กแล้วนะลูก หรือคุณหมอบาเรนลูกแม่ทำงานหนักจนหูตาฝ้าฟางมองว่าสาวน้อยน่ารักสวยงามขนาดนั้นว่ายังเป็นเด็ก” เอ๋ยยิ้มๆ มองลูกชายที่ส่ายหน้าเบื่อหน่าย แต่แปลกใหม่ที่ดวงตากลับมองขึ้นไปชั้นบนที่ ลูกชายของเธอเฝ้าผู้ร้ายปากแข็งเหมือนพ่อไม่มีผิด

“เด็กครับแม่ อย่างน้อยก็ความเอาแต่ใจ”

“ได้เจอน้องแคว้นเดียวก็เหมาะว่าน้องเหมือนเดิม บาเรน ลูกโตแล้วน้องก็โตแล้วเหมือนกัน ไม่คิดจะมองน้องในสถานะอื่นบ้างหรือลูก” ใบหน้าหล่อเหลาหนึ่งสงบหันมาทางมารดา สีหน้าของท่านเหมือนจับผิดเช่นเดียวกับบิดาที่เอาแต่มียิ้มไม่ออกความเห็น ให้อาย พวกเขา กำลังคิดจะจับคู่ให้เข้ากับยายเด็กเสป

“ไม่ครับ ไม่มีสถานะ ไม่เปลี่ยนอะไรทั้งนั้น”

“รู้ใหม่ว่าคนที่ปากแข็งอย่างลูก ตอนนี้คือสามีของแม่”

“ใช่ พ่อกลืนน้ำลายตัวเอง” รามานยี่ตอกรับอย่างลูกผู้ชาย นิสัยของลูกถอดแบบเขามาเสียขนาดนี้ แล้วไงล่ะ ตอนนี้รักเมียหลงเมียหัวปักหัวปำทุกลมหายใจมีแต่เธอ ในความกำกั้ม ในความเสปสัน เขาเชื่อว่าสาวน้อยลูกสาวของเพื่อนต้องมีความพิเศษบางอย่างในตัว

“ผมไม่ใช่คนแบบนั้นครับ เธอเด็กเกินไป” อันที่จริงคือกลบเกลื่อนไม่อยากให้พ่อกับแม่มาพูดจายัดเยียดเด็กเสปให้ตัวเองมากกว่า

“ถ้าน้องไม่เด็กแสดงว่าลูกก็จะสนใจน้องนั่นหรือ”

“แม่พริก”

ไม่รู้จะตอบมารดาอย่างไรก็ได้แต่เรียกชื่อท่าน ให้อายเถอะ ดีที่ตรงนี้ไม่มีบาฮาสน้องชายตัวร้ายอยู่ด้วย ไม่อย่างนั้นทุกคนคงรุมทิ้งเขาคนเดียวเป็นแน่ ว่าแล้วคุณหมอน้องนั้นก็เดินขึ้นชั้นบน เขาเองก็เพิ่งกลับจากทำงานอยากอาบน้ำอาบทำสักหน่อย

“เขินหรือลูก” สิ่งที่ยับบอกได้ดีว่าลูกชายหน้านี้สุดที่รักของเธอเขินก็คืออาการหูแดงเล็กๆ มันคงเป็นสัญชาตญาณของเจ้าตัว ไม่มีรู้สิ ตอนนี้เธอ

กำลังมองเห็นภาพความรักของตัวเองที่เคยมีต่อหมอรามาตอนวัยรุ่น
อีกคนปากแข็งคอยแต่ไล่ แต่อีกคนก็ใจเด็ดไม่ยอมไปไหน ถ้าเธอไม่รัก
ในวันนั้นก็คงไม่ได้เข้ามาเป็นพ่อของลูกหรือก ขอบคุณแล้วกันที่สุดท้าย
ความพยายามของเธอก็ล้มฤทธิ์ผล

“ผมขึ้นไปอาบน้ำดีกว่า ตรงนี้มีแต่แนวร่วมของเด็กแสบ”

“ระวังเด็กแสบจะเข้าไปอยู่ในหัวใจไม่รู้ตัว” ประโยคนี้ประมุขของ
บ้านเอ๋ยไล่หลัง เจ้าตัวรีบจ้ำจ๋อขึ้นบันไดทันที งานนี้มีแวจะได้อะไรสัก

“หมอคิดแบบพริกไหมคะ”

“คิดสิ เขาเหมือนจะเกิดมาคู่กัน”

“ไม่รู้ทั้งสองคนยังจำคำพูดสมัยเด็กได้ไหม”

“พี่ว่าบาเรณจำได้ แต่หนูซีต้าร์สิ ตอนนั้นยังเด็กมาก แค่อี๊ขบเศษ
จะจำได้หรือเปล่าว่าตัวเองพูดอะไรไว้บ้าง” เป็นอีกครั้งที่หมอรามาต้อง
หัวเราะกับท่าทีของบุตรชาย อะไรก็ตามหากไม่ชอบไม่พอใจ แต่พี่เจ้าตัว
กลับพยายามกลบเกลื่อนปกปิดความรู้สึก หึ จะรักษามาดีไปไหน

คนตัวเล็กอาบน้ำชำระร่างกายเรียบร้อยแล้วก็ลงมาด้านล่าง ซึ่งใกล้
เวลาอาหารเย็นพอดี แต่กลับไร้เงาคุณหมอรูปร่างหล่อ เขายังไม่ลงมาแล้ว
ไม่เห็นมีใครไปตาม ทำไมจู่ๆ ก็รู้สึกเป็นห่วงอีกฝ่ายขึ้นมา หรือว่าเขาจะ
ทำงานหนักจนเพลออาบน้ำแล้วนอนหลับไป อาการระแง่คอมองไปทาง
ประตูเรียกสายตาของผู้ใหญ่ทั้งสองได้เป็นอย่างดี

“ขึ้นไปตามพี่เขาสิลูก”

“ซีต้าร์ไปตามได้หรือคะ พี่หมอจะไม่ไล่ออกมาหรือคะ” ถึงจะชอบ
เขา อยากเอาชนะใจมากแค่ไหน แต่ห้องนอนคือห้องส่วนตัว ไม่กล้าละลาบ
ละล้งหรือ

“ได้สิ พี่เขาไม่ทำอะไรหรือลูก จวนได้เวลารับประทานอาหารเย็น
แล้วด้วย” พรีมรตาเปิดทาง อยากให้เด็กทั้งคู่ได้ศึกษาดูใจกัน ระยะเวลาสั้นหรือ

ระยะยาวไม่ได้เป็นตัวแปลว่าทั้งคู่จะรักกัน แต่เธอก็อยากให้โอกาสเด็กทั้งสอง โดยเฉพาะเจ้าของร่างเล็กที่ดูจะปลื้มลูกชายตนไม่น้อย

“นั่นซีตารีไปตามพี่หมอให้ นะคะ” ตีใจออกนอกหน้ามากจนยิ้มกว้าง ลูกเดินตัวจะปลิวออกห้องไป

“เราไปรอในห้องรับประทานอาหารเถอะค่ะ”

“หวังว่าเจ้าลูกชายของเราจะไม่หัวร้อน”

“ถ้าเป็นแบบนี้ก็เพราะติดนิสัยจากคนเป็นพ่อละค่ะ” เธอยกความผิดให้เป็นของสามี เพราะนิสัยลูกคนโตถอดแบบมาจากเขาเรียกได้ว่าสำเนาถูกต้อง

๗ ก๊อก ก๊อก

มือบางยกขึ้นเคาะเบาๆ แต่ข้างในห้องเงียบมาก เงียบเป็นป่าช้าเลยเสีย เอ...หรือว่าหมอบาเรนจะหลับจริงๆ แต่นี่พระอาทิตย์จะตกดินอยู่แล้ว ใช้เวลานานอนหลับที่ไหน มือบางจับลูกบิดขยับ ปรากฏว่ามันไม่ได้ล็อก จึงผลักประตูเบาๆ ข้างในห้องไม่ได้มืดนัก มีแสงสว่างลอดผ่านเข้ามา ดวงตากกลมโตกวาดมองห้องพักใหญ่หรรหรา ซึ่งแบ่งเป็นสัดส่วน เปิดเข้ามาเจอเตียงก่อนเลย แล้วมีแยกซอยห้องเหมือนเป็นห้องไว้สำหรับดูหนัง

“พี่หมอบาเรน พี่หมอคะ”

ส่งเสียงเรียกเบาๆ ไม่กล้าตะโกนดัง เกิดเจ้าตัวอยู่แถวนี้ แต่แล้วดวงตาก็แอบเห็นปลายเท้าของเจ้าของห้อง จึงสาวเท้าเข้าไปในห้องนั้นก็เห็นว่าเขานอนหลับตามโซฟาเบดตัวยาว เหมือนเจ้าตัวคงจะเพลียมาก จึงหลับไปก่อน

“หลับอยู่นี่เอง” ว่าแล้วก็สาวเท้าเข้าไปใกล้ ค่อยๆ โน้มตัวลงคุกเข่า นั่งมองใบหน้าหล่อเหลาคมดู ขนาดนอนหลับยังหล่อมาก ไรศราวข้างแก้มสากถึงจะยาว แต่มันก็ทำให้เขายิ่งหล่อไปอีก จมูกโตง คิ้วคมเข้ม อา...น่าจะเป็นหมอที่หล่อที่สุดในสามโลกเลยกระมัง

“ซีเซาจริงๆ ว่าที่สามีของซีต้าร์”

อะไรสบายใจก็ขอมโน้ไปพลาจ ดวงตากลมโตสุกใสยิ้มกว้างมาก เพียงแค่ได้มองใบหน้าของผู้ชายในอุดมคติ มันน่าแปลกที่โสดมานาน แต่ตอนนี้หัวใจกลับมาเต้นแรง เขาดูดีไปเสียหมด ดูดีจนนึกหึงหวงผู้หญิงหลายคนที่มีโอกาสได้เข้าไปใกล้หอมบาเรณก่อนเธอ ดูสึนเนีย ยังไม่ได้เป็นแฟน ก็มีความหึงหวงแล้ว

มือบางยื่นแตะแก้มสากไล่เบาๆ เกรงว่าทำแรงแล้วอีกฝ่ายจะตื่น เขาดูไร้พิษสง แก้มนูนเหมือนกัน แต่ส่วนที่มีไรเครามันก็สากแหละ เคราของเขาจุกจิกมือชะมัด แล้วเขาสวมเสื้อเชิ้ตติดกระดุมแบบลวกๆ เลย์โซว์ ไรขนอ่อนๆ ของแพงอก ตายๆ น้ำลายของเสื้อซีต้าร์จะหกแล้ว ประหนึ่งได้เจออาหารอันโอชะ เสื้ออยากกินหอมทำไงดีคะ

“บ้า เราคิดอะไรอยู่เนี่ย สมงสมมง”

“ใช่ เธอคิดอะไรอยู่ยายเด็กแสบ” เสียงหัวเราะอ่อยขึ้นพร้อมๆ กับเปลือกตาที่เปิดขึ้น ร่างเล็กสะดุ้งด้วยความตกใจ ไม่คิดว่าอีกฝ่ายจะรู้สึกตัวแบบนี้อะไรที่พรวดไปก่อนหน้า หอมบาเรณก็ได้ยินนะสิ แม่เจ้า อายโคตรๆ อยากแทรกแผ่นดินหนี และการเข้ามาในห้องผู้ชายและจ้องแบบนี้มันเหมือนให้ทำไม่มีผิด เอ็ม...มันก็ใกล้เคียงอยู่นะ

“มะ หอม พี่หอมไม่ได้หลับเหวอคะ”

“แล้วใครบอกฉันหลับ ฉันแค่พักสายตา” บาเรณตอบหน้าตายพลาจ ขยับลุก สาวเจ้าที่นั่งคุกเข่าอยู่ถอยไปหน้าออกห่างแทบไม่ทันจนทำเอาเกือบหงายหลัง แต่มือหนาของคุณหอมห่มจับแขนไว้แล้วออกแรงดึงให้มานั่งบนโซฟา ทำให้ตอนนี้ใบหน้าของเขาและเธออยู่ใกล้กัน

“ตกใจอะไร”

“กะ ก็ เอ่อ ซีต้าร์คิดว่าพี่หอมหลับอยู่”

“คิดจะลักหลับฉันหรือไงยายเด็กแสบ” เจ้าของดวงตาสีมรกตส่งสายตาดูๆ มาให้ ประดุจผู้ใหญ่ดูเด็ก แต่ถามว่าเด็กกลัวไหม ก็กลัวแหละ

แต่ทำให้ดีสู้เสื่อ เมื่อเธอเป็นเสื่อ พออยู่กับตามลำพัง สิ่งที่ทำมักทำเสมอคือ การมองใบหน้าหล่อเหลา มองแบบเอาเป็นเอาตาย

“มาทำไม แล้วไม่มีใครบอกหรือว่าไม่ควรเข้าห้องผู้ชาย” น้ำเสียง เหมือนพ่อตุ๊ก แต่เธอไม่ใช่ตุ๊ก ไม่จำเป็นต้องกลัว มาทำหน้าที่เข้มใส่แบบนี้ ยิ่งอยากเอาชนะ ทะลุทะลวงเพื่อไปนั่งในหัวใจของคุณหมอนั่น

“มีค่ะ แต่คุณป้าอนุญาตให้เข้าได้แล้ว เลยเข้ามาได้” ลอยหน้าลอยตา ตอบ สีหน้าของเธอดูขี้ใจแปลกๆ

“ได้ยินเสียงอะไรไหมคะพี่หมอ”

“เสียงอะไรของเธอ”

“ก็เสียงหัวใจของพี่หมอไงคะ เต็มแรงเหมือนฮีตาร์เลย หรือว่า... พี่หมอกำลังปิ้งเสื่อห้อยคนนี้อยู่ นั่นแน่ ซอบเขาละลิ” มันหน้าเข้าไว้ค่ะ อยากรู้อะไรที่เขาไม่เห็นไปไหนแน่นอน มีกองหนุน

“เด็กบ้า”

“อย่ามาพูดแบบนี้หน่อยเลย ระวังต้องกลืนน้ำลายตัวเอง” บุรุษคัม หัวเราะเบาๆ ไม่ได้อึ้งขงชอบกับการได้ใกล้ชิดกับหมอบาเรณ

ต่างจากคนตัวใหญ่ที่บอกเลยรู้สึกหงุดหงิดมาก เห็นหน้ายิ้มๆ ของ เด็กแสบที่ไรเขาจะหงุดหงิดยกกำลังสอง ใจหัวใจของเขาก็ด้วย ทำไมมัน ต้องเต็มแรงจนถูกจับพิรุณได้ ให้ตายดับ มันเกิดอะไรขึ้นกับเขากันแน่ ไม่นึก อยากรู้อะไรมาหักล้าง แต่เพราะเขาเป็นหมอ เคยเรียนวิทยาศาสตร์ ทุกอย่างควรมีเหตุผล มีผล แน่แน่นอนว่าสาเหตุที่ทำให้จิ้งหะหัวใจเต็มแรงมัน อาจมาจากเด็กตรงหน้า

“ลงไปกินข้าวกันค่ะ”

“คราวหลังไม่ต้องขึ้นมาตาม” ถ้ามารดาไม่บอกว่าให้เขามาอนด้วย เขาคงไม่มา คงเลือกนอนพักบ้านใหญ่ แต่เมื่อท่านโทรไปชวนก็ไม่อยาก ปฏิเสธให้ท่านเสียใจเพราะลงมือเข้าครัวเอง

“อยากมาตามค่ะ”

“เด็กคนนี้”

จ๊วบ!

รวดเร็วเกินตั้งตัวทัน คนมาตามแนบปากกับปากของหอมบาเรน แล้วรีบลุกวิ่งออกจากห้องทันที ไปยืนหัวใจเต้นโครมครามอยู่หน้าประตู ก่อนลงบันไดยิ้มจนแก้มจะแตกกับความบ้าบอของตัวเอง ไม่รู้ว่าคิดอะไรอยู่ แต่แค่อยากปิดปากเขาที่เอาจแต่ทำเสียงดู จวบชะเลย

คนเป็นฝ่ายจ๊วบวิ่งหนีมาทำหน้าที่ไม่รู้ไม่ชี้ ตักกับข้าวกินด้วยท่าทาง เอรีดอ่อยชวนฟินสุดๆ ต่างจากคนถูกปล้นจวบ ถึงมันจะแค่ปากตะปากก็เออะ เพราะเอาตรงๆ ถึงจะเคยมีเซ็กส์กับสตรีมกหน้าหลายตา แต่บาเรนไม่เคยจ๊วบกับใคร ไม่ให้ใครสัมผัสปากของเขา ไม่ได้รังเกียจ แต่เขาต้องการเก็บจ๊วบไว้ไว้ให้เจ้าสาวในอนาคต อย่างน้อยเขาเก็บความซิงไว้ให้เธอไม่ได้ แต่เขาก็เก็บจ๊วบไว้ให้เธอครอบครอง

แล้วอะไรคือยายเด็กแสบมาขโมยจ๊วบปากของเขาหน้าตาเฉย หมออย่างเขาไม่ควรซีเรียสใช้ไหม แต่มันโมโหใจ โมโหยกกำลังสองด้วยเพราะตัวตันเหตุดูว่าแรงมาก ไม่ได้รู้ลึกรู้สาวว่าสิ่งที่ทำลงไปนั้นมันไม่เหมาะไม่ควรทำเป็นทองไม่รู้ร้อน อืม น่าจะไปเป็นนักแสดงได้เลยนะ

“อ่อยอ่อย”

“หลายๆ เลยกะ” ยิ้มหน้าระรื่นเหมือนเคย พลังเงยหน้าสบตา คนร่วมโต๊ะที่นั่งอยู่ฝั่งตรงกันข้าม บอกตรงๆ ว่าเธอเห็นหน้าเขาแล้วอยากจะทำนัก เขินที่ใช้ความกล้าบ้าบิ่นจ๊วบก่อน แต่ตอนนั้นมันคิดอะไรไม่ออกจริงๆ มาทำเสียงดูกันอยู่นั้น เลยต้องจัดการปิดปากคุณหมอนหน้าหนึ่ง ซึ่งก็ได้ผล ตอนนั้นสายตาพิฆาตแอบส่งมาให้เป็นระยะโดยที่คุณหลงคุณบ้าไม่รู้

“นั่นก็กินเยอะๆ นะจ๊ะ บาเรนด้วยนะลูก นั่งเงียบนี่มีอะไรหรือเปล่า หรือคิดเรื่องงาน” อยากบอกแม่พริกเกลือเกินว่าคนที่ทำให้เขาหงุดหงิดก็นั่งอยู่ข้างๆ ท่านนั้นละ

“เปล่าครับ”

“วันนี้เจียบนะเรา” คราวนี้หมอมารามานหันมาทางบุตรชาย ตั้งแต่ลงจากห้องก็นั่งกินนิ่งๆ ไม่ค่อยเปิดปาก แต่เขาแอบเห็นว่าลูกชายเหลือบมองสาวที่นั่งฝั่งตรงกันข้าม

“ผมไม่รู้จะพูดอะไรครับ เพลียๆ ด้วย พรุ่งนี้มีผ้าตัดสองเคลส ยากๆ ทั้งนั้น ผมคงไม่กลับมาอนที่นั่นะครับ คงจะไปอนที่บ้าน” หมายถึงบ้านหลังเล็กของเขาที่อยู่ไม่ห่างจากโรงพยาบาลมากนัก

“จ๊ะ ถ้าใจกินข้าวแล้วก็ขึ้นไปนอนได้เลยนะลูก ร่างกายจะได้ไม่อ่อนเพลีย” พรีมรตามองลูกสายตาอ่อนโยน เข้าใจว่าอาชีพนี้มันเหนื่อยแค่ไหน ไหนจะธุรกิจอื่นของตระกูลอีก ไม่แปลกที่บุตรชายจะเหนื่อย

“ครับแม่”

ยิ้มให้คนเป็นแม่ แต่พอหันมาทางบุษราคัม รอยยิ้มก็หายไปกลายเป็นสีหน้าเรียบนิ่งแถมดู ดุลิเนี่ยพี่หมอสองมาตรฐาน สาวเจ้าแอบก้มหน้า ย่นจมูกส่งค้อนให้จานข้าว จะยิ้มให้เราสักหน่อยก็ไม่ได้ ตั้งหน้าตั้งตาเตรียมยิ้มตอบเลยอดยิ้มเลย สาวเจ้าบ่นในใจไม่เป็นไปตามแผนเอาเสียเลย

เอ...หรือพี่หมอบาเรนจะโกรธที่เธอจูบ อ้อย ทำไม่ไม่เหมือนในนิยายเนี่ย พอนางเอกจูบพระเอกก็ประทับใจในความไม่ประสา เขาจะรู้ตัวบ้างไหมว่าความบ้าร่าเห่าแบบนั้นมันเพื่อเขาคนเดียว

ว่าแล้วก็ถอนหายใจหลายครั้ง กลิ้งไปกลิ้งมาบนเตียง นอนไม่หลับ หรอก สุดท้ายลุกขึ้นนั่งเดินไปเปิดประตู เห็นประตูห้องนอนอีกฝั่งปิดสนิท จึงเดินลงไปในห้องครัวด้านล่าง สาวใช้ถามว่าเธอต้องการอะไร บุษราคัมจึงตอบไปว่าต้องการนมอุ่นๆ สักแก้ว สาวใช้ก็กุกุกจ้อจัดการให้ ตอนนั้นเธอถือถาดเล็กๆ มีแก้วนมวางอยู่ ไม่ได้เอามาดื่มเองหรอก แต่จะเอามาให้คุณหมอต่างหาก ไม่รู้กลับไปหรือยัง เพราะตอนนี้ก็เพิ่งจะสามทุ่ม

ก๊อ ก๊อ

“พี่หมอบาเรนคะ” นาทีนี้ต้องทำเสียงอ่อนเสียงหวาน ผลักประตูเข้าไป

เลยดีไหมนะ อ่า...ประตูไม่ได้ล็อกอีกแล้ว เธอยิ้ม ลืมไปเสียสนิทว่าอีกฝ่าย เคยเตือนว่าห้ามเข้าห้องผู้ชาย

“พีมะ หมอ...”

เกิดอะไรขึ้น ตอนนั้นสาวเจ้ายืนชะงักทำอยู่ตรงประตู ไม่มีแรงจะ ขยับเขยื้อนตัวเองไปมากกว่านั้น ภาพตรงหน้าชวนเลือดกำเดาไหลสุดๆ เลยค่ะท่านผู้ชม ใครก็ได้ช่วยบอกเล็กน้อยว่าคุณหมอบอกทำบุญมาด้วยอะไร ถึงหล่อเหลาขนาดนี้ ร่างกายอุดมด้วยมัดกล้ามเนื้อ หยดน้ำเกาะพราวบน กล้ามอกกล้ามเนื้อท่อนั้นๆ แถมยังมีผ้าขนหนูสีขาวพันเอวสอไว้หมิ่นเหม่ คือแบบถ้ากระตุกเบาๆ ทีเดียวก็น้ำไหลแต่เนื้อในแล้วอะ

“เข้ามาทำไม” เสียงหัวท้อมดุอีกแล้ว จะดูอะไรนักหนาเนีย คนหวังดี เห็นเหน้อยเห็นเพลียก็เลยเป็นห่วงงิ เลยเอานมอุ่นมาให้

“เอานมอุ่นๆ มาให้พีมะอะ” ตั้งใจเอามาให้เลยแหละ เขาจะอยาก ดื่มหือเปล่าไม่รู้ แต่บุษราคัมอยากเอามาให้ คินนี้เขาจะได้นอนหลับสบาย

“ฉันบอกเธอว่าอยากดื่มนม”

เลิกคิดวิเศษๆ แต่ไม่คิดจะเดินไปสวมเสื้อผ้า กลับเดินโง่งๆ เข้ามาหา บุษราคัมทำเอาใจสรวลันไหว เพราะเอาแต่จ้องซิกซ์แพ็กชวนใจละลาย ไท่นจะกล้ามเนื้อท่อนั้นๆ มีไรขนสีอ่อนเรียงตัวสวยเป็นทิวาวจนถึงสะดือ แล้วหายเข้าไปในปมของผ้าขนหนู ใครก็ได้เอายาต้มมาที จะเป็นลมกับบอดี้ สู้ดฮือตของหมอบาเรณแล้ว ไม่คิดจริงๆ ว่ามาห้องทะเลทรายคราวนี้จะเจอ ผู้ชายอันตรายต่อหัวใจ

“แน่ใจนะว่าแค่เอานมมาให้”

“อะ แค่นั้นค่ะ เดี่ยววางไว้ที่โต๊ะให้หะคะ” บอกเสียงตะกุกตะกัก ความเก่งหายไปไหนไม่รู้ เมื่อถูกดวงตาสีมรกตคมกล้าจ้องมองนิ่งๆ แคมดู ส่งมาให้ โดยเฉพาะเขาอยู่ในสภาพล่อแหลมชวนหัวใจวาย ตายๆ หมอคะ ออย่ามาอ่อยกันได้อีหม แค่นี้หัวใจของเล็กน้อยก็เต้นรัวเป็นกลองเพล แล้วเนีย

มือบางริ้วบางแก้วนมไฉนโน้ต๊ะในห้องนอนของเขา พอหมูนตัวจะกลับ ก็ต้องตกใจตาเบิกกว้าง เขาไม่เคยแสดงกิริยาแบบนี้กับเธอ สองแขนรวบ เอบางไว้แล้ววัดแนกตเข้าหาแผงอกแกร่ง ดวงตาคู่คมยังจ้องมองไบหน้าเนียนที่ตอนนั้นเอาแต่หลุบต่ำมองเพียงแผงอกของเขา

“พี่หมอจะทำอะไร”

“แล้วคิดว่าฉันจะทำอะไร” คนตัวใหญ่เล็กคิ้วถาม หรีตาจ้องมอง ไบหน้าเนียนใสที่มีโอกาสได้สำรวจแบบระยะใกล้ มองกลีบปากอ้อมที่เจ้าตัว เผลอแลบลิ้นเลียปากที่แห้งผาก ให้ตายดับ แล้วทำไมเขาต้องรู้สึกเหมือน ร่างกายกำลังเลือดลมสูบฉีด

“ไม่สนุกนะคะ จะกลับไปนอนแล้ว จ้วงว่ง” พยายามฝืนยิ้ม คือ ตอนนี้ยิ้มจะไม่ออกแล้วสิ เขาโน้มไบหน้ามาใกล้มาก เขากำลังเอาคิน หรือเปล่า ไม่ดีต่อใจเลย

“ว่งนอนอะไร ตาใสขนาดนี้ อย่ามาโกหก ที่เข้ามาเพราะอยากขโมย จูบฉันอีกหรือไงยายเด็กแสบ”

“บ้าเธอ ไม่ได้คิดแบบนั้นเลย”

ไม่ได้คิดจริงๆ ตอนนั้นอารมณ์หมั่นไส้ล้วนๆ ก็เหมือนนิยายไป เวลา พระเอกโมโหตอนนางเอกเถียงพระเอกก็เลยจูบ แต่กลับกันตอนเธอคือ ฝ่ายหญิงเป็นคนเริ่มเท่านั้นเอง

“แน่ใจ?”

แล้วทำไมพี่หมอรูปล่อต้องเล็กคิ้วถามย้ำแบบนี้ด้วย ใจไม่ดีเลย แบบนี้ ใจไม่ดีเพราะไม่ถามเปล่า แต่ระยะห่างระหว่างไบหน้ามันไม่ถึงคิบ รับรู้ถึงลมหายใจร้อนๆ ที่ปะทะผิวหน้าจนต้องถอยหลังหนี หากก็ไปไม่ได้ ไกลนักด้วยติดอ้อมแขนของเขาที่ร็ครอบเอบของบุษราคัมอยู่ พี่หมอบาเรน ต้องการอะไรคะ อย่ามาทำให้ตื่นเต้นได้ไหม บุษราคัมแก๊งก็จริง แต่กับ คนที่ตกหลุมรักมันก็ยากจะต้านทานนะเออ

“ค่ะ แน่ใจ ปล่อยได้ยังคะ จะกลับไปนอนแล้ว”

“โกหก ตั้งใจมาอ่อยก็ยอมรับมา”

“อย่ามาว่านะ อะ เออ ยอมรับก็ได้ว่ามาอ่อย แต่ก็ได้ให้หมายความว่ามีหมอมจะทำแบบนี้กับซีตาร์นะคะ”

“รู้อะไรใหม่”

“รู้อะไรละ มาถามแล้วทั้งช่องว่างแบบนี้เธอจะรู้เรื่องใหม่ ดวงตาสองคู่สลับกัน พอเธอถอยหน้ามากเข้าเขาก็เอนตามมาอย่างตั้งใจ ใช่ เหมือนว่าเขาต้องการแก้มเธอ แต่จะแก้มทำไม การเอนมมาให้เขาเป็นความหวังดีจากเธอล้วนๆ อีกฝ่ายควรขบใจมากกว่า ไม่ใช่แสดงอาการคุกคาม

“ระ รู้อะไร”

“พูดกับผู้ใหญ่ต้องมีหางเสียง”

“พี่หมอก็ถอยไปสิ มากอดทำไม หึ อยากกอดเขาก็ยอมรับมาเถอะ”

“ใช่ ฉันอยากกอดเธอยายเด็กแสบ กล้ามารู้ใหม่ที่บังอาจมาจับฉัน” ดวงตาคู่คมหรือถึงจะไม่เคยจับใคร แต่จับแบบเด็กๆ นั้นมันโคตรจะอนุบาล งานนี้บอกเลยว่าต้องเท่าเทียม ถึงจะเป็นหมอ แต่คนอย่างบาเรนท์ก็ไม่ชอบถูกเอาเปรียบ โดยเฉพาะกับเด็กแสบในอ้อมแขน

“มะ หมายความว่าไงคะ” ติดอ่างเลยจ้ะ จะไม่ติดได้ไง หมอบาเรนท์มีใบหน้าลงมาอีกแล้ว หลังเธอจะหักแล้วนะ ถอยมากกว่านี้คงเสียการทรงตัวหลุดลงกองกับพื้นแน่ๆ แต่เขาก็อดอยู่นี่หว่า

“หึ” นี่คือการเสียดสีในลำคอ แล้วอะไรคือดวงตาคู่คมกวาดมองทั่วใบหน้าของเธอ ก่อนจะมาหยุดนิ่งยังริมฝีปาก จึงเปลือยเม้มแน่นราวกับกลัวจะเกิดอะไรขึ้น

“เม้มปากทำไม”

“ก็พี่หมอมองปากซีตาร์ทำไมล่ะคะ” ตอบเสียงรวดเร็ว คำว่าพี่หายไปด้วยสะดุดลมหายใจตัวเอง เริ่มหายใจไม่ทั่วท้อง อาการแบบนี้เพิ่งเคยเป็นต้องทำแบบไหน ต้องจัดการอย่างไรกับสถานการณ์บ้าง ถ้าเป็นคนอื่นเธอลงวินแตก แต่เข้าใจใหม่ว่าเขาคือคนที่เธอตกหลุมรัก มันเลียงงๆ สับสน

“รู้ไหมว่าการจูบฉัน มันจะเกิดอะไรตามมา”

“มะ ไม่รู้ค่ะ” ตอบเสียงตืดๆ ชัดๆ เป็นอนหัน้ำหนึ่สายตาคู่คม เธอไม่เคยมีแฟนมาก่อน หัวใจก็เต้นโครมครามยากจะบังคับ

“อย่าหลับตา”

“ห้ามได้หรือคะ”

“ถ้าหลับจะโดนไม้ไผ่หน่อย ฉันจะฟาดกันเธอ”

“หมอย่ำมาดุซึ่ตำรึนะ ไม่กลัวหรือ” ความจริงคือตอนนี้แกงแต่ปากเธอสู้คนนะ แต่ไม่ยอมปลักไม่ยอมททุบตี หรืออีกทีความบ้ำระท้ำมันเหมือนร่างกายกำลังรอกอยบางอย่าง

“ถ้าหลับตาเธอจะโดนไม้ไผ่หน่อยยายเด็กแสบ ในเมื่อเธอกล้าจูบฉันฉันก็จะจูบเธอคืน” คำพูดในตอนที่ทำเอาบุษราคัมหันขวับมามองด้วยความตกใจ หมอบาเรนจะจูบเธอหรือ จะจูบจริงๆ ไข้ไหม ควรทำไง เปิดปากหรือยี่นปากให้ดีละ อ้อย เสือน้อยตื่นตื่น

“วะ ว่างั้นคะ อ้อ...”

โดนจูบจ้า โดนจูบเต็มๆ พี่หมอบาเรนจูบเสือน้อยแล้ว ดวงตากลมโตเบิกกว้าง ปากอ้อมที่เม้มถูกเขาพยายามแทรกลิ้นเข้ามา พอเธอต่อต้านมือหน้างิ่งเลื่อนมาบีบปลายคางของเธอ ซึ่งได้ผล เมื่อเธออำปากลิ้นร้อนๆ ก็ชอนไชเข้ามาราวกับเธอคืออาหารอันโอชะ ตวัดไล่ต้อนลิ้นเล็กๆ ของบุษราคัมเธอหนีไม่พ้น พยายามหนีเขาก็ยังตาม มือบางวางทาบบนไหล่กว้าง จิกเล็บเข้าหา จะถอยหนีเขาก็ตามติดประชิด

เหมือนจะหายใจไม่ออก เขาก็ถอยฉากออกไปและเล็มซบกัดกลีบปากบนและล่าง ก่อนทาบปากลงมาใหม่จูบหวานล้าจนเธอแทบละลาย มือบางจิกเล็บลงบนผิวเนื้อของเขามากขึ้น ลมหายใจสะดุดมากกว่าเดิม ราวกับมีผีเสื้อมากมายมาบินล้อมรอบ เหมือนร่างกายจะละลายลอยได้ก็ไม่ปาน

“อ้อ ยะ หยุด”

“อืม...”

บาเรณไม่คิดว่ากาารได้จูบใครสักคนมันจะทำให้เขารู้สึกสิ้นสะท้านใจเต็นร้าวขนาดนี้ ความจริงหัวใจเขาคร่อมจ้งหวะตั้งแต่เจอยายเด็กแสบจูบเมื่อก่อนอาหารเย็นแล้ว ทว่าตอนนี้กระแเสความรู้สึกมันมากขึ้นกว่าเดิมแล้วตอนนี้คล้ายๆ ร่างกายของเขาจะชาวาบ ภาพในความฝันที่ฝันถึงบ่อยๆ ทาบทับเข้ามาในสมอง ผู้หญิงคนนั้นที่เขาไม่เคยเห็นหน้า ทำไมจึงค่อยๆ เต็นซัด หมอกจางๆ เหมือนจะหายไป แล้วเขาก็ถอนจูบออก จ้องใบหน้าเนียนแดงก่ำ และดวงตาเย้ายวนอันเป็นผลมาจากฤทธิ์จุ่มพิต

“ปะ ปล่อย”

“เธอ ไซ้เธอเธอ” จูๆ อีกฝ่ายก็พึมพำอะไรไม่รู้ ฟังดุงงๆ เหมือนถามเองตอบเอง แลดูสับสนแปลกๆ ไม่ได้ๆ ต้องรีบออกจากห้องนี้

“จะไปไหนเด็กแสบ”

“กลับห้องค่ะ” อ้อมแอ้มตอบไม่เต็มเสียงนัก ยังตกใจกับการถูกปล้นจูบครั้งแรกแบบจูบจริงๆ ไม่ใช่จูบอนุบาลแบบที่เธอทำกับเขา

“กลัวหรือไง ไหนว่าจะจูบ”

“ซีต้ารก็แค่จะกลับไปตั้งหลักเท่านั้นเอง ไม่ได้กลัว” ความจริงคือตื่นเต็น จูบเมื่อครู่ทำเอาเคลิ้ม แต่ทำไมกันนะ ตอนที่เขาจูบร่างกายของเธอเหมือนเนียนวาบ เหมือนมีลมเย็นๆ โบกสะบัดพัดจนเกือบปลิว ซ้ำร้ายกว่านั้น ภาพในความฝัน ผู้ชายแปลกหน้าคนนั้น แน่นนอนว่าภาพไม่ชัดเจน แต่ชื่อละชื่อบาเรณ

แต่...ก็เหมือนมีภาพอีกคนทับซ้อนขึ้นมาเหมือนกัน มันคืออะไรกันแน่

“ถอยตอนนี้ก็ยังทัน”

“จ้งให้ก็ไม่ถอยหรอก อย่าคิดจะมาชู้กันเสียให้ยาก”

“ไม่ได้ชู้ คิดว่ารับได้เธอ ฉันทันหมอม เวลาว่างก็แทบไม่ค่อยมี แล้วฉันก็รักใครไม่เป็น” ปากบอกรไปแบบนั้น แต่หัวใจโคตรเต็นแรง คุณหมอมห่มต้องแสร้งตีหน้าขริ่มไม่เอยากให้เด็กเมือวานซืนมาลวงรู้

ปฏิกิริยาของตัวเอง สมองของเขากำลังสับสน

“จูบเขาแล้วต้องรับผิดชอบไปตลอดชีวิต” ถ้ามัวอายุหรือเปล่าที่พูดออกไปแบบนี้ บุษราคัมอายค่ะ แต่ต้องมันหนักกล้าเข้าไว้ เพื่ออนาคตจะได้ลงจากคาน

“เด็กบ้า พุดอะไรออกมา”

“ไม่สิคะ น้ำหยดลงหินทุกวันหินมันยังกร่อน อย่าคิดว่ามาจูบกันแล้วซีตาร์ทจะกลัว พร้อมทำตัวเป็นน้ำหยดลงบนหัวใจก้อนหินของพี่หมอละค่ะ” สาวเจ้ายิ้มทะเล้นยื่นหน้ายื่นตาเมื่ออีกฝ่ายยอมปล่อยให้เป็นอิสระ

“เด็กเสบ”

“อยากเรียกยังงี้ก็เชิญ แต่มีสิ่งหนึ่งที่พี่หมอลต้องรู้ไว้คือ พี่หมอลต้องเป็นของซีตาร์ท” ว่าแล้วก็วิ่งออกจากห้อง ก่อนที่ก้อนเนื้อด้านซ้ายมันจะทะลุออกมา

“พี่บาเรนา พี่บาเรนาต้องเป็นของซีตาร์ทนะ”

“เด็กเสบอย่างเธอใครจะไปชอบ”

“ไม่รู้แหละ ไม่ชอบก็ต้องชอบ พี่บาเรนามาจูบๆ ตรงนี้ของซีตาร์ทแล้ว ต้องรับผิดชอบ เพราะมันแสดงว่าพี่บาเรนารักน้องสาวคนนี้ โตะไปเราจะแต่งงานกันนะ ซีตาร์ทจะเป็นเจ้าสาวของพี่”

“เด็กแก่แดด”

“ห้ามว่านะ ต้องแต่งงานน้องด้วย ไม่งั้นจะโกรธไม่รักแล้ว”

“แล้วอ้อให้มารักหรือไง” บาเรนาในตอนนั้นตอบโต้กลับไป

“ไม่รู้แหละ พี่บาเรนาต้องรักน้องสาวคนนี้คนเดียว ห้ามรักคนอื่น เข้าใจไหมคะ จูบๆ” แล้วเด็กน้อยที่ชื่ออยู่บนหลังของเขาก็ขยับโน้มใบหน้ามาจูบแก้มของพี่ชายสองครั้ง ทำเอาคนถูกจูบหูแดงไปหมด

ผ่านมาเกือบยี่สิบปีแล้วสินะ ตอนนั้นเด็กเสบสี่ขวบเศษ ตอนนั้นยี่สิบสี่ย่างยี่สิบห้า ซีตาร์ทยังเด็กคงจำไม่ได้ แต่เขานี่สิจำได้แม่นยำ แต่พอเวลาหมุนผ่านมันก็เกือบจะลืมไปแล้ว มาตอนนี้ภาพในอดีตมันก็ย้อน

กลับมา และโดยเฉพาะภาพความฝันที่จู่ๆ ก็ชัดเจนผ่านเข้ามาในหัว
ว่าผู้หญิงที่เขาฝันถึงบ่อยๆ คือยายเสือน้อยซีต้าร์!

